ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ. Φύλλου 707 - Σάββατο, 10 Νοέμβρη 2012

1,30 ΕΥΡΩ

Η λύση ή θα είναι επαναστατική ή δε θα υπάρξει

Ανάλυση για το νόμο-εφιάλτη

Σαρώνουν μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα και δαπάνες

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Πολιτική ανάλυση

Τα μέτρα-εφιάλτης ψηφίστηκαν

ΣΕΛΙΔΑ 3

Εγκλωβισμός στον κοινοβουλευτικό βάλτο

ΣΕΛΙΔΑ 7

Το χρέος εργαλείο για την «κινεζοποίηση»

ΣΕΛΙΔΑ 16

Δεν θα είναι «τα τελευταία μέτρα»

ΣΕΛΙΔΑ 13

Ελληνική Χαλυβουργία

Ο Μάνεσης αντεπιτίθεται

ΣΕΛΙΔΑ 11

Ομπάμα

Η κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας

ΣΕΛΙΔΑ 4

ΤΟ ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

10/11: Ημέρα επιστήμης για ειρήνη και ανάπτυξη, Ινδονησία: Ημέρα ηρώων-νεολαίας 10/11/1913: Ιδρυση «Νέου Εργατικού Κέντρου Αθηνών» από αντιπροσώπους σωματείων μαρμαρογλυπτών, τυπογράφων, κτιστών, αρτεργατών και υποδηματεργατών 10/11/1918: Ιδρυση Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος 1924: Συγκρούσεις καπνεργατών με στρατόχωροφυλακή (Καβάλα), μία εργάτρια και αξιωματικός χωροφυλακής νεκροί 10/11/1961: Μετονομασία Στάλινγκραντ σε Βόλγογκραντ 10/11/1975: Βόμβα καταστρέφει τμήμα αποθήκης των ΡΧ Συγγρού (ΕΛΑ) 10/11/1982: Θάνατος Λεονίντ Μπρέζνιεφ 10/11/1986: Θάνατος Βιατσεσλάβ Μολότοφ 11/11: Μαλδίβες: Ημέρα δημοκρατίας (1968), Ροδεσία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1965), ΗΠΑ: Ημέρα βετεράνων 11/11/1887: Απαγχονίζονται οι Albert Parsons, August Spies, George Engel και Adolph Fischer για τα γεγονότα της πρωτομαγιάς (Σικάγο) παρά την παγκόσμια κατακραυγή 11/11/1918: Τέλος α' παγκοσμίου πολέμου 11/11/1942: Συγκρότηση Αρχηγείου Θεσσαλίας ΕΛΑΣ 12/11: Αυστρία: Ημέρα δημοκρατίας (1918), Βερμούδες: Ημέρα μνήμης 12/11/1863: Λαυρεωτικά (ο J. B. Serpieri ζητά αποκλειστική διαχείριση μεταλλείων) 12/11/1873: Διάλυση διαδήλωσης φοιτητών (Προπύλαια) από ιππικό και με χρήση –για πρώτη φορά– πυροσβεστικών αντλιών 12/11/1968: Βαριές καταδίκες σε μέλη ΔΑ (Θεσσαλονίκη) 12/11/1969: Ο John Lennon αρνείται μετάλλιο της βασίλισσας Ελισάβετ (διαμαρτυρία για Βιετνάμ) 12/11/1979: Καταδίκη ακροδεξιού βομβιστή Ν. Παναγόπουλου σε 25ετή κάθειρξη 12/11/1980: Βόμβες στα super markets «Δήμητρα» και «Μαρινόπουλος» και στον Πύργο Αθηνών (ΕΛΑ) 13/11: Γρενάδα, Νέα Ζηλανδία: Ημέρα μνήμης 13/11/1976: Απόπειρα εμπρησμού μηχανημάτων και φορτηγών Coca-Cola, εμπρησμός δύο αυτοκινήτων βορειοαμερικανών (Σούρμενα), βόμβα στο ΡΧ βάσης Ελληνικού, βόμβα καταστρέφει περίφραξη κτιρίου ασφάλειας στην Καισαριανή (ΕΛΑ) 13/11/1977: «Αυτοκτονία» Ινγκρινγτ Σούμπερτ (RAF) 13/11/2000: Βομβιστικές επιθέσεις κατά εργαστηρίου γλυπτικής και δύο τραπεζών («Επαναστατικοί Πυρήνες») 14/11: Ημέρα κατά διαβήτη 14/11/1942: Πρώτη συνάντηση Βελουχιώτη-Ζέρβα 14/11/1951: Συλλήψεις στελεχών ΚΚΕ 14/11/1977: Βόμβα σε δικαστικό μέγαρο Αμβούργου (RAF) 14/11/1977: Χουντικοί τραμπούκοι τραυματίζουν πολλά άτομα (Πύργος) 14/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο προέδρου ΣΕΒ 15/11: Βραζιλία: Ημέρα δημοκρατίας (1889) 15/11/1922: Εκτέλεση έξι υπεύθυνων μικρασιατικής καταστροφής 15/11/1951: Καταδίκη Νίκου Μπελογιάννη και άλλων σε θάνατο 15/11/1977: Δεκαοκτώ βομβιστικές επιθέσεις στη Γαλλία κατά έκδοσης δικηγόρου Κρουασάν 15/11/1983: Εκτέλεση Τσάντες και Βελούτσου (17Ν) 16/11: Ημέρα ανεκτικότητας, ημέρα φιλοσοφίας 16/11/1935: Καθιέρωση Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας 16/11/1973: Φοιτητές κλείνονται στο Πολυτεχνείο και καλούν το λαό σε εξέγερση.

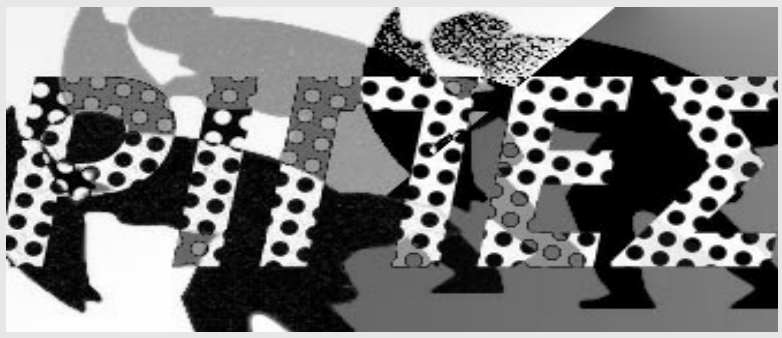

● Απ' αυτό το φύλλο μπορούμε με υπερηφάνεια να λέμε ότι μπήκαμε στα 17 μας χρόνια ●●● Και συνεχίζουμε ●●● Τίποτ' άλλο ●●● Διότι τα εύσημα πρέπει να τα κερδίζουμε κάθε Σάββατο, όχι να τ' απονέμουμε μόνοι μας στον εαυτό μας ●●● «Συγκέντρωση ενστόλων ενάντια στα μέτρα» ●●● Και ο «Ριζοσπάστης» υιοθετεί τη νέα ορολογία «ένστολοι», που εξαφανίζει τη θεσμική ιδιότητα μπάτσων και καραβανάδων και το ρόλο τους ως μηχανισμού καταστολής του αστικού κράτους ●●● Εννοείται πως και στις δύο συγκεντρώσεις παρευρέθηκε και χαιρέτισε ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Περισσού Θ. Παφίλης ●●● Ο κ. Μάκης Τρικούκης, βρέθηκε, ελέω ΔΗΜΑΡ, στην προεδρία του ΚΘΒΕ ●●● Και δεν δίστασε να κουβαλήσει ΜΑΤ και ασφαλίτες για να κατεβάσουν τα μαύρα πανιά που είχαν κρεμάσει οι απλήρωτοι ηθοποιοί στη μαρκίζα του θεάτρου ●●● Ηθελε τη μαρκίζα καθαρή για να πουλήσει μούρη το εορταστικό τριήμερο 26-28 Οκτώβρη ●●● Και να φανταστείτε ότι αυτός ο αδίστακτος εξουσιαστής μοστραρόταν τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης ως θαυμαστής του Γκράμσι!●●● Ουστ, κοπρόσκυλα ●●● Βρούτσειες κουτοπονηριές ●●● «Αυξήσαμε το χρόνο προειδοποίησης (για απόλυση) από τους 3 στους 4 μήνες» ●●● Φυσικά, ο χρόνος προειδοποίησης ήταν 6 μήνες (πολυνομοσχέδιο Κατσέλη) και μειώθηκε στους 4 ●●● Επειδή η τρόικα μιλούσε για 3 μήνες, ο Βρούτσης μιλά για αύξηση και όχι για μείωση που συμβαίνει στην πραγματικότητα ●●● Θα μπορούσε ν' αποτελεί και την παπάρα της εβδομάδας ●●● «Δεν μας κυβερνούν ευρωπαϊστές αλλά Μερκελιστές, που αντλούν τη δύναμή τους από την ισχύ της καγκελαρίου», είπε ο Τσίπρας ●●● Δηλαδή, η Μέρκελ και ο Σόιμπλε δεν είναι ευρωπαϊστές, αλλά είναι ο Τσίπρας και ο Σταθάκης ●●● Τα ευρωλιγούρια παραμυθιάζουν τον ελληνικό λαό ●●● Ο μεγαλύτερος πόνος τους είναι να μην επικρατήσει αντι-ΕΕ κλίμα μέσα στον ελληνικό λαό ●●● Σε ποια αφεντικά δίνουν εξετάσεις; ●●● Μετά τους πολλούς γίγαντες, η Βουλή απέκτησε και τον Ατλαντά της ●●● «Ναι σε όλα» φώναξε ο Πύρρος Δήμας ●●● Οταν του είπαν ποια είναι η κομματική γραμμή, ζητούσε ν' αλλάξει την ψήφο του! ●●● Το κακό γι' αυτόν είναι ότι ψηφίζει πρώτος, ως βουλευτής Επικρατείας, οπότε δεν προλαβαίνει ν' ακούσει κάποιον άλλο ●●● Γι' αυτό θα προτείναμε στον Κουκουλόπουλο να τον βισματώσει με ενδοσυνεννόηση, για να μην χάνεται ●●● Ασοι στο πολιτικό μάρκετινγκ οι Αμερικάνοι ●●● Περίμεναν τον τυφώνα «Σάντι» και είχαν σχεδιάσει με κάθε λεπτομέρεια τις εμφανίσεις του Ομπάμα ●●● Ετσι, έβγαλαν και από τη μύγα ξύγκι, ενώ ο Ρόμνεϊ, που δεν είχε εξουσία στα χέρια του, παρακολουθούσε ανίκανος να παρέμβει στο σόου Ομπάμα ●●● Σωστό τον βρίσκω τον μεγαλοπτηνοτρόφο βουλευτή Κασσή από τα Γιάννενα ●●● «Να ψηφίσω εγώ τα μέτρα και να γίνετε εσείς υπουργοί του Σαμαρά;» ●●● Αν υπήρχε ελπίδα να γίνει υπουργός ο ίδιος, μπορεί και να το συζητούσε ●●● Ευτυχώς, πήγε η ψυχή μας στον τόπο της ●●● Ο Ανδρουλάκης διευκρίνισε ότι θα ψηφίσει τα μέτρα-εφιάλτης, αλλά θα πει όχι στα κονδύλια του υπουργείου Εργασίας στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό ●

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ Την παρεξηγήσαμε τη συγκυβέρνηση. Να προστατέψει τους εργαζόμενους θέλει, όχι τους καπιταλιστές. Γι' αυτό νομοθέτησε την καθιέρωση του κατώτατου μισθού και μεροκάματου με κυβερνητική απόφαση και όχι με συλλογικές διαπραγματεύσεις. Το είπε ο Βρούτσης στην ΚΟ της ΝΔ, τονίζοντας με νόημα ότι το λέει για πρώτη φορά: *«Στις 31 Μαρτίου λήγει η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που είχε συναφθεί το 2010. Πρέπει οπωσδήποτε να υπάρξει νέος μηχανισμός νομοθέτησης κατώτατου μισθού, για να κατοχυρώσουμε το όριο των 586 ευρώ. Γιατί σε ένα περιβάλλον ύφεσης και υψηλής ανεργίας, πόσο σίγουροι αισθάνεστε ότι το όριο αυτό θα παραμείνει ως έχει και δεν θα πάει χαμηλότερα από τον Απρίλιο και μετά, αν δεν νομοθετήσουμε;»*. Κατόπιν τούτου, οι εργαζόμενοι μια φορά το χρόνο θα πρέπει να γιορτάζουν τον άγιο Βρούτση, τον προστάτη τους. Προστάτη και ευεργέτη ταυτόχρονα των εργαζόμενων, διότι, όπως είπε ο Βρούτσης στην ίδια ομιλία του, «σε μια ιδιαίτερα δύσκολη συγκυρία, συμφωνήσαμε εν τέλει αλλαγές που αν συνδυαστούν με μέτρα ανάπτυξης, αμέσως μετά τον κάβο των μέτρων και της δόσης, θα έχουν ευεργετικό αντίκτυπο. Και για την οικονομία και για την ίδια την εργασία».

◆ Οπως αποκαλύπτει απόρρητο έγγραφο του Φόρειν Οφις, το οποίο αποχαρακτηρίστηκε και παρουσιάστηκε από τον «Γκάρντιαν», οι Βρετανοί δεν ήθελαν να δικαστούν οι ναζί εγκληματίες πολέμου και επικαλούνταν διάφορες μπούρδες με τον Τσόρτσιλ. Αντέδρασε, όμως, ο Στάλιν και τον ακολούθησε ο Ρούσβελτ (για τους δικούς του λόγους) και έτσι η δίκη της Νυρεμβέργης έγινε. Γιατί δεν ήθελαν δίκες των ναζί οι Βρετανοί; Οπως αναφέρει στο αποχαρακτηρισθέν έγγραφο ο Γκάι Λίντελ, επικεφαλής της βρετανικής αντικατασκοπίας, αν οι ναζί διώκονταν επειδή διεξήγαγαν έναν επιθετικό πόλεμο, θα δημιουργούνταν «ένα επικίνδυνο προηγούμενο». Οχι για τους ναζί, βέβαια, αλλά για τους βρετανούς και τους άλλους ιμπεριαλιστές.

◆ Το ΠΑΣΟΚ βαράει διάλυση και η Φώφη πουλάει τρέλα: «Οφείλουμε όλοι μας, όσοι προερχόμαστε από αυτόν τον χώρο, είτε σήμερα βρισκόμαστε στο ΠΑΣΟΚ, είτε στη ΔΗΜΑΡ, είτε κατευθύνθηκαν για δικούς τους λόγους στον ΣΥΡΙΖΑ, να συζητήσουμε με ιστορικούς όρους ώστε να ξαναζωντανέψουμε με συλλογικό τρόπο και μέσα από το ΠΑΣΟΚ την προοπτική της επανίδρυσης της δημοκρατικής προοδευτικής παράταξης». Μόνο μια Φώφη θα μπορούσε να κάνει αυτή τη δήλωση, στη δεδομένη πολιτική συγκυρία.

◆ Οταν στην Ελλάδα, την πρώτη σε παραγωγή ελαιόλαδου χώρα της ΕΕ, πουλιέται σογιέλαιο με τεχνητό χρώμα με ένδειξη «έξτρα παρθένο ελαιόλεδο» μάρκας «Λιόδεντρο», μπορούμε να καταλάβουμε σε τι επίπεδα έχει φτάσει το διαρκές διατροφικό σκάνδαλο.

◆ «Δεν έχω χρόνο να πάω σε έναν κινηματογράφο. Αλλά όταν ήμουν νέος έβλεπα πολλές ταινίες γουέστερν. Μου άρεσαν πάρα πολύ, ήμουν μανιακός με αυτές τις ταινίες. Επίσης, μου άρεσαν πολύ όλες οι πολεμικές ταινίες και ταινίες διαστήματος (...) Παλαιά διάβαζα κάθε Σάββατο τον Μικρό Σερίφη. Γενικά διάβαζα πολλή λογοτεχνία»! Ο Πειραιώς Σεραφείμ στο Crash. Εξ όνυχος τον λέοντα, που έλεγαν και οι αρχαίοι Ελληνες.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Καταβλήθηκε τεράστια προσπάθεια από την ελληνική πλευρά να κρατηθεί στο ελάχιστο δυνατόν η συμμετοχή των μισθών, των συντάξεων και των κοινωνικών επιδομάτων, αλλά και να εξαιρεθούν ειδικές ομάδες του πληθυσμού όπως τα άτομα με αναπηρία και άλλες ευπαθείς ομάδες.

Γιάννης Στουρνάρας

ΕΙΠΑΝ...ΕΓΡΑΨΑΝ...ΕΙΠΑΝ...

Ανοιχτό το ενδεχόμενο επανεξέτασης και κατάργησης του 35ώρου άφησε ο πρωθυπουργός της Γαλλίας, Ζαν-Μαρκ Ερό. Με τη φράση «γιατί όχι, δεν υπάρχουν ταμπού» (...) ο Ερό απείλησε εμμέσως να υποστεί-λει μια από τις «σημαίες» των Σοσιαλιστών (...) στην προεκλογική περίοδο της Ανοιξης, τόσο ο ίδιος όσο και ο πρόεδρος της χώρας Φρανσουά Ολάντ είχαν δεσμευτεί ότι θα διατηρήσουν σε ισχύ τον νόμο που είχε ψηφίσει το 1997 η Μαρτίν Ομπρί.

Ημερησία

Δεν είμαστε οι yes-man των εταίρων του ευρώ, ούτε είμαστε οι yes-man της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, και εμείς κάνουμε τη δουλειά μας όπως θα έπρεπε να την κάνουμε. Πρέπει να κάνουμε τη δουλειά μας τόσο αυστηρά και έντονα, όπως την κάναμε μέχρι τώρα.

Κριστίν Λαγκάρντ

Λυπάμαι, αλλά η κυβέρνηση αυτοκτονεί μπροστά στα μάτια μας. Κάποιος να κάνει κάτι να τη σταματήσει.

Ι.Κ. Πρετεντέρης

Η περίπτωση της Ελλάδας δείχνει ότι η πολιτική της λιτότητας και της διάσωσης, από μόνη της, δεν είναι παραγωγική. Οδήγησε μόνο στην απομάκρυνση πολλών πολιτών από την Ευρώπη. Κάποιοι δεν θέλουν λιτότητα μέχρι θανάτου, άλλοι δεν θέλουν να πληρώνουν για τζαμπατζήδες. Η αναμενόμενη τον Νοέμβριο έκθεση της τρόικας απειλείται να καταντήσει φάρσα.

Κουρτ Λάουκ (σύμβουλος Μέρκελ)

Πιστεύω ότι η Ελλάδα δεν θα αποπληρώσει ποτέ το χρέος της. Γι' αυτό κάποια στιγμή θα χρειαστεί να γίνει αναδιάρθρωση. Ολοι το γνωρίζουν. Το ερώτημα είναι αν θα γίνει αμέσως και θα είναι μερική ή αν θα περιμένουμε να συνεχίσει να επιδεινώνεται η κατάσταση προκειμένου να κάνουμε μια αναδιάρθρωση... Αν αναδιαρθρωθεί το δημόσιο χρέος, θα γίνει έναντι επιπρόσθετων εγγυήσεων τις οποίες θα απαιτήσει η Γερμανία. Οι επιπρόσθετες αυτές εγγυήσεις μπορεί να είναι ένας ακόμη πιο άμεσος έλεγχος του ελληνικού προϋπολογισμού.

Ελί Κοέν (διευθυντής γαλλικού Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών)

Πρέπει να δούμε τη μεγάλη εικόνα. Σε μια κατεστραμμένη οικονομία, αν δεν συμφωνηθεί το πακέτο και δεν συνεχιστεί η χρηματοδότηση της χώρας, δεν θα υπάρχουν δικαιώματα, ούτε καν εργασία.

Ιωάννης Βρούτσης

Τα μέτρα-εφιάλτης ψηφίστηκαν

Παλιά συνηθίζαμε να γράφουμε πως μόνο από δημοσιογραφικό καθήκον και όχι από πολιτική διαστροφή παρακολουθούσαμε αναγκαστικά τις συνεδριάσεις της Βουλής. Η συνεδρίαση της περασμένης Πέμπτης, όμως, μας αποζημίωσε και με το παραπάνω. Είχε απ' όλα. Συριζαίους και Συριζαίες να χτυπιούνται στα έδρανα υπερασπίζοντας τη συνταγματική τάξη και να τρώνε το 30% του χρόνου με παρεμπίπτοντα ζητήματα και όχι με την ουσία του κοινοβούλιου. Νεοναζί να δίνουν το δικό τους σόου ψευτομαγκιάς, διαλεγόμενοι συνεχώς με τον Μπουμπούκο, ο οποίος δεν μπορεί ν' αντέξει ότι του παίρνουν τη μπουκιά από το στόμα. Τον Καμμένο, με ανοιχτό σακάκι και τη γραβάτα ν' αναπαύεται πάνω στην κοιλιά, να ωρύεται, χάνοντας (ως συνήθως) το υποκείμενο και μένοντας με το ρήμα στο στόμα. Σημασία, όμως, έχει το στιλ και όχι η ορθή χρήση του λόγου.

Ολα τα προηγούμενα σόου ξεθώριασαν, όμως, όταν ανέβηκε στο βήμα η Θεοδώρα Τζάκρη. Δεν προλάβαμε να δούμε αν φορούσε τις «Λουμπουτέν» γόβες με την κόκκινη σόλα, που την είχαν κάνει διάσημη ως βραχύβια υφυπουργό του Γιωργάκη, σημειώσαμε όμως με ικανοποίηση ότι φορούσε το σωστό για την περίσταση μοντελάκι: μαύρο (για να υποδηλώνει τη θλίψη που την διακατείχε), με μια ιδέα γκρίζου (για να υποδηλώνει την αχνή ελπίδα). Με τον λυγμό να ολοκληρώνει κάθε στίχο της ομιλίας της (θα συστήναμε μερικά μαθήματα ορθοφωνίας μόνο, γιατί το «καβάλημα» των συλλαβών εμποδίζει το λυγμό να δέσει με τη φράση που προηγείται), πέρασε γενεές δεκατέσσερις τον Σαμαρά («υποτελής, χωρίς εθνική αξιοπρέπεια πρωθυπουργός»), τον Στουρνάρα («υπάλληλος του ΣΕΒ»), μίλησε για «ανερμάτιστα οικονομικά μέτρα», τα 'χωσε και στον Μπένι και σ' ένα φινάλε ανάλογο μιας Κατίνας Παξινού ανακοίνωσε ότι... θα ψηφίσει τα μέτρα. Ξεκαθάρισε, όμως, ότι αυτή είναι η τελευταία φορά που ψηφίζει αντιλαϊκά μέτρα, διότι από τούδε και στο εξής «θα αποτινάξει το πιστόλι από τον κρόταφό της».

Λεπτομέρεια: η Τζάκρη από τη Δευτέρα είχε κάνει «ντιλ» με τον Βενιζέλο, ότι θα ψηφίσει «ναι», υπό την προϋπόθεση ότι θα της δοθεί ο λόγος στη Βουλή να εξηγήσει τη στάση της! Οπερ και εγένετο (εύκολα ρυθμίζονται αυτά τα πράγματα σε συνεννόηση με το προεδρείο), για να πιστοποιηθεί για μια ακόμη φορά πως οι «εθνοπατέρες» και «εθνομητέρες» είναι άνθρωποι που διέπονται από πολιτικές και ηθικές αρχές. Οντως, και ο αριβισμός είναι μια αρχή, όταν κανείς δεν παρεκκλίνει απ' αυτόν.

Κι ενώ η Τζάκρη απολάμβανε τον προσωπικό της θρίαμβο, ήρθε εκείνος ο «πουθενάς» Κασαπίδης (με γεια το παλτό, Πάνο), αλλά και το «αυτοκολλητάκι» του Τόλη, η Αντζελα, να ψελλίσουν δυο μη αναμενόμενα «παρών-παρούσα» και να της κλέψουν όλη τη δόξα.

Είχαν, όμως, γνώση οι φύλακες. Ψαριανός και Οικονόμου, οι δύο από τους βουλευτές της ΔΗΜΑΡ που στην κοινή συνεδρίαση της ΚΕ και της ΚΟ του κόμματος είχαν ταχθεί υπέρ του «ναι σε όλα», ήταν απόντες από τον πρώτο κύκλο της ψηφοφορίας. Ετσι και προέκυπτε ένας ακόμη Κασαπίδης και μια ακόμη Αντζελα, θα επέστρεφαν στην αίθουσα και θα ψήφιζαν «ναι». Δεν χρειάστηκε, τα «κουκιά» βγήκαν και έτσι Ψαριανός και Οικονόμου επέστρεψαν στην αίθουσα και ψήφισαν «παρών», αφήνοντας τον Σκανδαλίδη να είναι ο μοναδικός –και πάντοτε μεγάλος– απόντας.

Δεν χρειάζεται να σημειώσουμε πως το «καραούλι» Ψαριανού-Οικονόμου έγινε σε συνεννόηση με τον πρόεδρο Φώτη. Αφού ο Βουδούρης με τον Μουτσινά ψήφισαν «όχι», ο πρόεδρος Φώτης χρωστούσε δυο ψήφους στην κυβερνητική πλειοψηφία, αν τους χρειαζόταν. Τελικά δεν τους χρειάστηκε, αλλά αυτός, ως σοβαρός νοικοκύρης, είχε πάρει τα μέτρα του.

Αλλη μια λεπτομέρεια, που επιβεβαιώνει αυτά που γράψαμε παραπάνω περί αριβισμού: ο Οικονόμου είχε διαγραφεί από το ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη επειδή δεν ψήφισε (μαζί με την Σακοράφα) το πρώτο μνημόνιο. Και βέβαια, ως ανεξάρτητος βουλευτής, συνεργαζόμενος με τη ΔΗΜΑΡ, δεν ψήφισε ούτε το δεύτερο Μνημόνιο. Τώρα, μετατράπηκε σε υπερασπιστή του «ναι σε όλα» μέσα στη ΔΗΜΑΡ, ζητώντας από τον Κουβέλη ν' αφήσει τα τσαλιμάκια με τα εργασιακά. Ηταν, δηλαδή, της άποψης ότι έπρεπε να ψηφιστούν χωρίς καμιά επιφύλαξη τα μέτρα του Μνημόνιου-2, που πολλοί τα ονόμασαν Μνημόνιο-3. Προς τι η μεταστροφή; Ο άνθρωπος αυτός (και όχι μόνον αυτός) ενδιαφέρεται μόνο για την προσωπική πολιτική του καριέρα. Βγήκε βουλευτής με το ΠΑΣΟΚ, έφυγε, ξαναβγήκε με τη ΔΗΜΑΡ και

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

Χέρια βαμμένα με αίμα

«Η χώρα διανύει μια περίοδο ιδιαιτέρως κρίσιμη. Αυτό που διακυβεύεται είναι η συμφωνία με τους δανειστές για τη συνέχιση του προγράμματος προσαρμογής, αλλά και ο τρόπος της συνέχισης του προγράμματος. Στόχος μας είναι μια πολιτική συμφωνία προς το μέλλον, που θα βλέπει μακριά και θα δημιουργεί ένα πλαίσιο βιώσιμης λύσης από οικονομική και κοινωνική άποψη». Ετσι άρχισε ο Φώτης Κουβέλης την ομιλία του στην κοινή συνεδρίαση της ΚΕ και της ΚΟ της ΔΗΜΑΡ, τη Δευτέρα 5 Νοέμβρη. Εισαγωγή χαρακτηριστική για την προσπάθεια απεγκλωβισμού από τη δήθεν ηρωική γραμμή της ΔΗΜΑΡ. Το διακύβευμα, κατά τον Κουβέλη, δεν είναι αν θα περάσουν ή όχι τα εργασιακά, αλλά αν θα συνεχιστεί η συμφωνία με τους δανειστές.

Είπε και άλλα στο ίδιο μήκος κύματος ο Κουβέλης: *«Εμείς θα επιμείνουμε στη μόνη ρεαλιστική πολιτική γραμμή που αναγνωρίζει ότι η δανειακή σύμβαση αποτελεί ένα δεσμευτικό πλαίσιο για τη χώρα και ταυτόχρονα παλεύει σοβαρά και συγκροτημένα να το αλλάξει. Δεν θα υπονομεύσουμε την παραμονή της χώρας στο ευρώ με ερασιτεχνισμούς και καλλιέργεια φρούδων ελπίδων, ότι δήθεν είναι δυνατή η άμεση απαλλαγή από το μνημόνιο με την καταγγελία του και την στάση πληρωμών. Η στάση μας δείχνει ότι είναι αβάσιμη η αντίληψη που συστηματικά καλλιέργησε η αντιπολίτευση ότι δήθεν όλα ήσαν προαποφασισμένα, ότι δεν γίνεται διαπραγμάτευση, αλλά ένα "θέατρο" για τα μάτια του κόσμου».* Την έπεσε στον ΣΥΡΙΖΑ, την έπεσε σε όσους θέλουν να περιθωριοποιήσουν τη ΔΗΜΑΡ, εξήγησε πόσο σημαντική είναι η συμμετοχή της στην κυβέρνηση και κάπου στο τέλος αναφέρθηκε και στα εργασιακά, για να υποστηρίξει ότι η αντιπαράθεση δεν γίνεται «περί όνου σκιάς» (ούτε να κατονομάσει τον Στουρνάρα, ο οποίος είπε τη φράση από το βήμα της Βουλής, δεν τόλμησε).

Εκλεισε ξεκαθαρίζοντας για πολλοστή φορά, ότι στηρίζει την κυβέρνηση: *«Επιλέξαμε ήδη - και δεν το αναιρούμε - να υπάρξει κυβέρνηση, να μην δημιουργηθεί πολιτική αστάθεια, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την κοινωνία και να υπηρετήσουμε την παραμονή της χώρας στην ευρωζώνη και στο ευρώ και όχι την επιστροφή στην δραχμή. Αυτή μας η επιλογή παραμένει. Και όποιος επιχειρεί να την συμψηφίσει με την σταθερή μας θέση να υπερασπιζόμαστε τα εργασιακά δικαιώματα, κάνει τουλάχιστον λάθος. Σεβόμαστε τη συμμετοχή μας στην κυβέρνηση και βάζουμε στην άκρη το πρόσκαιρο κομματικό συμφέρον. Δεν θέλουμε να ρηγματωθεί η κυβέρνηση με ό,τι συνεπάγεται για τον κοινό μας στόχο».*

Στην ψηφοφορία που ακολούθησε, η εισήγηση Κουβέλη για «παρών» στο πολυνομοσχέδιο και θετική ψήφο στον προϋπολογισμό πήρε 77 ψήφους, ενώ υπήρξε και πρόταση για «ναι σε όλα», που πήρε 26 ψήφους (6 ήταν τα λευκά).

Την ίδια στιγμή, όμως, η εντολή προς τους δυο υπουργούς της ΔΗΜΑΡ ήταν να συνυπογράψουν το πολυνομοσχέδιο! Και οι δύο έχουν σημαντικές διατάξεις στο πολυνομοσχέδιο, με σημαντικότερες αυτές του Μανιτάκη, που προβλέπουν διαθεσιμότητα για χιλιάδες δημόσιους υπάλληλους, καθώς και υποχρεωτικές μετατάξεις και μεταθέσεις, υλοποιώντας ένα καθεστώς συνεχών διώξεων, διαθεσιμοτήτων και απολύσεων. Οι ίδιοι οι ΔΗΜΑΡίτες έδωσαν την είδηση ότι ο Ρουπακιώτης προς στιγμήν αρνήθηκε να υπογράψει το πολυνομοσχέδιο, αλλά κλήθηκε εσπευσμένα στο γραφείο του Κουβέλη και... μεταπείστηκε. Οσοι ξέρουν καλά τα της ΔΗΜΑΡ ξέρουν ότι Κουβέλης και Ρουπακιώτης είναι... αυτοκόλλητοι εδώ και χρόνια. Δεν χρειαζόταν, λοιπόν, να καλέσει ο Φώτης τον Αντώνη για να του τραβήξει το αυτί. Στήθηκε όλη αυτή η παράσταση για να φανεί πως τάχα ο Κουβέλης δίνει αγώνα υπέρ της ενότητας της κυβέρνησης.

Πραγματικά, δεν έχει καμιά σημασία πού θα καταλήξει η σχέση της ΔΗΜΑΡ με την κυβέρνηση, του Κουβέλη με τους Σαμαρά και Βενιζέλο. Εκείνο που πρέπει να γίνει καθαρό είναι πως ο Κουβέλης έχει το ίδιο με τους άλλους δύο βαμμένα τα χέρια του με αίμα. Φαίνεται, όμως, πως στην τελευταία συνάντηση Σαμαρά-Κουβέλη στο Μαξίμου, την περασμένη Κυριακή, συμφωνήθηκε να παραμείνει η ΔΗΜΑΡ στην κυβέρνηση, αφού ψηφίσει «παρών» στο πολυνομοσχέδιο και «ναι σε όλα» στον προϋπολογισμό. Είχε προηγηθεί συνάντηση Σαμαρά-Βενιζέλου και φαίνεται πως συμφώνησε και ο τελευταίος (άγνωστο έναντι ποιων ανταλλαγμάτων). Εκαναν όλοι μαζί την ανάγκη φιλοτιμία, προκειμένου να ελέγξουν, τουλάχιστον προς το παρόν, την κατάσταση.

■ Ενας αντιδραστικός παπαρολόγος

Υπό διαφορετικές συνθήκες μπορεί να μην μπαίναμε καν στον κόπο να σχολιάσουμε τις παπαριές του και πάντως θα τους αφιερώναμε σαφώς λιγότερο χώρο. Οταν, όμως, ο παπαρολόγος εμφανίζεται σαν φρέσκια πολιτική δύναμη, σαν άνθρωπος που θ' αναταράξει το πολιτικό σκηνικό δημιουργώντας νέο πολιτικό σχηματισμό και φιλοδοξώντας να διαδραματίσει ηγετικό ρόλο στο αστικό πολιτικό σύστημα της Ελλάδας, τότε δεν πρέπει να περνάμε στο ντούκου ακόμα και τις παπαριές.

Ο λόγος για τον Ανδρέα Λοβέρδο, στον οποίο το συγκρότημα Λαμπράκη παραχώρησε μισή σελίδα των «Νέων» (Δευτέρα, 5.11.12), προκειμένου να συντάξει παπαροπόνημα με τίτλο και υπότιτλο δραματικό (ως γνωστόν, ο Λοβέρδος έχει χαρακτηριστεί από εμάς και ως «ο Βασιλάκης Καΐλας της πολιτικής»): *«Ωρες μεγάλης ευθύνης – Δίνουμε στην Ελλάδα άλλη μία ευκαιρία ή την αφήνουμε να καταρρεύσει;»* (Λοβέρδος είν' αυτός, με την ιδέα-Ελλάδα θα συνομιλήσει, όχι με τον χειμαζόμενο ελληνικό λαό).

«Τέταρτη φορά καλούμαστε να ψηφίσουμε ευρισκόμενοι ενώπιον εκβιαστικών διλημμάτων», λέει από τη δεύτερη κιόλας πρόταση του παπαροπονήματος ο Λοβέρδος. Κι αμέσως αρχίζει να τα χώνει: *«Δύσκολα, σκληρά αλλά πολύ συγκεκριμένα μέτρα, που ως μόνο* ***δήθεν*** *ελπιδοφόρο πλαίσιο έχουν τις εύκολες, αλλά γενικόλογες και εν τέλει* ***ανύπαρκτες*** *αναπτυξιακές προοπτικές».* Δήθεν ελπιδοφόρο το πλαίσιο, ανύπαρκτες οι αναπτυξιακές προοπτικές, δραματική η θέση του Ανδρέα: *«Ετσι, όμως, όσοι γνωρίζουμε από κοντά τα πράγματα, αντιλαμβανόμαστε πως καλούμαστε να ξαναψηφίσουμε όχι απλώς υπό το κράτος εκβιαστικών διλημμάτων, αλλά ενός κατά κυριολεξία ωμού εκβιασμού,* ***δίχως πραγματικές ελπίδες*** *οικονομικής ανάκαμψης κι ανόρθωσης της χώρας μας».*

Κι εκεί που περιμένεις να διαβάσεις ότι ο Ανδρέας δεν αντέχει άλλο να εκβιάζεται, ότι δεν μπορεί να σηκώσει την ψήφιση εφιαλτικών μέτρων χωρίς ελπίδα, διαβάζεις: *«Τρεις φορές ως υπουργός και βουλευτής και σήμερα τέταρτη φορά ως βουλευτής θα κάνω το καθήκον μου. Θα στηρίξω τη συμφωνία των τριών αρχηγών»*! Δηλαδή, αντί να καταψηφίσει ή έστω να πάει στο σπίτι του (βάσει αυτών που ο ίδιος έγραψε), μας λέει ότι θα ξαναψηφίσει. Αν επρόκειτο για προσωπικές σχέσεις, θα λέγαμε ότι διακατέχεται υπό μαζοχιστικού συνδρόμου, όμως εδώ πρόκειται για καθαρό πολιτικό σαδισμό.

Ο Λοβέρδος δεν είναι Νικήτας Κακλαμάνης για να κάνει απλώς «ναζάκια» στον Σαμαρά. Εχει ηγετικές φιλοδοξίες. Αλλωστε, ο χώρος του δόθηκε από τον Ψυχάρη για να διατυμπανίσει αυτές του τις φιλοδοξίες: *«Κι αμέσως μετά τη χρηματοδότηση της χώρας, οι δραστηριότητές μας (σ.σ. πληθυντικός μεγαλοπρεπείας, αφού μόνος του θα ψηφίσει) θα συμπληρωθούν και θα ολοκληρωθούν με τον αγώνα μας για τη ρήξη, την ανατροπή και τη ριζοσπαστική αλλαγή κομμάτων και πολιτικών στον χώρο της Κεντροαριστεράς και της Σοσιαλδημοκρατίας».* Ως πολιτικός αρχηγός εν αναμονή, λοιπόν, πρέπει να έχει και πρόταση, πέρα από την έκφραση της οδύνης του για τα μέτρα που και πάλι θα ψηφίσει. Η πολιτική του πρόταση είναι... επιπέδου Λοβέρδου: *«Με δεδομένα τα σκληρά μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής, καθώς και το δυσμενές για την Ελλάδα επενδυτικό κλίμα,* ***το μόνο που μπορούμε να κάνουμε*** *για να μειώσουμε την ύφεση είναι να χτυπήσουμε αμέσως και βίαια την κρατική γραφειοκρατία που δυναστεύει την οικονομία».*

Σε μια πρώτη ανάγνωση, η «πολιτική πρόταση» Λοβέρδου φαντάζει γελοία. Να λες ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα για τη δημοσιονομική πολιτική, να προεξοφλείς δυσμενές επενδυτικό κλίμα και να προτείνεις –ελλείψει οποιασδήποτε άλλης πρότασης– «άμεσο και βίαιο χτύπημα της κρατικής γραφειοκρατίας», σημαίνει πως είσαι τενεκές ξεγάνωτος. Σε μια δεύτερη ανάγνωση, όμως, πίσω απ' αυτή την άποψη κρύβεται η λογική «μπάτε σκύλοι, αλέστε». Εκείνο που προτείνει ο Λοβέρδος, χωρίς να το λέει ευθέως, είναι να καταργηθεί κάθε έλεγχος πάνω στις επιχειρήσεις του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, προκειμένου αυτές να κάνουν επενδύσεις στην Ελλάδα. Πρόκειται για οικονομικό και πολιτικό δωσιλογισμό, τον οποίο επιλέγει προκειμένου να γίνει αρεστός στην κεφαλαιοκρατία και να έχει την υποστήριξή της στο κομματικό εγχείρημα που ετοιμάζει.

■ Ομπάμα

Η κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας

Ευτυχώς γλιτώσαμε! Φαντάζεστε στις αμερικάνικες προεδρικές εκλογές να κέρδιζε το... κακέκτυπο του Μπους, αυτός ο αχώνευτος ο Ρόμνεϊ; Την πάτησε, όμως, ο δύσμοιρος. Γιατί λίγες μέρες πριν τον τυφώνα είχε ταχθεί φανατικά υπέρ των ομοσπονδιακών περικοπών ακόμα και στην υπηρεσία διαχείρισης επειγόντων περιστατικών (FEMA), υποστηρίζοντας ουσιαστικά τη διάλυσή της και το πέρασμα της ευθύνης για τις φυσικές καταστροφές στις ίδιες τις Πολιτείες. Ο τυφώνας Sandy τον πήρε και τον σήκωσε, ενώ ο άλλος, ο Ομπάμα, χειρίστηκε άψογα επικοινωνιακά το θέμα. Διέκοψε την προεκλογική του εκστρατεία και έσπευσε αμέσως να... φωτογραφηθεί στις πληγείσες περιοχές. Ο τυφώνας Sandy ήταν το καλύτερο δώρο που μπορούσε να του κάνει η φύση και φυσικά δεν το άφησε ανεκμετάλλευτο.

Ο Ομπάμα, βέβαια, συνεχάρη τον αντίπαλό του και τόνισε ότι θέλει να συνεργαστεί μαζί του για «την πρόοδο της χώρας», αναγνωρίζοντάς του ότι «αγαπάει την πατρίδα του». Η μεταξύ τους κόντρα δεν είχε... ταξικές αντιπαραθέσεις, αλλά έγινε για το καλό όλου του έθνους! Τα εδώ παπαγαλάκια της αμερικάνικης πρεσβείας έσπευσαν και πάλι να γλείψουν τον Ομπάμα και συνολικά τη... μεγαλόχαρη Αμερική, η οποία μας έχει... τυφλώσει με τον «πολιτικό πολιτισμό» της, την ευγένεια μεταξύ των αντιπάλων και το πραγματικό τους ενδιαφέρον για τα πραγματικά προβλήματα των πολιτών τους, που αποτελεί το λόγο για τον οποίο... αργούν να φθαρούν.

Εμείς, όμως, που είμαστε... κακόβουλοι δεν τα καταλαβαίνουμε αυτά. Θυμόμαστε μόνο τις τελευταίες στατιστικές του υπουργείου Γεωργίας των ΗΠΑ, που αποκαλύπτουν ότι από το 1998 μέχρι το τέλος του 2011 τα νοικοκυριά που κατατάχτηκαν στην κατηγορία «διατροφικά ανασφαλείς» (έτσι λένε τους πεινασμένους στο σύγχρονο λεξιλόγιο), συμπεριλαμβανομένων και των «πολύ ανασφαλών», αυξήθηκαν από 12,1 εκατομμύρια (11.7% του συνόλου) σε 17,8 εκατομμύρια (14.9% του συνόλου). Αυτό σημαίνει ότι από τους 36,15 εκατομμύρια πεινασμένους του 1998 έχουμε φτάσει στα 50,12 εκατομμύρια. Αύξηση κατά 38%, ποσοστό υπερδιπλάσιο από την αύξηση του πληθυσμού, που για την ίδια χρονική περίοδο ήταν μόλις 15%! Για δε τους «διατροφικά πολύ ανασφαλείς», δηλαδή αυτούς που πεινάνε πολύ, η αύξηση είναι ακόμα μεγαλύτερη. Της τάξης του 71%, τη στιγμή που το αμερικάνικο ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 25% σε σταθερές τιμές την ίδια χρονική περίοδο (βλ. «Κόντρα», αρ. φύλλου 699, 15/9/2012 και http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=17543&cat_id=20).

Θυμόμαστε τις εκθέσεις και στατιστικές του αμερικάνικου υπουργείου Παιδείας, από τις οποίες προκύπτει ότι μόλις το 57% των πρωτοετών φοιτητών που σπούδαζαν στα τετραετή πανεπιστημιακά ιδρύματα με πλήρες ωράριο το 2001, κατόρθωσε να πάρει πτυχίο μέσα σε έξι χρόνια και μόλις το 36% κατόρθωσε να τελειώσει τον κανονικό χρόνο φοίτησης για τα τετραετή πτυχία bachelor. Ενώ για την «πλέμπα» που μπήκε σε κάποιο διετές κολέγιο τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα. Εκεί μόνο το 30% κατορθώνει να τελειώσει σε χρονικό διάστημα 1,5 φορά του κανονικού χρόνου φοίτησης (για περισσότερα βλ. «Κόντρα», αρ. φύλλου 615, 9/10/2010 και http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=6294&cat_id=20)!

Θυμόμαστε, (επικαλούμενοι πάλι τις εκθέσεις του αμερικάνικου υπουργείου Παιδείας), ότι το ακαδημαϊκό έτος 2008-09 τα ετήσια δίδακτρα και έξοδα στέγασης για τους φοιτητές ήταν 12.283 δολάρια για τα δημόσια και 31.233 δολάρια για τα ιδιωτικά ΑΕΙ. Μεταξύ των ετών 1988-99 και 2008-09, δηλαδή μέσα σε μία δεκαετία, τα έξοδα αυτά αυξήθηκαν κατά 32% για τα δημόσια και κατά 24% για τα ιδιωτικά ΑΕΙ, σε σταθερές τιμές (αφού δηλαδή ληφθεί υπόψη ο πληθωρισμός). Αν αναλογιστεί κανείς ότι το μέσο ετήσιο εισόδημα των αμερικάνικων νοικοκυριών ήταν τότε 51.726 δολάρια, τα έξοδα για την εκπαίδευση στα ιδιωτικά ΑΕΙ ισοδυναμούν με το 60% του ετήσιου εισοδήματος ενός μέσου νοικοκυριού!

Θυμόμαστε τα λόγια του ίδιου του Ομπάμα στο Κογκρέσο, το Σεπτέμβρη του 2009: «Όλο και περισσότεροι Αμερικανοί πληρώνουν τα ασφάλιστρά τους, μόνο για να ανακαλύψουν ότι η ασφαλιστική τους εταιρία σταμάτησε την κάλυψή τους όταν αρρώστησαν ή δεν πληρώνει το πλήρες κόστος της περίθαλψης. Συμβαίνει κάθε μέρα» (βλ. http://www.whitehouse.gov/the_press_office/Remarks-by-the-President-to-a-Joint-Session-of-Congress-on-Health-Care). Κι όμως ποτέ ο... ριζοσπάστης πρόεδρος δεν έθεσε σε αμφισβήτηση το ρόλο των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών στις ΗΠΑ, οι οποίες θησαυρίζουν κατέχοντας το 68% της αγοράς (των ασφαλισμένων δηλαδή), με μόλις το 27% να καλύπτεται από κυβερνητικά προγράμματα και τους μισούς απ' αυτή την κατηγορία να καλύπτονται από τα... «φιλανθρωπικά» προγράμματα Medicare και Medicaid (για περισσότερα βλ. «Κόντρα» αρ. φύλλου 593, 27/3/2010 και http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=1852&cat_id=20). Οχι μόνο δεν αμφισβήτησε το ρόλο των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών, αλλά με το νόμο του για την υποχρεωτική ασφάλιση των Αμερικάνων «ένα από τα κίνητρα για τις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες να μπλεχτούν σ' αυτή την διαδικασία είναι ενδεχομένως ότι θα έχουν μία ολόκληρη ομάδα νέων πελατών, πελατών που πληρώνουν», όπως είχε δηλώσει τότε ο ίδιος ο Ομπάμα.

Ολοι θυμούνται ότι ο Ομπάμα έκανε ένα νόμο για να δώσει ασφάλιση σε όλους τους Αμερικάνους, λίγοι ίσως γνωρίζουν ότι η ασφάλιση δεν προσφερόταν τζάμπα, ούτε ήταν αποκλειστικά δημόσια, αλλά με τον μπαμπούλα ότι όποιος εργαζόμενος δεν ασφαλιστεί (εκτός απ' αυτούς που είναι κάτω του ορίου φτώχειας) θα πρέπει να πληρώσει 2,5% του ακαθάριστου προ-φόρου εισοδήματος, προσαρμοσμένου σύμφωνα με την αμερικάνικη νομοθεσία (δηλαδή του εισοδήματος χωρίς να αφαιρεθούν οι φόροι και οι διάφορες φοροαπαλλαγές, όπως π.χ. οι ασφαλιστικές εισφορές, τα έξοδα ανώτατης εκπαίδευσης, φοιτητικών δανείων κτλ.). Θυμόμαστε τις περικοπές ακόμα και στα προγράμματα Medicare και Medicaid (ασφαλιστικό και υγειονομικό πρόγραμμα περίθαλψης στους φτωχότερους Αμερικάνους), που αποφασίστηκαν με τον περσινό προϋπολογισμό, καθώς και στο πρόγραμμα CSBG (που αφορά σε δωρεές για την ανάπτυξη των κοινοτήτων), για το οποίο αποφασίστηκε πετσόκομμα κατά 50%. Το ποσό σε απόλυτο νούμερο ήταν πραγματικά γελοίο. 350 εκατ. δολάρια, ούτε μισό τοις χιλίοις σε σύγκριση με το πάνω από 1 τρισ. του συνόλου των περικοπών. Εντούτοις το αποφάσισαν.

Θυμόμαστε τη σπέκουλα με το φόρο Μπάφετ (βλ. «Κόντρα», αρ. φύλλου 657, 24/9/2011 και http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=13392&cat_id=20), που πήρε το όνομά του από τον πολυεκατομμυριούχο Γουόρεν Μπάφετ, που πρώτος έκανε έκκληση να φορολογηθούν οι πλούσιοι σαν την αφεντιά του. Το 2010, ο Μπάφετ (με 50 δισ. δολάρια προσωπική περιουσία) πλήρωσε 6.9 εκατομμύρια σε ομοσπονδιακούς φόρους, δηλαδή το 17.4% του φορολογητέου εισοδήματός του, ενώ τα υπόλοιπα 20 άτομα στο γραφείο του πλήρωσαν μεταξύ 33% και 41%, όπως επισημαίνει η βρετανική εφημερίδα Γκάρντιαν (18/09/10). Φυσικά, ο Μπάφετ δεν έγινε ξαφνικά... μαζοχιστής. Ξέρει, όπως όλος ο καλός καπιταλιστικός κόσμος, να κρύβει τα λεφτά του σε οφσόρ άμα χρειαστεί.

Θυμόμαστε την ταξικότητα της φορολογίας στις ΗΠΑ και τον Ρίτσαρντ Γολφ (επίτιμο καθηγητή οικονομικών στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης) που έγραφε στην εφημερίδα Γκάρντιαν (19/09/11), ότι από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όταν κάθε δολάριο ατομικής φορολογίας αντιστοιχούσε σε 1.5 δολάρια φορολογίας των επιχειρηματικών κερδών, σήμερα η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική: σε κάθε δολάριο ατομικής φορολογίας αντιστοιχούν μόλις 25 σεντ φορολογίας των επιχειρήσεων. Το ίδιο ισχύει και για το ποσοστό του φόρου στους πιο πλούσιους, που από 91% έπεσε στο 35%. Ο καθηγητής κατέληγε με τα παρακάτω λόγια: «Η ειρωνεία εν τέλει με τις ελαφρές κουβέντες περί ταξικού πολέμου είναι αυτή: οι ρεπουμπλικανικές και συντηρητικές φωνές που αντιτίθενται σε όλες τις φορολογικές αυξήσεις στις επιχειρήσεις και τους πλούσιους προκαλούν, όπως άφησε να εννοηθεί ο Μπάφετ και πιο συγκεκριμένα προειδοποίησε ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης, Μάικλ Μπλούμπεργκ, μια αναγέννηση της ταξικής συνείδησης στις ΗΠΑ. Τότε η Ουάσιγκτον ίσως μάθει πραγματικά τι σημαίνει ταξικός πόλεμος».

Πολλά πράγματα θα μπορούσαμε να θυμηθούμε για τον χαρισματικό Ομπάμα. Μόνο που η χαρισματικότητά του δεν έγγειται στην υπεράσπιση των αδυνάτων, αλλά στη διαχείριση της εξουσίας των πλούσιων στην ισχυρότερη ιμπεριαλιστική χώρα του κόσμου. Την υποταγή των φτωχών ο Ομπάμα ξέρει να τη χειρίζεται καλύτερα από βλαχο-καουμπόιδες τύπου Μπους και Ρόμνεϊ. Γι' αυτό τον προωθεί το αμερικάνικο κεφάλαιο. Αν ήταν διαφορετικά, θα τον είχε ρίξει με μια σφαίρα στο κεφάλι. Τόσο απλά...

■ Κίνα: Κύμα εξώσεων λόγω της καπιταλιστικής ανάπτυξης

Η αύξηση της οικοδομικής δραστηριότητας λόγω της ανάπτυξης του καπιταλισμού στην Κίνα έχει οδηγήσει σ' ένα κύμα εξώσεων κατοίκων από τα σπίτια τους, προκειμένου αυτά να κατεδαφιστούν και στη θέση τους να χτιστούν βιομηχανικά συγκροτήματα, συγκροτήματα κατοικιών, εμπορικά κέντρα κτλ.

Χιλιάδες άνθρωποι βρίσκονται από τη μια μέρα στην άλλη άστεγοι παίρνοντας τις περισσότερες φορές μια μικρή αποζημίωση. Εκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας υποστηρίζει ότι οι εξώσεις αποτελούν τον πιο μεγάλο αποσταθεροποιητικό παράγοντα για την κοινωνία και το πολιτικό σύστημα. Πολλές είναι οι περιπτώσεις ανθρώπων που σκοτώθηκαν υπερασπιζόμενοι το σπίτι τους από την κατεδάφιση. Σε μια περίπτωση 70χρονη ηλικιωμένη καταπλακώθηκε από μπουλντόζα στην προσπάθεια της να προστατέψει το σπίτι της, ενώ σε άλλη περίπτωση, στην επαρχία Σετσουάν, η αστυνομία απήγαγε το παιδί μιας μητέρας λέγοντάς της ότι θα το κρατήσει μέχρι αυτή να υπογράψει έγγραφο στο οποίο δηλώνει ότι αποδέχεται την κατεδάφιση του σπιτιού της. Πολλές είναι οι περιπτώσεις κατοίκων που αυτοπυρπολήθηκαν διαμαρτυρόμενοι για την έξωση που είχαν υποστεί, ενώ σε άλλες περιπτώσεις οι αρχές έκοψαν το ρεύμα και το νερό σε σπίτια που προορίζονταν για κατεδάφιση, ώστε να αναγκάσουν τους κατοίκους τους να τα εγκαταλείψουν.

■ Κουβέιτ: Σκληρή καταστολή αντικυβερνητικών διαδηλώσεων

Ασκώντας σκληρή καταστολή, η κυβέρνηση του Κουβέιτ αντιμετώπισε τους χιλιάδες διαδηλωτές της αντιπολίτευσης που συγκεντρώθηκαν την Κυριακή 4 Νοεμβρίου μπροστά από το κοινοβούλιο της χώρας ζητώντας να μην εφαρμοστεί ο νέος εκλογικός νόμος. Ο νέος νόμος επιτρέπει στον ψηφοφόρο να επιλέξει έναν αντί για τέσσερις υποψήφιους όπως ίσχυε μέχρι πρότινος.

Να σημειωθεί ότι η εθνική νομοθεσία απαγορεύει τον σχηματισμό πολιτικών κομμάτων, με αποτέλεσμα οι υποψήφιοι να οργανώνονται σε πολιτικά μορφώματα τα οποία είτε προωθούν κάποιες πολιτικές είτε βασίζονται σε δεσμούς μεταξύ οικογενειών. Η επιλογή τεσσάρων υποψηφίων από οποιοδήποτε μόρφωμα έδινε τη δυνατότητα στον ψηφοφόρο να στηρίζει ταυτόχρονα κυβέρνηση και αντιπολίτευση. Με το νέο νόμο η κατάσταση πολώνεται και με δεδομένο ότι οι εκλογές, όπως φαίνεται, αποτελούν ένα όργιο ρουσφετιού και εξαγοράς ψηφοφόρων, πιθανότατα αυτός που θα ζημιωθεί περισσότερο είναι η αντιπολίτευση.

Κινητοποιήσεις από τη μεριά της αντιπολίτευσης έχουν ξεκινήσει εδώ και πολύ καιρό με αιτήματα κάποιες επιμέρους μεταρρυθμίσεις πολιτικού χαρακτήρα, που αφορούν τη δημιουργία πολιτικών κομμάτων και άλλα ζητήματα. Σε αντίθεση με άλλες χώρες του αραβικού κόσμου, όπως η Αίγυπτος, η Τυνησία, το Μπαχρέιν κ.ά., στις οποίες ο λαός βγήκε μαχητικά στο δρόμο ζητώντας την ανατροπή του πολιτικού συστήματος, με αποτέλεσμα να δεχτεί την κτηνώδη κρατική καταστολή, με εκατοντάδες θύματα, στο Κουβέιτ κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Η αντιπολίτευση δεν ζητάει σε καμία περίπτωση την ανατροπή της συνταγματικής μοναρχίας στη χώρα και την εγκαθίδρυση μιας δημοκρατίας αστικού τύπου, ζητάει κάποιες μεταρρυθμίσεις ώστε να ενισχύσει τη θέση της στο εκλογικό παιχνίδι, χωρίς να αμφισβητεί τη διαχείριση της εξουσίας από τη δυναστεία Αλ Σαμπάχ, η οποία κυβερνά τη χώρα εδώ και 250 χρόνια. Η κυβέρνηση του Κουβέιτ δεν επεδίωκε να οξύνει την κατάσταση και μέχρι πρόσφατα επέτρεπε στους διαδηλωτές να διαδηλώνουν ειρηνικά μπροστά από το κοινοβούλιο, κάτι το οποίο σταμάτησε όταν οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν να παίρνουν βίαιο χαρακτήρα.

Την προδοσία πολλοί αγάπησαν, τον προδότη κανένας

Η λογική του κατήφορου είναι ο πάτος λέει ένα γνωστό ρητό και ο «πρόεδρος» της Παλαιστινιακής Αρχής (μιας Αρχής που εφαρμόζει την εξουσία της μόνο για να καταστείλει τις αντιστασιακές οργανώσεις) Μαχμούντ Αμπάς φρόντισε να το επιβεβαιώσει για μια ακόμα φορά. Οι δηλώσεις που έκανε την περασμένη Πέμπτη στο ισραηλινό Κανάλι 2 ξεπέρασαν κάθε όριο προδοσίας. Διαβάστε τα επίμαχα αποσπάσματα και θα καταλάβετε τι εννοούμε: «Η Παλαιστίνη σήμερα για μένα είναι τα σύνορα του '67, με την Ανατολική Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα. Αυτή είναι σήμερα και για πάντα... Αυτή είναι η Παλαιστίνη για μένα. Είμαι πρόσφυγας, αλλά μένω στη Ραμάλα».

Ο τηλεπαρουσιαστής δεν άφησε το δώρο ανεκμετάλλευτο. Τον διέκοψε λέγοντας: «Ορισμένες φορές η επίσημη τηλεόρασή σας, μιλάει για τις πόλεις Acre, Ramle και Jaffa (σ.σ. όλες πέρα από τα σύνορα του '67, μέσα στο Ισραήλ) ως "Παλαιστίνη"». Ο Αμπάς, χωρίς καμία ντροπή και δισταγμό, του απάντησε: «Πιστεύω ότι η Δυτική Οχθη και η Γάζα είναι Παλαιστίνη... τα άλλα μέρη είναι Ισραήλ». Συμπλήρωσε, δε, ότι ο ίδιος γεννήθηκε στο Safed, που από το 1948 ανήκει στο βόρειο Ισραήλ, αλλά «έχει το δικαίωμα να το δει, όχι όμως και να ζήσει εκεί»!!!

Μπορεί οι παλαιστινιακές αντιστασιακές οργανώσεις να έχουν αποδεχτεί την ίδρυση ενός παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του '67, ποτέ όμως δεν απεμπόλησαν το δικαίωμα της επιστροφής των παλαιστίνιων προσφύγων στα πατρογονικά τους εδάφη. Το δικαίωμα αυτό είναι ιερό και απαραβίαστο και κανείς δεν το έθεσε ποτέ σε αμφισβήτηση, όπως κάνει τώρα, για πρώτη φορά τόσο απροκάλυπτα, ο Μαχμούντ Αμπάς. Πριν από δέκα χρόνια, ο Γιασέρ Αραφάτ, σε άρθρο του στους Τάιμς της Νέας Υόρκης, είχε τολμήσει να κάνει ένα βήμα πίσω σχετικά με το ζήτημα των προσφύγων (υποστηρίζοντας ότι κατανοεί τις... δημογραφικές ανησυχίες του Ισραήλ κι ότι η επιστροφή των προσφύγων θα πρέπει να γίνει με τέτοιο τρόπο που να παίρνει υπόψη αυτές τις ανησυχίες) και όλοι στην Παλαιστίνη έπεσαν να τον φάνε.

Ομως ο Αμπάς δεν είναι Αραφάτ. Γιατί ο «γέρος» ήξερε να τηρεί τις ισορροπίες και να μην ξεμπροστιάζεται σαν λακές των Σιωνιστών, όπως ο Αμπάς, ο οποίος στο ίδιο κανάλι υποσχέθηκε ότι «όσο καιρό είναι σε αυτό το πόστο, δε θα υπάρξει ποτέ ένοπλη τρίτη ιντιφάντα, ποτέ». Ποια ήταν η αντίδραση των Σιωνιστών σ' αυτό το σκύψιμο της μέσης από τον Αμπάς; Πέρα από τον ισραηλινό... παρελασιάρχη (τον πρόεδρο Σιμόν Πέρες εννοούμε), που χαιρέτησε την προδοσία, ο Νετανιάχου δεν χαρίστηκε στον προδότη. «Δεν υπάρχει καμία σύνδεση μεταξύ των δηλώσεων του προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής και των πράξεών του» ήταν η δήλωση του πρωθυπουργικού γραφείου, που την έκανε ακόμα πιο λιανά για να καταλάβει και ο πιο ανεγκέφαλος: «Ο Αμπάς έχει αρνηθεί την επανάληψη των διαπραγματεύσεων με το Ισραήλ για πάνω από τέσσερα χρόνια, παρά τα πολλαπλά βήματα που έκανε ο πρωθυπουργός Νετανιάχου, όπως το άνευ προηγουμένου πάγωμα των εποικισμών... Επιπρόσθετα, ο Αμπάς έχει αρνηθεί να συζητήσει ζητήματα ασφαλείας που απαιτούνται για να προστατευτούν οι ισραηλινοί πολίτες»!

Τέτοιο φτύσιμο δεν θα το περίμενε ούτε το χειρότερο τσιράκι που έχει συνηθίσει να τρώει σφαλιάρες από το αφεντικό του. Γιατί όσοι παρακολουθούν τα τεκταινόμενα στην Παλαιστίνη θα έχουν διαπιστώσει ότι δεν είναι λίγες οι φορές που η Παλαιστινιακή Αρχή έχει συνεργαστεί με τους Σιωνιστές στο ζήτημα της «ασφάλειας» (της ασφάλειας των ισραηλινών πολιτών φυσικά, όχι των Παλαιστίνιων) και έχει συστηματικά εξαπολύσει άγρια πογκρόμ ενάντια στους οπαδούς των αντιστασιακών ομάδων στη Δυτική Οχθη. Ομως οι Σιωνιστές δεν αρκούνται σ' αυτό. Θέλουν την Παλαιστινιακή Αρχή να παίξει το ρόλο που παίζουν αυτοί, για να πάψουν να ασχολούνται με τους... τρομοκράτες. Πώς είναι δυνατόν όμως να γίνει αυτό; Αν γινόταν, το πιθανότερο θα ήταν το κεφάλι του Αμπάς να βρεθεί πεταμένο στις όχθες του Ιορδάνη.

ΥΓ: Τραγική ειρωνεία. Λίγες μέρες μετά τις δηλώσεις Αμπάς, η ισραηλινή οργάνωση «Ειρήνη τώρα» αποκάλυψε προσφορές που έγιναν στο ισραηλινό υπουργείο Εποικισμού για 1.213 νέες κατοικίες σε δύο εποικισμούς της Ανατολικής Ιερουσαλήμ και άλλες 72 στον εποικισμό του Αριελ στη Δυτική Οχθη. Πράγμα που σημαίνει ότι οι Σιωνιστές συνεχίζουν τη δουλειά τους κανονικά, όσο και να τους γλείφει ο Αμπάς. Αυτόν τον έχουν γραμμένο εκεί που δεν πιάνει μελάνι...

«Συριακή Εθνική Πρωτοβουλία» made in USA

Η Ντόχα του Κατάρ έχει γίνει τις τελευταίες μέρες το κέντρο έντονων πολιτικών διεργασιών και παρασκηνιακών παζαρεμάτων σχετικά με τη μορφή και το ρόλο της αντιπολίτευσης στη Συρία, καθώς ο Λευκός Οίκος επιχειρεί με ανοιχτή μονομερή παρέμβαση στον εμφύλιο πόλεμο να επιβάλλει τις επιλογές του και να δημιουργήσει νέα δεδομένα για τους ανταγωνιστές του, τη Μόσχα και το Πεκίνο.

Στις 31 Οκτωβρίου, σε συνέντευξη τύπου κατά το ταξίδι της στην Κροατία, η Χίλαρι Κλίντον, αιφνιδιαστικά, σκιαγράφησε τη νέα αμερικάνικη πρόταση για τη δομή και το ρόλο της αντιπολίτευσης στη Συρία, ακυρώνοντας τον μέχρι τώρα προνομιακό συνομιλητή της Δύσης, το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο, ως εκπρόσωπο της συριακής αντιπολίτευσης.

«Εχουμε ξεκαθαρίσει – είπε μεταξύ άλλων - ότι το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο δεν μπορεί πια να θεωρείται ως ο ορατός ηγέτης της αντιπολίτευσης. Αυτοί μπορεί να είναι τμήμα μιας ευρύτερης αντιπολίτευσης, η οποία πρέπει να περιλαμβάνει ανθρώπους από το εσωτερικό της Συρίας και άλλους που έχουν νόμιμη φωνή και πρέπει να ακουστεί. Χρειάζεται μια αντιπολίτευση που να μπορεί να μιλήσει σε κάθε κομμάτι του πληθυσμού και σε κάθε γεωγραφικό τμήμα της Συρίας. Επίσης, χρειάζεται μια αντιπολίτευση που να μπορεί να αντισταθεί σθεναρά στις προσπάθειες των εξτρεμιστών να κλέψουν τη συριακή επανάσταση».

Και πρόσθεσε ότι «οι ΗΠΑ βοήθησαν εκπροσώπους ομάδων της εσωτερικής αντιπολίτευσης να βγουν κρυφά από τη χώρα για μια συνάντηση στη Νέα Υόρκη τον περασμένο Σεπτέμβριο. Εχουμε προτείνει ονόματα και οργανώσεις που πιστεύουμε ότι πρέπει να περιληφθούν σε οποιαδήποτε ηγετική δομή».

Στην αμερικάνικη προσπάθεια παραγκωνισμού τους, ηγετικοί παράγοντες του Συριακού Εθνικού Συμβουλίου αντέδρασαν έντονα δηλώνοντας, μεταξύ άλλων, ότι «κάθε συζήτηση που έχει στόχο να υποσκελίσει το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο ή να δημιουργήσει νέα σώματα για να το αντικαταστήσουν συνιστούν προσπάθεια υπονόμευσης της συριακής επανάστασης σπέρνοντας τους σπόρους της διάσπασης». Ακολούθησε η τετραήμερη συνδιάσκεψη του Συριακού Εθνικού Συμβουλίου, στις 4 – 7 Νοεμβρίου, στην Ντόχα, την πρωτεύουσα του Κατάρ, στην οποία αποφασίστηκε η διεύρυνσή του με τη συμμετοχή 13 άλλων ομάδων της αντιπολίτευσης και η μείωση του αριθμού των μελών της Γενικής Γραμματείας από 313 σε 220, ώστε να περιληφθούν 200 νέα μέλη που εκπροσωπούν τις 13 πολιτικές ομάδες και τους ανεξάρτητους.

Η αμερικάνικη πρόταση για τη δομή και το ρόλο της συριακής αντιπολίτευσης ακούει στο όνομα Συριακή Εθνική Πρωτοβουλία, το σχέδιο της οποίας δόθηκε στη δημοσιότητα στις 2 Νοεμβρίου από το γνωστό αντίπαλο του καθεστώτος και καπιταλιστή Ριάντ Σεΐφ, ο οποίος υποστηρίζεται από το Λευκό Οίκο και φέρεται να έχει ήδη πάρει το χρίσμα του ηγέτη της Πρωτοβουλίας. Στόχος της Ουάσιγκτον είναι να παραγκωνιστεί το αναποτελεσματικό, αναξιόπιστο και χωρίς επιρροή στο εσωτερικό της Συρίας Συριακό Εθνικό Συμβούλιο και να συγκροτηθεί μια πιο συνεκτική και αντιπροσωπευτική αντιπολίτευση ως εναλλακτική πολιτική λύση, μέσω της οποίας θα διοχετεύεται η οικονομική βοήθεια και ο οπλισμός στους αντάρτες, ώστε να απομονωθούν οι ένοπλες οργανώσεις του ριζοσπαστικού Ισλάμ, που αυξάνονται συνεχώς και φέρονται να έχουν στην κατοχή τους τα περισσότερα και τα καλύτερα όπλα.

Το σχέδιο για τη Συριακή Εθνική Πρωτοβουλία, το οποίο επρόκειτο να εγκριθεί από τους συμμετέχοντες σε σύνοδο στις 8 Νοεμβρίου στην Ντόχα, προτείνει τη συγκρότηση τεσσάρων σωμάτων: του Σώματος της Πρωτοβουλίας (που θα περιλαμβάνει εκπροσώπους πολιτικών ομάδων, τοπικών συμβουλίων, επαναστατικών δυνάμεων και εθνικές προσωπικότητες), ενός Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου (που θα περιλαμβάνει αντιπροσώπους από τα στρατιωτικά συμβούλια και τις ταξιαρχίες), μιας Δικαστικής Επιτροπής και μιας μεταβατικής κυβέρνησης (που θα αποτελείται από τεχνοκράτες).

Σύμφωνα με το μεγαλεπήβολο αυτό σχέδιο, η Συριακή Εθνική Πρωτοβουλία θα δημιουργήσει ένα ταμείο για την υποστήριξη του συριακού λαού, θα υποστηρίζει τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό, θα διοικεί τις απελευθερωμένες περιοχές, θα προτείνει ένα πρόγραμμα για τη μεταβατική περίοδο και θα εξασφαλίσει τη διεθνή αναγνώριση.

Ωστόσο, οι αντιδράσεις και οι επιφυλάξεις που ακολούθησαν τη δημοσιοποίηση του σχεδίου για τη Συριακή Εθνική Πρωτοβουλία δεν αφήνουν πολλά περιθώρια αισιοδοξίας για τους εμπνευστές του.

Καταρχήν, γιατί η κίνηση αυτή έχει στιγματιστεί ως ωμή αμερικάνικη παρέμβαση, παρόλο που μετά τη θύελλα που προκάλεσαν οι δηλώσεις της Χίλαρι Κλίντον το Στέιτ Ντιπάρτμεντ προσπάθησε να κρατήσει πιο διακριτική στάση, και ο Ριάντ Σεΐφ χαρακτηρίζεται από πολλούς ως ο Αχμέντ Τσαλάμπι (ο διορισμένος από το Λευκό Οίκο πρωθυπουργός του Ιράκ) ή ακόμη χειρότερα ως ο Χαμίντ Καρζάι της Συρίας. Επειτα, οι πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές, οι θρησκευτικές και εθνικές (Κούρδοι της Συρίας) αντιθέσεις, τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, όπου οφείλεται κυρίως η διάσπαση της αντιπολίτευσης στο καθεστώς Ασαντ, δεν είναι καθόλου εύκολο να γεφυρωθούν.

Το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο σχεδιάζει να πάρει μέρος στη συνδιάσκεψη της 8ης Νοεμβρίου και παζαρεύει για να εξασφαλίσει τη μεγαλύτερη δυνατή εκπροσώπησή του στην ηγετική ομάδα που θα συγκροτηθεί. Τα ρεπορτάζ το παρουσιάζουν να διεκδικεί το 40% των θέσεων στο προτεινόμενο 50μελές αυτό σώμα αντί των 15 που προτείνουν οι Αμερικάνοι.

Οι τοπικές συντονιστικές επιτροπές, που πρωτοστάτησαν στην οργάνωση της εξέγερσης, κατήγγειλαν ως απαράδεκτες τις δηλώσεις Κλίντον και εξέφρασαν επιφυλακτική υποστήριξη στην Πρωτοβουλία. Από την πλευρά του Ελεύθερου Συριακού Στρατού ή των διάφορων ταξιαρχιών δεν υπάρχει μέχρι στιγμής καμιά επίσημη αντίδραση ή έστω κάποια αναφορά στην Πρωτοβουλία στις ιστοσελίδες τους. Σημειωτέον ότι, εκτός από τις ένοπλες ομάδες του ριζοσπαστικού Ισλάμ που επιχειρούν αυτόνομα, υπάρχουν αναρίθμητες άλλες ένοπλες ομάδες που αναφέρονται στον Ελεύθερο Συριακό Στρατό αλλά επιχειρούν επίσης αυτόνομα και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα αποδεχτούν την όποια θέση πάρει η ηγεσία του.

Διάφορες άλλες πολιτικές οργανώσεις και προσωπικότητες έξω από το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο δεν έχουν πάρει μέχρι στιγμής θέση, ενώ το

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 10

Αλλαγή πορείας

Παρά τις δακρύβρεχτες εκκλήσεις του Τσίπρα, που κάλεσε τους βουλευτές «να αναλάβουν την πατριωτική τους ευθύνη» και ιδιαίτερα τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ «να έχουν στο μυαλό τους ότι τούτες τις μέρες αποφασίζουν για το μέλλον του τόπου» και «είτε συντάσσονται με το μαύρο μέτωπο του μνημονίου και της εξάρτησης είτε δικαιώνουν την ιστορία τους και ανανεώνουν τη παρουσία τους και την πολύτιμη συμμετοχή τους στο μέτωπο της σωτηρίας του λαού μας, της δημοκρατίας και της κοινωνίας»,

Παρά τις προσδοκίες της Παπαρήγα ότι ο λαός μπορεί να «αξιοποιήσει αυτές τις μέρες για να επιβάλει ρωγμές στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία με ελπίδα την καταψήφιση των νέων μέτρων»,

Ο κοινοβουλευτικός λόχος της συγκυβέρνησης ψήφισε το πολυνομοσχέδιο-εφιάλτη και αύριο θα ψηφίσει, με ισχυρότερη πλειοψηφία, και τον προϋπολογισμό, δίνοντας και οιονεί ψήφο εμπιστοσύνης στη συγκυβέρνηση.

Υπήρξαν, βέβαια, αμυχές στη συγκυβέρνηση. Λιγότερες, όμως, απ' αυτές που υπήρξαν τον περασμένο Φλεβάρη στα δυο κόμματα της τότε συγκυβέρνησης. Λιγότερες απ' αυτές που προεξοφλούσαν οι φλύαροι των ΜΜΕ και πάντως λιγότερες απ' αυτές που θα περίμενε κανείς σε σχέση με τον εφιάλτη που ψηφίστηκε.

Αυτό, όμως, ήταν το ζητούμενο; Να μετρηθούν οι αντοχές της συγκυβέρνησης; Να φυσήξει πιο δυνατός αέρας στα πανιά του ΣΥΡΙΖΑ, που έσπευσε να καπηλευτεί τη λαϊκή απόγνωση και οργή, εμφανιζόμενος ως ελπίδα για το λαό;

Για μια ακόμη φορά επιβεβαιώθηκαν τα αδιέξοδα του κοινοβουλευτικού δρόμου. Για άλλη μια φορά επιβεβαιώθηκαν τα αδιέξοδα των 24ωρων και των 48ωρων απεργιών που κορυφώνονται με ειρηνικές πορείες και συλλαλητήρια στο Σύνταγμα.

Τα νέα μέτρα είναι βαριά. Καθώς προστίθενται στα προηγούμενα, θα βυθίσουν τον εργαζόμενο λαό στη φτώχεια και την απόλυτη εξαθλίωση. Θα έχουμε μεγαλύτερη ανεργία, θα έχουμε φαινόμενα πείνας, καθώς εξαντλούνται και τα λιγοστά αποθέματα που είχαν οι εργατικές οικογένειες.

Σ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες, όμως, δεν πρέπει να σκύψουμε το κεφάλι και να μαζευτούμε στο καβούκι μας σαν το σαλίγκαρο. Τώρα είναι που πρέπει να σκεφτούμε δυο φορές. Να γυρίσουμε πίσω το φιλμ και να δούμε με άλλο μάτι τα δικά μας αδιέξοδα. Να βγάλουμε συμπεράσματα από την πορεία των τελευταίων χρόνων (και όχι μόνο).

Ν' αποφασίσουμε πως εκείνο που χρειάζεται είναι εμείς ν' αλλάξουμε πορεία. Να ξεκινήσουμε το επίπονο –αλλά το μόνο ελπιδοφόρο– έργο της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, της πολιτικής του οργάνωσης που θ' αντιπαρατεθεί επαναστατικά στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και το πολιτικό της προσωπικό.

■ Φτύσιμο (1)

Στην τρίτη κιόλας παράγραφο της αιτιολογικής του έκθεσης, το πολυνομοσχέδιο-σκούπα της συγκυβέρνησης ρίχνει μια μεγαλοπρεπέστατη χλαπάτσα στα μέλη της «εθνικής αντιπροσωπείας». Γράφει: «Με τον τρόπο αυτό, ο έλεγχος του Κοινοβουλίου καθίσταται ουσιαστικότερος, αφού μπορεί να παρακολουθεί στενά το βαθμό υλοποίησης των παρεμβάσεων, να ελέγχει την εκτέλεσή τους, να προτείνει διορθώσεις και να κρίνει το αποτέλεσμα με βάση τα οφέλη που προέκυψαν».

Προσέξτε τώρα τις διαδικασίες που ακολουθήθηκαν. Ενα πολυνομοσχέδιο τεράστιου όγκου (μόνο το σχέδιο νόμου και η αιτιολογική του έκθεση είναι 300 σελίδες, ενώ με την προσθήκη των διάφορων εκθέσεων το πακέτο φτάνει τις 799 σελίδες!), που περιλαμβάνει εκατοντάδες ρυθμίσεις για όλα σχεδόν τα υπουργεία, στάλθηκε στη Βουλή γύρω στις 6:30' το απόγευμα της Δευτέρας. Μέχρι να φωτοτυπηθεί από τις υπηρεσίες της Βουλής και να διανεμηθεί στους βουλευτές έφτασαν μεσάνυχτα. Αυτοί, λοιπόν, θα έπρεπε να ξενυχτήσουν για να το διαβάσουν διαγωνίως (για μελέτη ούτε λόγος) και την επομένη να πάνε στην Επιτροπή Οικονομικών της Βουλής να εκφράσουν τη γνώμη τους, ενώ την Τετάρτη να το ψηφίσουν σε μια διαδικασία που δεν μπορεί να υπερβεί τις 10 ώρες (αυτό προβλέπεται για την κατεπείγουσα νομοθετική διαδικασία).

Μετά απ' αυτά, δεν είναι φτύσιμο να τους λένε ότι «ο έλεγχος του Κοινοβουλίου καθίσταται ουσιαστικότερος»;

■ Φτύσιμο (2)

Υπάρχει, όμως, και άλλο φτύσιμο. Ολες οι διατάξεις που δεν πέρασαν, για διάφορους λόγους, τις προηγούμενες εβδομάδες, μπήκαν στο πολυνομοσχέδιο-σκούπα, ως παράγραφοι του ενός και μοναδικού άρθρου του. Και φυσικά ψηφίστηκαν και από βουλευτές που τις είχαν καταψηφίσει τις προηγούμενες μέρες.

Μιλάμε για την κατάργηση του 2% υπέρ ΤΕΕ, που καταψηφίστηκε μόλις την προηγούμενη εβδομάδα. Επίσης, για την ένταξη των κλάδων υγείας μερικών «ευγενών» ασφαλιστικών ταμείων στον ΕΟΠΥΥ, η

οποία επίσης καταψηφίστηκε. Και για την κατάργηση των εργοδοτικών εισφορών υπέρ ΟΕΚ και ΟΕΕ, που δύο φορές πήγε να την περάσει με τροπολογία ο Βρούτσης και δυο φορές αναγκάστηκε να την αποσύρει.

Αυτοί που καμαρώνουν για τη δημοκρατικότητα του αστικού κοινοβουλευτικού πολιτεύματος μπορούν τώρα να… καμαρώνουν διπλά. Οσο για μας, θυμόμαστε και πάλι τον Μαρξ που έλεγε, ότι και η πιο δημοκρατική αστική-κοινοβουλευτική δημοκρατία δεν αποτελεί παρά μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου.

■ Αλήτης

Αλήτης. Αυτός ο χαρακτηρισμός ταιριάζει στον Στουρνάρα, μετά απ' αυτό που τόλμησε να πει στην κοινή συνεδρίαση των Επιτροπών Οικονομικών και Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής, την περασμένη Τρίτη:

«Είναι γεγονός ότι το υπό εξέταση σχέδιο νόμου φέρνει πρόσθετα επώδυνα μέτρα, που λειτουργούν σωρευτικά στις μεγάλες θυσίες και βάρη, που επιβάρυναν τον Ελληνικό Λαό τα τελευταία χρόνια. Αλλά, ας μου επιτραπεί να επισημάνω ότι λειτουργεί, κατά το δυνατόν και εξισορροπητικά, κατανέμοντας τα βάρη σε όσους δεν επωμίστηκαν ό,τι τους αναλογεί».

Οι συνταξιούχοι που τους κατήργησε ό,τι είχε απομείνει από τα δώρα, οι φτωχοί αγρότες που τους αύξησε το φόρο στο πετρέλαιο και την εισφορά για περίθαλψη του ΟΓΑ, εκείνοι που ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας και τους έκοψε τα προνοιακά επιδόματα τέκνων και όλες οι υπόλοιπες κατηγορίες ερ-

■ Αμερικάνικη ιδέα;

Ως γνωστόν, ο Χρυσοχοΐδης είναι αυτός που εισηγείται την ιδέα της συγκρότησης «ευρωπαϊκού πολιτικού μετώπου». Εκείνο που εισηγείται (μιλώντας πρακτικά και χωρίς τις πολιτικάντικες αερολογίες) είναι η δημιουργία ενός νέου πολιτικού κόμματος, που θα συνενώνει δεξιούς, Πασόκους και κάποιους ΔΗΜΑΡίτες. Υπό τον Σαμαρά; Ακόμη και υπό τον Σαμαρά.

Εμάς αυτή η ιδέα μας φαίνεται αμερικάνικη. Οχι μόνο επειδή είναι γνωστοί οι δεσμοί του εν λόγω πολιτικού με την πέραν του Ατλαντικού ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, όχι μόνο επειδή γνωρίζουμε ότι η αμερικάνικη πρεσβεία αποτελεί πάντοτε πηγή πολιτικών διεργασιών στον αστικό κόσμο (το λέμε όσο γίνεται πιο κομψά), αλλά και γιατί οι Αμερικάνοι, λόγω και δικής τους πολιτικής παράδοσης, υπήρξαν πάντοτε οπαδοί του διπολισμού. Από την Ιστορία ξέρουμε πως αυτοί ήταν που έφτιαξαν την Ενωση Κέντρου το 1961, για να υπάρχει εναλλακτική λύση στη δεξιά καραμανλική ΕΡΕ, που φαινόταν ότι δε θα μπορέσει να κρατήσει για πολύ ακόμα. Γιατί, λοιπόν, να μην είναι αμερικάνικη και η «ιδέα Χρυσοχοΐδη», καθώς βλέπουν ότι το μεν ΠΑΣΟΚ βάρεσε διάλυση, η δε ΝΔ θα βαρέσει κι αυτή με τη σειρά της, μετά την «πολιτεία» της συγκυβέρνησης Σαμαρά; Τον ΣΥΡΙΖΑ ακόμη δεν τον εμπιστεύονται, ενώ με ένα καινούργιο ισχυρό σχήμα απέναντί του θα τον «βοηθήσουν» να κάνει πιο γρήγορα τις απαραίτητες «προσαρμογές».

γαζόμενων και συνταξιούχων είναι αυτοί που μέχρι τώρα «δεν είχαν επωμιστεί ό,τι τους αναλογεί» και γι' αυτό φτιάχτηκε το πολυνομοσχέδιο!

Προκειμένου να μπορεί η συγκυβέρνηση να δημαγωγεί (όσο αυτό είναι δυνατό), το πολυνομοσχέδιο περιλαμβάνει και περικοπές σε συντάξεις βουλευτών, δημάρχων κτλ. Τους μόνους που δε δίγει ούτε στο ελάχιστο, ούτε για λόγους δημαγωγίας, είναι οι καπιταλιστές. Προφανώς, επειδή αυτοί «έχουν επωμιστεί ό,τι τους αναλογεί»!

■ Μεταξύ κατεργαραίων...

Μαθήματα σοσιαλδημοκρατικού ρεαλισμού παρέδωσε ο Σαχινίδης στους ΣΥΡΙΖΑίους, μιλώντας στην Επιτροπή Οικονομικών της Βουλής επί του σχεδίου κρατικού προϋπολογισμού. Θύμισε καταρχήν ότι υπήρξαν ιστορικά τεράστιες συγκρούσεις μέσα στο εργατικό κίνημα πάνω στο δίλημμα «Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση;». Μέσα στον καπιταλισμό ή έξω από τον καπιταλισμό; Προεξοφλώντας, δε, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι επαναστατική αλλά μεταρρυθμιστική δύναμη, ότι δηλαδή δεν επιθυμεί το γκρέμισμα του καπιταλισμού, αλλά τη βελτίωσή του, κατέληξε με αρκετά σκωπτική διάθεση: *«Γι' αυτό λοιπόν, συνάδελφοι του ΣΥΡΙΖΑ, μην ξανοίγεστε στα βαθιά νερά. Γιατί αν ποτέ βρεθείτε στην εξουσία, τις δικές μας βασικές πολιτικές επιλογές θα ακολουθήσετε. Αυτές που τώρα καταγγέλλετε».*

Και βέβαια, δεν έχει άδικο όταν τους λέει «μεταξύ καταργαραίων ειλικρίνεια». Μόνο που οι ΣΥΡΙΖΑίοι δεν έχουν καμιά διάθεση να μπουν σε μια τέτοια συζήτηση που θα λειτουργήσει αποκαλυπτικά για τις προθέσεις τους. Προτιμούν την ανέξοδη δημαγωγία, εκμεταλλευόμενοι το ότι πολύς κόσμος κρεμάει τις ελπίδες του σε κοινοβουλευτικούς σωτήρες και τώρα τις κρεμάει σ' αυτούς.

■ Χιτλερική λογική

«Η Ελλάδα είναι κατ' εξοχήν παράδειγμα μιας χώρας η οποία έχει τεράστια ανάγκη αναδιαμόφωσης της διοίκησής της, δεν δείχνει όμως ικανή να το κάνει μόνη της. Οι υπάλληλοι της ΕΕ, που κατέχουν τη δέουσα εμπειρία και τεχνογνωσία, θα μπορούσαν να συμβάλουν αποφασιστικά σε αυτό». Αυτός που μιλάει είναι ο Ρολφ Κόκερ, διευθυντικό στέλεχος του Ινστιτούτου Οικονομίας της Κολονίας, που είναι μαγαζί του Συνδέσμου Γερμανών Βιομηχάνων («Χρειάζεστε μόνιμη εποπτεία και έλεγχο», Το Βήμα, 28.10.12). Οπως πάντα, οι άνθρωποι των καπιταλιστών δεν μασάνε τα λόγια τους. Οταν ο Κρόκερ ρωτιέται αν οι «εταίροι» θα συμμετέχουν ως σύμβουλοι ή ως εντολείς, γίνεται σαφέστερος: «Κατ' αρχάς ως σύμβουλοι. Αν ωστόσο διαπιστωθεί ότι αυτό δεν γίνεται, είτε επειδή οι Ελληνες δεν μπορούν **είτε επειδή δεν θέλουν**, τότε και ως εντολείς. Η Ελλάδα πρέπει να αναμορφωθεί εκ βάθρων. Και η πρώτη προϋπόθεση για αυτό είναι η πλήρης αναμόρφωση της διοίκησής της».

Η λογική είναι καθαρά χιτλερική: θα κάνετε ό,τι θέλουμε εμείς. Η διαφορά είναι ότι το 1941 επιβλήθηκε διά των όπλων, ενώ τώρα επιβάλλεται διά του οικονομικού εκβιασμού.

■ Κινούμενη άμμος

Σύμφωνα με τον Στουρνάρα, πρέπει να πούμε και «ευχαριστώ» στη συγκυβέρνηση, διότι πέτυχε ήδη την πολυθρύλητη επιμήκυνση. Χωρίς αυτήν, τα νέα μέτρα θα ήταν 18 δισ. δηλώνει ο «τσάρος» της συγκυβέρνησης.Και μεις αισθανθήκαμε σαν να γυρίσαμε στην πρώτη δημοτικού και χρειάζεται να μάθουμε πρόσθεση και αφαίρεση.

Οπως όλοι θυμόμαστε, το Μνημόνιο-2 προέβλεπε πως τον Ιούνιο του 2012 θα έπρεπε να ληφθούν μέτρα ύψους 11,5 δισ. ευρώ. Πώς φτάσαμε στα 18 δισ. που υποστηρίζει ο Στουρνάρας; Επεσε έξω το πρόγραμμα, λένε. Ναι, αλλά από τα 11,5 δισ. μέχρι τα 18 δισ. η διαφορά είναι 6,5 δισ., δηλαδή πάνω από 50% του αρχικού «πακέτου». Πώς μπορεί να εξηγηθεί αυτό;

Απάντηση δεν πρόκειται να πάρουμε. Θυμίζουμε μόνο, ότι από την πρώτη στιγμή εμείς έχουμε χαρακτηρίσει το Μνημόνιο κινούμενη άμμο. Το μόνο που ισχύει είναι ο τελικός στόχος για το έλλειμμα. Με βάση αυτόν τον στόχο παίρνονται και θα παίρνονται συνέχεια νέα αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα. Ολα τα υπόλοιπα, οι υποσχέσεις που δίνονται κάθε φορά, είναι απλώς προπαγάνδα για ευκολόπιστους.

■ Νεοναζί λακέδες

Δεν είχε δει ακόμα το πολυνομοσχέδιο ο Παναγιώταρος, που λέει ότι τα 80 εκατ. ευρώ από την αλλαγή της φορολόγησης των εμπορικών πλοίων αποτελούν «οικειοθελή συνεισφορά» των εφοπλιστών. Είδε τη σχετική καταχώρηση στο σχέδιο προϋπολογισμού και βρήκε την ευκαιρία να κάνει μια επίδειξη λακεδισμού προς τους εφοπλιστές, ζητώντας να καταργηθεί αυτή η φορολογία και να τους δοθούν κίνητρα για να προσλάβουν ελληνικά πληρώματα. Θέλει η πουτάνα να κρυφτεί, μα η χαρά δεν την αφήνει, που λέει και η λαϊκή παροιμία.

Εγκλωβισμός στον κοινοβουλευτικό βάλτο

«Για να μην περάσουν τα μέτρα υπάρχουν οι εξής δύο προϋποθέσεις: Πρώτη προϋπόθεση είναι η ένταση και κλιμάκωση των πολιτικών παρεμβάσεών μας στη Βουλή και στην κοινωνία προκειμένου να μην υπάρξει πλειοψηφία των 151 Βουλευτών κατά την ψηφοφορία (...) Η δεύτερη προϋπόθεση, για την οποία εργαζόμαστε είναι οι κινητοποιήσεις της επόμενης εβδομάδας, που έχουν ήδη προκηρύξει τα συνδικάτα, έμποροι, βιοτέχνες, επιστημονικοί φορείς, φοιτητικοί σύλλογοι κλπ, να έχουν πολύ μεγάλη επιτυχία. Η ενεργοποίηση του λαϊκού παράγοντα, είναι πολύ σημαντική προϋπόθεση. Το να υπάρχουν ένα, δύο εκατομμύρια πολίτες, εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, στο Σύνταγμα, δημιουργεί πολύ μεγάλη πίεση στη συνείδηση του κάθε Βουλευτή για να μην ψηφίσει αυτό το πακέτο των μέτρων. Εάν λοιπόν πετύχουμε τον πρώτο στόχο μας, να μην περάσουν δηλαδή τα μέτρα, αυτόματα δημιουργούνται οι προϋποθέσεις να πετύχουμε και το δεύτερο στόχο μας, που δεν τον κρύβουμε και δεν είναι άλλος από το να πέσει αυτή η τρικομματική μνημονιακή κυβέρνηση».

Μ' αυτόν τον γλαφυρό τρόπο περιέγραφε ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Δ. Στρατούλης (στο πρωινάδικο του ΑΝΤ1) την, τρόπον τινά, στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ έναντι του εφιαλτικού πολυνομοσχέδιου και του προϋπολογισμού. Πλέον γνωρίζουμε ότι η στρατηγική αυτή –τουλάχιστον προς το παρόν– ναυάγησε. Οι βουλευτές της πλειοψηφίας έκαναν τη δουλειά τους και όχι αυτό που περίμενε ο ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί άραγε; Μήπως επειδή δεν κατέβηκαν «ένα, δύο εκατομμύρια πολίτες, εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, στο Σύνταγμα», όπως περίμενε ο Στρατούλης; Και πότε έγινε αυτό; Η μεγαλύτερη λαοσύναξη έγινε μια Κυριακή των «αγανακτισμένων» και η αμέσως μεγαλύτερη το βράδυ της 12ης Φλεβάρη του 2012, όταν ψηφιζόταν το Μνημόνιο-2. Τα αποτελέσματα τα γνωρίζουμε, επίσης, και στις δυο αυτές περιπτώσεις. Και το πρώτο Μεσοπρόθεσμο ψηφίστηκε και το Μνημόνιο-2 ψηφίστηκε, χωρίς η κάθε φορά κυβερνητική πλειοψηφία (σκέτο ΠΑΣΟΚ την πρώτη φορά, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ τη δεύτερη) να κλονιστεί, μολονότι τη δεύτερη φορά υπήρξαν πολλές διαρροές και ισάριθμες διαγραφές βουλευτών από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ.

Κάθε φορά, η κοινοβουλευτική πλειοψηφία εξασφαλίζεται κι αυτό είναι ανεξάρτητο από τη μαζική ή μη μαζική παρουσία του λαού στο Σύνταγμα. Κι όμως, παρά την προηγούμενη εμπειρία, επιμένουν να πλασάρουν την ίδια πολιτική πρόταση: ο λαός να κατέβει μαζικά –και προπαντός ειρηνικά– στο Σύνταγμα, με στόχο να μεταστρέψει τους βουλευτές της πλειοψηφίας (ένα τμήμα τους) και να μην περάσουν τα μέτρα.

Δεν πρόκειται για μια λαθεμένη αδιέξοδη τακτική. Πρόκειται για μια μεθοδευμένη στρατηγική εγκλωβισμού του λαού μέσα στον κοινοβουλευτικό βάλτο. Σημείο αναφοράς είναι και πρέπει να μείνει η Βουλή. Ο ρόλος του λαού πρέπει να περιορίζεται στη διαμόρφωση των κοινοβουλευτικών συσχετισμών, με απόλυτο σεβασμό στην αστική νομιμότητα. Ο ρόλος του λαού ξεκινά με τη μορφή της διαδήλωσης, η οποία –κινούμενη αυστηρά σε ειρηνικά πλαίσια– θα προσπαθήσει να μεταστρέψει βουλευτές της πλειοψηφίας και, αν δεν το καταφέρει αυτό, ο ρόλος του λαού θα συνεχιστεί με τη μορφή των εκλογών, οι οποίες κάποια στιγμή θα έρθουν.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, που μέχρι και την προηγούμενη εβδομάδα έλεγε ότι δεν πρόκειται να εκβιάσει εκλογές, έβαλε αιφνιδιαστικά στη φαρέτρα του και αυτό το αίτημα. Τόσο αιφνιδιαστικά που προς στιγμήν «έμπλεξαν τα μπούτια τους». Το πρωί στον ΑΝΤ1 η Δούρου έλεγε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ζητά εκλογές και το μεσημέρι ο Τσίπρας ζητούσε εκλογές. Ειπώθηκε και γράφτηκε ότι το αίτημα για εκλογές προστέθηκε στην τακτική του ΣΥΡΙΖΑ προκειμένου να διασκεδαστούν οι εντυπώσεις από το «δεν είμαστε έτοιμοι να κυβερνήσουμε» του Λαφαζάνη, που έγινε σημαία από τα κυβερνητικά κόμματα και τα αστικά ΜΜΕ. Θεωρούμε ότι αυτή η ανάγκη ήταν απλά ο καταλύτης που επιτάχυνε τα πράγματα. Ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να ρίξει στην αρένα το αίτημα των εκλογών, προκειμένου να κρατήσει τον ελληνικό λαό εγκλωβισμένο στον κοινοβουλευτικό βάλτο. Ως μόνη ελπίδα του λαού πρέπει να φαίνονται οι εκλογές, που θα δώσουν τη νίκη στον ΣΥΡΙΖΑ. Οι όποιες κινητοποιήσεις πρέπει να είναι ειρηνικές, δηλαδή αναποτελεσματικές, ώστε να λειτουργούν μόνο ως εργαλείο αλλαγής του πολιτικού κλίματος, που θα οδηγήσει σε συντεταγμένη λύση-εκτόνωση διά των εκλογών. Πότε; Οταν η συγκεκριμένη συγκυβέρνηση δε θα μπορεί να κυβερνήσει άλλο.

Επί τη ευκαιρία, να διαλύσουμε και την αχλύ ενός άλλου συριζικού μύθου, που τον επαναλαμβάνει συνέχεια ο ΣΥΡΙΖΑ, χαϊδεύοντας με αισχρό λαϊκίστικο τρόπο τ' αυτιά ενός λαού που βρίσκεται σε απόγνωση. Ο λαός θα γκρεμίσει και αυτή την κυβέρνηση, όπως γκρέμισε τις δύο προηγούμενες, λέει συνεχώς ο Τσίπρας. Ομως, τις δυο προηγούμενες κυβερνήσεις δεν τις γκρέμισε ο λαός. Τον Παπανδρέου τον γκρέμισαν η Μέρκελ με τον Σαρκοζί, για να φέρουν τον Παπαδήμο. Κι ο τελευταίος αποχώρησε –αργότερα μάλιστα από τον αρχικά προγραμματισμένο χρόνο– επειδή ο Σαμαράς βιαζόταν να γίνει πρωθυπουργός και φοβόταν ότι περαιτέρω στήριξη της κυβέρνησης Παπαδήμου από τη ΝΔ θα οδηγούσε σε παραγραφή του δικού του ονείρου να γίνει κάποτε πρωθυπουργός.

Ο Σαμαράς δεν είχε άδικο στους υπολογισμούς που έκανε στις αρχές της περασμένης άνοιξης. Αν παρέμενε η κυβέρνηση Παπαδήμου, όπως ζητούσε το ΠΑΣΟΚ, τα μέτρα που ψηφίστηκαν τώρα θα είχαν ψηφιστεί από τον Ιούνη, όπως προέβλεπε ο σχεδιασμός του Μνημόνιου-2. Και η ΝΔ, όποτε κι αν γίνονταν οι εκλογές, ακόμα κι αν η προηγούμενη Βουλή εξαντλούσε την τετραετή θητεία της (εκλογές το Νοέμβρη του

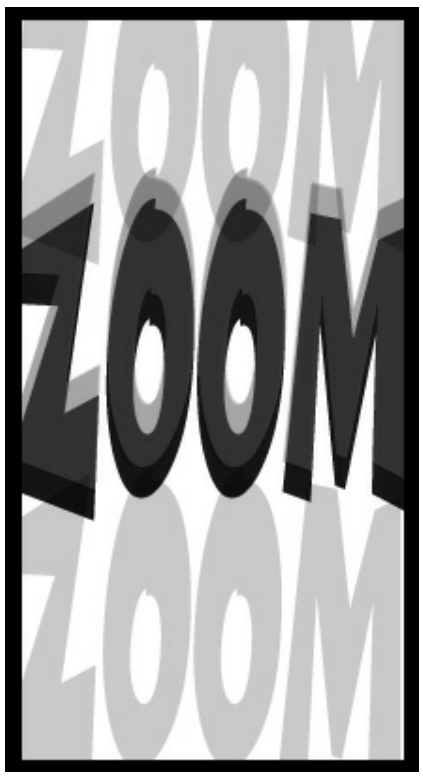

2013), η ΝΔ θα είχε την τύχη του ΠΑΣΟΚ. Οταν μετά βίας κατάφερε να σώσει την παρτίδα τον Μάη κσι τον Ιούνη, με μερικούς μόνο μήνες «μνημονιακής» συγκυβέρνησης, φανταστείτε τι θα γινόταν αν οι λίγοι μήνες γίνονταν δυο χρόνια και στο Μνημόνιο-2 είχε προστεθεί το τωρινό πολυνομοσχέδιο.

Ο Σαμαράς ικανοποίησε το προσωπικό του όραμα (να γίνει πρωθυπουργός), ταυτόχρονα όμως προσέφερε πολιτική λύση στο σύστημα. Η αναδιαμόρφωση του πολιτικού συστήματος ήταν δεδομένη, αφού από την επαύριο της ψήφισης του Μνημόνιου-2 είχαν ήδη γίνει μετεγγραφές βουλευτών και είχε δημιουργηθεί ένα καινούργιο δεξιό κόμμα (του Καμμένου). Αυτή αποτυπώθηκε στις εκλογές του Μάη και έδωσε τη δυνατότητα για ένα νέο κυβερνητικό σχήμα μετά τις εκλογές του Ιούνη (με τη νίκη του εκβιαστικού διλήμματος «ευρώ ή δραχμή;»), που θα μπορέσει για ένα χρονικό διάστημα να «πάει» το σκάφος του ελληνικού κοινοβουλευτισμού. Και βέβαια, δεν είναι τυχαίο ότι ήδη υπάρχουν διεργασίες για νέους κομματικούς σχηματισμούς, κυρίως από το χώρο της σοσιαλδημοκρατίας, ενώ δουλεύονται «ιδέες» για «ενιαίο ευρωπαϊκό μέτωπο», το οποίο βεβαίως θα είναι υπό τον Σαμαρά, αφού αυτός προεδρεύει του μεγαλύτερου κομματικού σχηματισμού απ' αυτούς που υποτίθεται ότι θα συνασπιστούν στο «ευρωπαϊκό μέτωπο».

Εκείνο που προσπαθούμε να πούμε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12

Σαρώνουν μισθούς, συντάξεις,

Μια κυβέρνηση υπό κανονικές συνθήκες θα χρειαζόταν όχι ένα χρόνο αλλά μια ολόκληρη θητεία για να νομοθετήσει όλ' αυτά που η συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη νομοθέτησε μέσα σε μια μέρα. Είναι τόσος ο όγκος του συγκεκριμένου νομοθετικού τερατουργήματος και τέτοια η έκταση των θεμάτων που ρυθμίζει, που είναι σίγουρο ότι θα χρειαστούν όχι μόνο δεκάδες ερμηνευτικές εγκύκλιοι, αλλά και νέες νομοθετικές παρεμβάσεις, προκειμένου να ρυθμιστούν ασάφειες και λάθη. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι ο Στουρνάρας και ο Βρούτσης έφερναν μέχρι την τελευταία στιγμή διάφορες αλλαγές, οι οποίες ενσωματώνονταν στο νομοσχέδιο, χωρίς κανένας να τους δίνει σημασία. Τι σημασία να δώσουν άλλωστε σ' ένα νομοσχέδιο οχτακοσίων σελίδων, που τους δόθηκε μερικές ώρες πριν αρχίσει η συζήτηση στις συναρμόδιες Επιτροπές της Βουλής και το οποίο δεν είχαν προλάβει να διαβάσουν ούτε διαγωνίως; Ήξεραν μόνο τα γενικά, όπως είχαν ανακοινωθεί: κόψιμο μισθών, κόψιμο συντάξεων, αύξηση ορίων ηλικίας. Τα υπόλοιπα τα θεώρησαν «ψιλά γράμματα».

Είναι αστείο και να συζητάμε ακόμα για δημοκρατία με τέτοιες διαδικασίες. Δεν είναι, όμως, η πρώτη φορά. Κάθε φορά αφήνουν τα πράγματα να φτάσουν στο παραπέντε και μετά εκβιάζουν τους βουλευτές τους με το καθιερωμένο «ψηφίστε το, αλλιώς χρεοκοπούμε». Και οι βουλευτές της πλειοψηφίας, όμως, τη γουστάρουν αυτή τη διαδικασία, διότι εμφανίζονται ως εκβιαζόμενοι και έχουν να λένε στους ψηφοφόρους τους: «τι να έκανα, να άφηνα τη χώρα να χρεοκοπήσει;». Ετσι λειτουργεί η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Τα περί διάκρισης των εξουσιών και κυριαρχικού ρόλου της Βουλής είναι παραμύθια για να εξαπατούν το λαό και να τον κρατούν εγκλωβισμένο στην κοινοβουλευτική λογική.

Πέρα από το περιεχόμενο του πολυνομοσχέδιου, υπάρχει μια καραμπινάτη αντισυνταγματικότητα. Απαγορεύεται ρύθμιση για συνταξιοδοτικά θέματα να έρχεται μαζί με ρυθμίσεις για άλλα θέματα. Αυτό είναι γνωστό τοις πάσι, το επεσήμανε και το Ελεγκτικό Συνέδριο (πέρα από τις άλλες επισημάνσεις του), αλλά η συγκυβέρνηση και η κοινοβουλευτική πλειοψηφία το έγραψαν εκεί που δεν πιάνει μελάνι. Πάντοτε το σύνταγμα το έκαναν λάστιχο, αλλά από τότε που άνοιξε η εποχή των μνημονίων ξεπέρασαν κάθε ιστορικό προηγούμενο.

Ο Σαμαράς με τον Στουρνάρα δεν δίστασαν να φτύσουν

Σύνταξη στα 67!

◆ Αυξάνονται κατά δύο χρόνια τα γενικά όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. Ετσι, η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων θα συνταξιοδοτείται πλέον στα 67.

◆ Στα 62 μπορεί να υπάρξει σύνταξη μόνο με 40 πλήρη χρόνια ασφάλισης (12.000 ένσημα).

◆ Σύνταξη με τον ελάχιστο απαιτούμενο χρόνο ασφάλισης (15 χρόνια ή 4.500 ένσημα) στα 67.

◆ Ολα τα όρια ηλικίας και ο απαραίτητος αριθμός ημερών ασφάλισης, που έθετε ο αντιασφαλιστικός νόμος Λοβέρδου (3863/2010) για το 2015 αρχίζουν να εφαρμόζονται από 1.1.2013, δηλαδή δυο χρόνια πριν.

Ετσι, καταργείται η έννοια των «ώριμων ασφαλιστικών δικαιωμάτων», που μέχρι τώρα αναγνώριζαν οι αντιασφαλιστικοί νόμοι. Δηλαδή, δεν έθιγαν εργαζόμενους που βρίσκονταν κοντά στη σύνταξη, ενώ εφάρμοζαν με χρονική κλιμάκωση τις διάφορες αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις τους. Τώρα, όποιος πρόλαβε πρόλαβε μέσα στο 2012. Οπως γράφουμε και στον πρόλογο αυτής της ανάλυσης, τα ασφαλιστικά καθεστώτα είναι πάρα πολλά και στα επόμενα φύλλα θα χρειαστεί να επανέλθουμε με μια τεχνική ανάλυση για το τι ισχύει πλέον για κάθε κατηγορία.

Εκείνο που σημειώνουμε εδώ είναι η μεμιάς αύξηση των γενικών ορίων συνταξιοδότησης στα 67 και η βίαιη εφαρμογή ακόμα και σε ανθρώπους που θα έβγαιναν στη σύνταξη μέσα στο 2013. Κι αυτό έγινε για να μπορέσουν να έχουν άμεσο ταμειακό κέρδος από το 2013.

Πετσόκομμα στις συντάξεις

◆ Καταργείται το υπόλειμμα δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων που είχε απομείνει στους συνταξιούχους (μάξιμουμ 400, 200 και 200, σύνολο 800 ευρώ το χρόνο). Πρόκειται για το επαχθέστατο απ' όλα τα επαχθή μέτρα, διότι χτυπά πιο βάρβαρα τους χαμηλοσυνταξιούχους αφαιρώντας τους ακόμα και δυο συντάξεις το χρόνο. Καταργούνται και τα δώρα των επικουρικών συντάξεων. Δεν εξαιρούνται ούτε οι συνταξιούχοι του ΟΓΑ. Μ' αυτό το μέτρο υπολογίζουν ότι θ' αρπάξουν από τους συνταξιούχους περισσότερα από 2,3 δισ. ευρώ το 2013, ενώ το 2016 το ποσό υπολογίζεται ότι θα ξεπερνά τα 2,5 δισ. ευρώ.

◆ Επιβάλλεται νέο πετσόκομμα σε κύριες και επικουρικές συντάξεις, κλιμακωτά από 5% μέχρι 15%.

Για να μη μείνουν άθιχτοι και οι χαμηλοσυνταξιούχοι που παίρνουν κάτι παραπάνω από χιλιάρικο, **αθροιστικά από κύρια και επικουρική σύνταξη**, το πετσόκομμα είναι 5% σε όλο το ποσό για συντάξεις από 1.000 μέχρι 1.500 ευρώ. Γίνεται 10% για συντάξεις μεταξύ 1.500 και 2.000 ευρώ. Καταλήγει σε 15% για συντάξεις πάνω από 2.000 ευρώ. Από το μέτρο αυτό υπολογίζουν να πάρουν το 2013 1,1 δισ. ευρώ.

◆ Το ΕΚΑΣ θα δίνεται πλέον από το 64ο έτος και όχι από το 60ό. Το μέτρο δε θ' αποδώσει πολλά, όμως προστίθεται μια ακόμα αρνητική προϋπόθεση, για να παίρνουν αυτό το προνοιακό βοήθημα όλο και λιγότεροι συνταξιούχοι.

◆ Βαθύ μαχαίρι πέφτει στα εφάπαξ, που ξεκινάει από 83% (Εργοληπτών Δημοσίων Εργων του ΕΤΑΑ) και φτάνει μέχρι 3,84% (Κλάδος Ασφάλισης Προσωπικού ΔΕΗ του ΤΑΥΤΕΚΩ). Στους δημόσιους υπάλληλους του ΤΠΔΥ το εφάπαξ μειώνεται κατά 26,77%. Το πετσόκομμα των εφάπαξ έχει αναδρομική ισχύ από 1.8.2010 (για να πιάσει και όσους έχουν βγει στη σύνταξη, αλλά δεν έχει βγει η απόφαση χορήγησης του εφάπαξ), ενώ για τους δημόσιους υπάλληλους και τους εργαζόμενους της ΔΕΗ σημειώνεται πως το νέο πετσόκομμα προστίθεται σ' αυτά που έχουν γίνει με προηγούμενους αντεργατικούς νόμους. Επίσης, σημειώνεται ότι αυτό το πετσόκομμα των εφάπαξ δεν είναι το τελικό, αλλά δίνεται η δυνατότητα στον αρμόδιο υπουργό να προχωρήσει και σε νέες μειώσεις.

◆ Καθιερώνεται ετήσιο εισοδηματικό πλαφόν 8.640 ευρώ για τις άγαμες θυγατέρες συνταξιούχων του δημόσιου. Αν τα εισοδήματά τους είναι μεγαλύτερα χάνουν τη σύνταξη, για την οποία επίσης καθιερώνεται πλαφόν τα 720 ευρώ.

◆ Μειώνεται ο αριθμός και των ανασφάλιστων υπερηλίκων που παίρνουν την προνοιακή σύνταξη, αφού τίθεται ως προϋπόθεση να μην έχουν ετήσιο εισόδημα πάνω από 4.320 ευρώ και να διαμένουν μόνιμα στην Ελλάδα τα τελευταία 20 χρόνια (αυτό γίνεται για ν' αποκλείσει αλλοδαπούς).

◆ **Τα δώρα Πάσχα-Χριστουγέννων και το επίδομα αδείας καταργούνται για όλους τους εργαζόμενους, μόνιμους και αορίστου χρόνου, σε όλο το δημόσιο τομέα. Από την τσέπη κάθε εργαζόμενου αρπάζουν με τη μία ένα χιλιάρικο**.

◆ Επιβάλλεται το ενιαίο μισθολόγιο-βαθμολόγιο και στις ΔΕΚΟ, προκειμένου να πέσουν οι μισθοί.

◆ Με μια σειρά διατάξεις επιβάλλονται περικοπές στα ειδικά μισθολόγια των μπάτσων-καραβανάδων, των δικαστικών, του ΔΕΠ σε ΑΕΙ και ΤΕΙ, των γιατρών του ΕΣΥ, των αρχιερέων, των διπλωματών (αναδρομικά από 1.8.2012). Ο χρόνος δεν επέτρεψε να δούμε αναλυτικά πόσο πλήττεται κάθε κατηγορία. Ελπίζουμε στα επόμενα φύλλα να δημοσιεύσουμε μια τεχνική μελέτη πάνω σ' αυτό το ζήτημα, για να βγάλουμε συμπεράσματα. Πάντως, με απόφαση του Αρείου Πάγου η δικαστική συντεχνία αποφάσισε ήδη πως είναι αντισυνταγματική η απόφαση για το δικό τους μισθολόγιο και ετοιμάζουν τις προσφυγές στο μισθοδικείο, όπου θα δικαιώσουν τους εαυτούς τους (όχι βέβαια άλλες κατηγορίες εργαζόμενων).

Κατάργηση επιδομάτων

◆ Καταργούνται οι επιδοτήσεις ανεργίας που έπαιρναν απολυμένοι από διάφορες επιχειρήσεις σε όλη τη χώρα. Τις περισσότερες φορές έβαζαν αυτούς τους εργαζόμενους σε ειδικά καθεστώτα επιδότησης ανεργίας, για να κάμψουν τις αντιστάσεις τους και να διευκολύνουν τους καπιταλιστές να κλείσουν τις επιχειρήσεις. Τώρα, τους κόβουν κι αυτά τα ισχνά επιδόματα, χωρίς να τους προκαλεί τον παραμικρό δισταγμό το γεγονός ότι πάρα πολλοί απ' αυτούς τους ανέργους είναι μεγάλης ηλικίας και επιδοτούνταν προκειμένου να μπορέσουν να βγουν στη σύνταξη.

◆ Για το επίδομα των μακροχρόνια ανέργων μπαίνειο πλαφόν ετήσιου εισοδήματος 10.000 ευρώ (προσαυξάνεται κατά 586 ευρώ για κάθε ανήλικο παιδί), ενώ η επιδότηση δε θα μπορεί να ξεπερνά τους 12 μήνες με ποσό επιδόματος 200 ευρώ το μήνα!

Τα δύο παραπάνω μέτρα αποτελούν το προανάκρουσμα για να κοπούν σε επόμενη φάση και τα ειδικά επιδόματα που παίρνουν εργαζόμενοι όπως οι οικοδόμοι και οι ξενοδοχοϋπάλληλοι.

◆ Σε επίπεδα κοροϊδίας υποβιβάζεται το προνοιακό επίδομα που έπαιρναν οι πολύτεκνοι, καθώς αντικαθίσταται από το «ενιαίο επίδομα τέκνων» το οποίο θα δίνεται βάσει ενός «ισοδύναμου εισοδήματος». Το «ισοδύναμο εισόδημα» καθορίζεται από την οικογενειακή κατάσταση, η οποία καθορίζει την κλίμακα ισοδυναμίας. Για παράδειγμα, οικογένεια με δύο γονείς και δύο παιδιά έχει κλίμακα ισοδυναμίας 1 και 2/3 (1+1/3+1/6+1/6). Πολλαπλασιάζοντας το ετήσιο εισόδημα μιας οικογένειας με την κλίμακα ισοδυναμίας παίρνουμε το «ισοδύναμο εισόδημα». Οποιος, λοιπόν, έχει «ισοδύναμο εισόδημα» 6.000 ευρώ το χρόνο θα παίρνει το 100% του ενιαίου επιδόματος τέκνων, όποιος έχει από 6.000 μέχρι 12.000 θα παίρνει τα 2/3 του επιδόματος και όποιος έχει από 12.000 μέχρι 18.000 θα παίρνει το 1/3 του επιδόματος.

Για να μην μπερδευόμαστε, ας το δούμε με ένα παράδειγμα. Τετραμελής οικογένεια με ετήσιο εισόδημα 11.000 ευρώ (δηλαδή κάτι λιγότερο από οχτώ κατοστάρικα το μήνα) έχει «ισοδύναμο εισόδημα» 6.587, επομένως δικαιούται τα δύο τρίτα του επιδόματος, που είναι μηνιαίως 40 ευρώ για καθένα από τα δύο πρώτα παιδιά, 50 ευρώ για το τρίτο παιδί και 60 ευρώ για καθένα από το τέταρτο και πάνω. Αρα, η συ-

Λακέδες των καπιταλιστών

Στην παράγραφο ΙΔ' του πολυνομοσχέδιου διαβάζουμε: *«1. Με συνυποσχετικό μεταξύ της Ελληνικής Κυβέρνησης και της ελληνικής ναυτιλιακής κοινότητας προσδιορίζεται ο τρόπος καταβολής και το ύψος της **οικειοθελούς συνεισφοράς** της τελευταίας για τη στήριξη της ελληνικής οικονομίας, του σχετικού ποσού μη δυνάμενου να είναι κατώτερο των εκατόν σαράντα εκατομμυρίων ευρώ (140.000.000 ευρώ)».*

Το πρώτο που πρέπει να σημειωθεί είναι το αστείο ποσό που θα πληρώσουν οι εφοπλιστές: 140 εκατ. ευρώ μέχρι το 1916. Μάλιστα, για να ξεμπλέξουν με τις... εθνικές υποχρεώσεις τους, θα τα πληρώσουν την πρώτη διετία. 80 εκατομμύρια το 2013 και τα υπόλοιπα 60 το 2014. Για το 2015 και το 2016 δεν προβλέπεται τίποτα. Για να έχουμε ένα απλό μέτρο σύγκρισης αναφέρουμε ότι μόνο από την αύξηση (υπερτριπλασιασμό) του ειδικού φόρου κατανάλωσης στο αγροτικό πετρέλαιο το ποσό που θα εισπραχθεί το 2013 θα είναι 129,5 εκατ. ευρώ. Στην τετραετία 518 εκατ. ευρώ. Δηλαδή, τα τρακτέρ θα πληρώσουν τριπλάσιο έκτακτο φόρο από τα τάνκερ και τ' άλλα βαπόρια.

Ακόμη πιο προκλητικός, όμως, είναι ο τρόπος που παρουσιάζεται αυτή η γελοία ρύθμιση. Ως «οικειοθελής συνεισφορά» των εφοπλιστών, η οποία θα γίνει με την υπογραφή κάποιου είδους μνημόνιου (συνυποσχετικό) μεταξύ αυτών και της κυβέρνησης, και όχι ως φόρος που επιβάλλεται από την κυβέρνηση, όπως επιβάλλονται ένα σωρό επαχθέστατα μέτρα σε βάρος μισθωτών, συνταξιούχων, φτωχών αγροτών, μικροαστών.

Οι εφοπλιστές εμφανίζονται ως κράτος εν κράτει. Αυτοί αποφασίζουν αν θα δώσουν, πότε θα δώσουν, πόσα θα δώσουν. Οι αστοί πολιτικοί εμφανίζονται ως κοινοί λακέδες τους. Ο Βενιζέλος τους παρακαλούσε να δώσουν κάτι κι αυτοί γελούσαν. Στη συνέχεια εκτόξευε δημαγωγικές απειλές κι αυτοί γελούσαν πιο ηχηρά. Ο Σαμαράς τους φώναξε δυο φορές στο Μαξίμου, για να καταλήξουν σ' αυτή την επονείδιστη για το αστικό πολιτικό σύστημα ρύθμιση.

ΥΓ: Αυτό το «οικειοθελής» ενόχλησε τους φαρισαίους του ΠΑΣΟΚ, οι οποίοι ζήτησαν από τον Στουρνάρα να το αφαιρέσει. Οπως είπε η Χριστοφιλοπούλου, αυτός δέχτηκε (μένει να δούμε πώς θα διαμορφωθεί τελικά το πολυνομοσχέδιο). Δεν αλλάζει τίποτα, όμως, και ως προς την ουσία και ως προς τον τύπο. Από τη στιγμή που η επί διετία αυξησούλα στη φορολόγηση των πλοίων θα γίνει με υπογραφή συνυποσχετικού μεταξύ της κυβέρνησης και των εφοπλιστών, έχουμε ρύθμιση **υπό την αίρεση των τελευταίων**. Αρα, πρόκειται για «οικειοθελή συνεισφορά», όπως γράφτηκε. Με ή χωρίς αυτές τις δυο λέξεις, το ίδιο κάνει.

κοινωνικά επιδόματα και δαπάνες

κατάμουτρα την ίδια τη Βουλή, βάζοντας στο «άρθρο μόνο» του ογκωδέστατου πολυνομοσχέδιου τις διατάξεις που μόλις μια βδομάδα πριν είχε απορρίψει η Βουλή. Οι Πασόκοι εξέφρασαν την αντίρρησή τους, αλλά μέχρις εκεί. Το έκαναν για το θεαθήναι και μόνο.

Στο τέλος, έστησαν με τον Στουρνάρα και μια γκεμπελίστικου τύπου παγίδα στα κόμματα της αντιπολίτευσης. Κυριολεκτικά στο παραπέντε, ο Στουρνάρας κατέθεσε την τροπολογία για τους υπαλλήλους της Βουλής. Δεν ήξερε, άραγε, ότι απαγορεύεται να φέρει τροπολογία στο παραπέντε; Κι αν δεν το ήξερε αυτός, το ήξεραν εκείνοι που επεξεργάζονται νομοτεχνικά τέτοιες ρυθμίσεις. Το έκανε για ν' αντιδράσει η αντιπολίτευση –πρωτίστως ο ΣΥΡΙΖΑ– και να βγει μετά η συγκυβέρνηση να δημαγωγεί καταγγέλλοντας την αντιπολίτευση ότι υπερασπίζεται τους προνομιούχους, ενώ η συγκυβέρνηση δήθεν είναι ενάντια στα προνόμια. Σε πλήρη ευθυγράμμιση με τη συγκυβέρνηση, τα ΜΜΕ των «νταβατζήδων» πήραν την είδηση και την έκαναν κύριο θέμα, με σκοπό να θολώσουν τις συνειδήσεις των ανθρώπων του λαού, ιδιαίτερα στην επαρχία, όπου ο κόσμος ζει μακριά από τα γεγονότα και η σκέψη του διαμεσολαβείται από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Ακόμα και η κίνηση απόσυρσης της τροπολογίας έγινε για να στηριχτεί αυτό το γκεμπελικό παιχνίδι που έστησαν.

Δεν είναι δυνατόν σ' αυτό το δισέλιδο αφιέρωμα να παρουσιάσουμε το πολυνομοσχέδιο αναλυτικά. Ούτε καν τις βασικές του διατάξεις. Και η δική μας επεξεργασία υπήρξε βιαστική, λόγω έλλειψης χρόνου. Θα χρειαστεί να επανέλθουμε και να ξαναεπανέλθουμε σε διάφορες πλευρές του. Ειδικά σε πλευρές που απαιτούν τεχνική επεξεργασία, όπως είναι για παράδειγμα η αύξηση κατά δύο χρόνια των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση. Διότι είναι πάρα πολλές οι κατηγορίες των ασφαλισμένων (αποτέλεσμα των διαδοχικών αντιασφαλιστικών νόμων της τελευταίας εικοσαετίας) και οι επιπτώσεις είναι διαφορετικές. Θα υπάρξει, λοιπόν, στα επόμενα φύλλα αναλυτική παρουσίαση αυτής της αντιασφαλιστικής ρύθμισης.

Μιλώντας γενικά, θα λέγαμε πως με το συγκεκριμένο πολυνομοσχέδιο σαρώνουν ό,τι είχε απομείνει όρθιο από προηγούμενους «μνημονιακούς» νόμους. Οχι πως δε θα υπάρξουν άλλα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, αλλά αυτό το πολυνομοσχέδιο είναι κομβικής σημασίας.

γκεκριμένη οικογένεια θα παίρνει για τα δύο παιδιά 53,33 ευρώ το μήνα!

Νέες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις

◆ Η καθολικότητα της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Εργασίας καταργείται και οι όροι της δεσμεύουν μόνο όσους εργοδότες την υπογράφουν.

◆ Το επίδομα γάμου καταργείται και για την ΕΓΣΣΕ (έχει καταργηθεί για όσες κλαδικές συμβάσεις έληξαν), ενώ οι τριετίες, που παραμένουν, θα μπουν στην κλίνη του Προκρούστη την άνοιξη, όταν θα έχουμε νέα Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου. Προς το παρόν και από 14.2.12 οι τριετίες παραμένουν παγωμένες. Δηλαδή κανένας εργαζόμενος δεν παίρνει την καινούργια τριετία που συμπληρώνει.

◆ Ο κατώτερος μισθός παγώνει στα 586 ευρώ για τους πάνω των 25 ετών εργαζόμενους και στα 511 ευρώ για τους κάτω των 25 ετών. Πέραν αυτού του ποσού και των τριετιών (παγωμένων από 14.2.12) τίποτ' άλλο δεν περιλαμβάνεται στον κατώτερο μισθό.

◆ Από την 1η Απρίλη του 2013 ο κατώτερος μισθός θα καθορίζεται με απόφαση του υπουργού Εργασίας και όχι με συλλογικές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στη ΓΣΕΕ και τις καπιταλιστικές εργοδοτικές οργανώσεις.

◆ Ο χρόνος προειδοποίησης για απόλυση από μάξιμουμ 6 μήνες μειώνεται σε μάξιμουμ 4 μήνες. Μετά την παρέλευση του χρόνου προειδοποίησης, η αποζημίωση λόγω απόλυσης μειώνεται στο μισό.

◆ Για να διευκολυνθούν οι απολύσεις στις τράπεζες και τις ΔΕΚΟ (προκειμένου να προχωρήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις τους), όπου οι μισθοί είναι μεγάλοι και τα χρόνια υπηρεσίας των εργαζόμενων πολλά, μειώνεται το μέγιστο ύψος της αποζημίωσης με δυο τρόπους. Το τμήμα της αποζημίωσης για προϋπηρεσία πάνω από 16 χρόνια δεν υπολογίζεται με το «μισθό αποζημίωσης», αλλά με πλαφόν 2.000 ευρώ. Αυτό θα ισχύσει **μεταβατικά**, μόνο για τους εργαζόμενους που έχουν ξεπεράσει σήμερα τα 16 χρόνια υπηρεσίας στον ίδιο εργοδότη. Από εδώ και πέρα **το ύψος της αποζημίωσης παγώνει στους 12 μισθούς για υπηρεσία πάνω από 16 χρόνια**. Δηλαδή, είτε 16, είτε 17, είτε 20 χρόνια προϋπηρεσίας έχεις, 12 μισθούς αποζημίωση θα πάρεις.

◆ Αποσυνδέεται ο χρόνος εργασίας των εργαζόμενων από το ωράριο λειτουργίας της επιχείρησης. Αυτό που ξέραμε ως 8ωρο, 5ήμερο, 40ωρο (τυπικά τουλάχιστον, γιατί στην πράξη έχει γίνει σκόνη) καταργείται. Οι καπιταλιστές, ασκώντας το απόλυτο διευθυντικό τους δικαίωμα, θα μπορούν να μοιράζουν το χρόνο εργασίας των εργαζόμενων μέσα στο εξαήμερο, έτσι που να γεμίζουν κάθε πόρο του χρόνου εργασίας του εργάτη, χωρίς να πληρώνουν υπερωρίες. Περνάει στο ελληνικό δίκαιο σχετική Κοινοτική Οδηγία με την οποία ο χρόνος ανάπαυσης ανάμεσα σε δυο βάρδιες μειώνεται από 12 σε 11 ώρες. Ετσι, ο εργαζόμενος θα μπορεί να εργάζεται μέχρι και 13 ώρες σερί, αν αυτό απαιτούν οι ανάγκες της καπιταλιστικής επιχείρησης.

◆ Θεσμοθετήθηκε –επιτέλους– μετά από δυο αποτυχημένες απόπειρες του Βρούτση να την περάσει με τροπολογία, η κατάργηση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών υπέρ ΟΕΚ και ΟΕΕ, ποσοστού 1,1% (από 1.11.2012). Θυμίζουμε ότι, σύμφωνα με το Μνημόνιο-2, οι εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές πρέπει να μειωθούν κι άλλο, για να φτάσει η μείωση στο 5%.

◆ Απελευθερώνεται η δράση των δουλεμπορικών γραφείων με την απάλειψη και άλλων τυπικών εμποδίων από το νομικό πλαίσιο που τα διέπει.

Ταφόπλακα στη φτωχή αγροτιά

Μετά τις διακηρύξεις περί ενίσχυσης της αγροτικής παραγωγής, διότι αυτή θα μας βγάλει από την κρίση, ήρθε η ώρα οι φτωχοί αγρότες να γευτούν την πρακτική εφαρμογή της.

◆ Μειώνεται ο συντελεστής επιστροφής ΦΠΑ στους αγρότες από 11% σε 6%. Προβλέπεται συνολική απώλεια εσόδων από τους αγρότες ύψους 152 εκατ. ευρώ.

◆ Αυξάνεται ο ειδικός φόρος κατανάλωσης στο αγροτικό πετρέλαιο από 21 ευρώ το χιλιόλιτρο σε 66 ευρώ. Ηδη το αγροτικό πετρέλαιο αυξήθηκε κατά 10 λεπτά το λίτρο, ενώ από το μέτρο αυτό αναμένονται έσοδα 130 εκατ. ευρώ.

◆ Αυξάνεται η εισφορά υγειονομικής περίθαλψης των ασφαλισμένων του ΟΓΑ, από την οποία αναμένεται να εισπραχθούν 90 εκατ. ευρώ.

Θυμίζουμε ότι έχει ήδη αυξηθεί το αγροτικό ρεύμα και η ασφαλιστική εισφορά στον ΟΓΑ, ενώ αναμένεται και αύξηση της φορολογικής επιβάρυνσης με την καθιέρωση του νέου Κώδικα Φορολογικής Απεικόνισης Συναλλαγών, που θ' αντικαταστήσει τον Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων.

Αύξηση φόρων κατανάλωσης

Τα βασικά φορολογικά μέτρα, που θα οδηγήσουν σε νέα φορολογική αφαίμαξη των εργαζόμενων, θα έρθουν με χωριστό νομοσχέδιο. Προς το παρόν έχουμε μερικές ακόμα αυξήσεις σε έμμεσους φόρους, που ποτέ δεν λείπουν από το μενού ενός «μνημονιακού» πολυνομοσχέδιου.

◆ Αυξάνεται κατά 65% ο ειδικός φόρος κατανάλωσης στο υγραέριο κίνησης. Οσοι πέρασαν σε υγραεριοκίνητα αυτοκίνητα θα πληρώνουν πλέον 10 λεπτά ακριβότερο το λίτρο, με αποτέλεσμα η τιμή να ξεπεράσει το 1 ευρώ.

◆ Κατά 30 λεπτά αναμένεται ν' αυξηθούν τα φτηνά τσιγάρα και ο καπνός για τα στριφτά.

Πρέπει να σημειωθεί, τέλος, ότι το πολυνομοσχέδιο είναι γεμάτο από χαριστικές διατάξεις για τους καπιταλιστές. Αναφέρουμε μόνο το πέρασμα στο δημόσιο ακινήτων ιδιοκτησίας του ΕΟΤ και των ΕΛΤΑ στο Ελληνικό, για να μπορέσουν να ξεπουληθούν πακέτο με όλη την έκταση που έχει περάσει στην ιδιοκτησία του κακόφημου ΤΑΙΠΕΔ.

Μανιτάκης όπως Πάγκαλος

Ο υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης Αντώνης Μανιτάκης, ο ΔΗΜΑΡίτης, ο προοδευτικός συνταγματολόγος, ο πολιτικός που διαβεβαίωνε σε όλους τους τόνους ότι επί των ημερών του δεν πρόκειται να γίνουν απολύσεις, όχι μόνο ετοιμάζει χιλιάδες απολύσεις (και μόνιμων δημόσιων υπαλλήλων), αλλά μεταμφιέζεται σε Πάγκαλο και προωθεί ένα πειθαρχικό δίκαιο που θα διώκει ακόμη και το φρόνημα του εργαζόμενου.

◆ Το κόλπο για τις απολύσεις ακόμη και μονίμων είναι η κατάργηση της οργανικής θέσης, ιδέα που πρώτος ο Πάγκαλος είχε εισηγηθεί. Ετσι, παρακάμπτεται μ' ένα νομικισμό η συνταγματική απαγόρευση των απολύσεων. Οι μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι των οποίων καταργούνται οι οργανικές θέσεις βγαίνουν σε διαθεσιμότητα για ένα χρόνο, στη διάρκεια του οποίου θα εισπράττουν μόνο το 75% του βασικού τους μισθού. Αν μετά τη λήξη του δωδεκάμηνου της διαθεσιμότητας ο υπάλληλος δεν έχει μεταταχθεί ή μεταφερθεί σε άλλη υπηρεσία, απολύεται!

◆ Οι μετατάξεις όλων των δημόσιων υπαλλήλων (μονίμων και αορίστου χρόνου) είναι πλέον υποχρεωτικές και μπορούν να γίνονται σε όλη την έκταση του Δημοσίου (και στην κεντρική διοίκηση και σε Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου). Μετά τη μετάταξη ή μεταφορά ενός υπαλλήλου μπορεί να καταργείται η οργανική θέση που κατείχε. Ο μόνιμος υπάλληλος που δε θα παρουσιαστεί στη θέση που μετατάχτηκε διαπράττει σοβαρό πειθαρχικό αδίκημα και τιμωρείται τουλάχιστον με υποβιβασμό! Ο υπάλληλος αορίστου χρόνου που δεν θα παρουσιαστεί εκεί που μετατάχτηκε τιμωρείται με απόλυση! Οποιος βρίσκεται σε διαθεσιμότητα και δεν παρουσιαστεί εκεί που μετατάχτηκε απολύεται!

◆ Αποθεώνεται το πειθαρχικό μέτρο της αργίας, κατά την οποία ο υπάλληλος παίρνει το 75% των αποδοχών του. Το τεκμήριο αθωότητας καταργείται, καθώς σε αργία μπαίνουν ακόμη και υπάλληλοι που κατηγορούνται για κάποια αδικήματα (από την αργία βγαίνουν όταν απαλλαγούν με τελεσίδικη δικαστική απόφαση). Οχι μόνο για αδικήματα όπως κλοπή, υπεξαίρεση, απάτη, εκβίαση, πλαστογραφία, δωροδοκία και τα παρόμοια, όχι μόνο για παραπτώματα, όπως η ανάρμοστη συμπεριφορά προς πολίτες, μη έγκαιρη διεκπεραίωση υποθέσεων, άρνηση συνεργασίας με το ΚΕΠ, μη τήρηση ωραρίου κτλ., αλλά ακόμη και πειθαρχικά παραπτώματα όπως «άρνηση αναγνώρισης συντάγματος» και «έλλειψη αφοσίωσης στην πατρίδα και το πολίτευμα»! Πρόκειται καθαρά για δίωξη του φρονήματος, μέσω της οποίας σκοπεύουν να εξοντώσουν οικονομικά τους επαναστάτες εργαζόμενους στο δημόσιο ή και απλώς όσους δε θα συμμορφώνονται με το βάρβαρο καθεστώς.

◆ Χάνει τις οργανικές του θέσεις (καταργούνται) και βγαίνει σε διαθεσιμότητα ένας μεγάλος αριθμός εργαζόμενων αορίστου χρόνου υποχρεωτικής και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ειδικοτήτων Διοικητικού, Διοικητικού-Λογιστικού, Διοικητικού-Οικονομικού και Διοικητικών Γραμματέων, «οι οποίοι δεν έχουν προσληφθεί με διαγωνισμό ή με διαδικασία επιλογής σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια υπό τον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής ή με ειδικές διαδικασίες επιλογής που περιβάλλονται με αυξημένες εγγυήσεις διαφάνειας και αξιοκρατίας, δηλαδή υπαλλήλους, των οποίων η εργασιακή σχέση με το δημόσιο, συμπεριλαμβανομένων των προσλήψεων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, δημιουργήθηκε με άλλες διαδικασίες». Η διάταξη αυτή σκόρπισε ανησυχία σε χιλιάδες υπαλλήλους που δεν έχουν προσληφθεί με ΑΣΕΠ, όπως για παράδειγμα σ' αυτούς που έγιναν αορίστου χρόνου με το Προεδρικό Διάταγμα Παυλόπουλου ή σ' αυτούς που κέρδισαν δικαστήρια, στα οποία απέδειξαν ότι εργάζονταν ως συμβασιούχοι καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Είναι τόσο ασαφής και γενικόλογη η διάταξη που χωράει οποιαδήποτε ερμηνεία. Οι διευθύνσεις όλων των φορέων πρέπει μέσα σε τρεις μέρες από τη δημοσίευση του νόμου να στείλουν στον Μανιτάκη κατάλογο με τους υπαλλήλους που τίθενται σε διαθεσιμότητα λόγω κατάργησης της οργανικής τους θέσης και σε αυτοδίκαιη αργία και εντός δέκα ημερών να στείλουν τον αριθμό των οργανικών θέσεων που καταργούνται και τις πράξεις με τις οποίες οι εργαζόμενοι αυτοί τίθενται σε αυτοδίκαιη αργία!

Εκατοντάδες κούρδοι πολιτικοί κρατούμενοι σε απεργία πείνας

Περίπου 700 κούρδοι πολιτικοί κρατούμενοι που συνδέονται με το PKK (Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν) κάνουν απεργία πείνας διεκδικώντας περισσότερα δικαιώματα για τον κουρδικό πληθυσμό στην Τουρκία. Η απεργία ξεκίνησε από 70 κρατούμενους στις 12 Σεπτεμβρίου και ακολούθησαν περισσότεροι από 600 τις επόμενες βδομάδες. Σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Δικαιοσύνης, απεργούν τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές 682 κρατούμενοι σε 67 φυλακές σε όλη τη χώρα, όμως άλλες πηγές τους ανεβάζουν σε περισσότερους από 1.000.

Τα κύρια αιτήματα των απεργών πείνας είναι το δικαίωμα εκπαίδευσης στην κουρδική γλώσσα, το δικαίωμα να υπερασπίζονται τον εαυτό τους στα δικαστήρια στη μητρική τους γλώσσα, η άρση της απομόνωσης που έχει επιβληθεί εδώ και πάνω από 14 μήνες στον ηγέτη του PKK Αμπντουλάχ Οτζαλάν και η απελευθέρωσή του.

Το φιλοκουρδικό Κόμμα Ειρήνης και Δημοκρατίας έχει ξεκινήσει καμπάνια αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας, ενώ εδώ και δύο βδομάδες πραγματοποιούνται μεγάλες διαδηλώσεις συμπαράστασης στους απεργούς σε πολλές πόλεις της χώρας, που καταλήγουν συνήθως σε συγκρούσεις με την αστυνομία και συγκεντρώσεις έξω από τις φυλακές. Παράλληλα, οι οικογένειες των απεργών έχουν στήσει τέντες και ενημερώνουν τον κόσμο για την απεργία πείνας, ενώ βουλευτές κουρδικής καταγωγής προειδοποιούν ότι θα ξεκινήσουν και αυτοί απεργία πείνας αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα των κρατούμενων.

Η συγκεκριμένη μορφή αγώνα, που έχει προκαλέσει σοβαρό πρόβλημα στην κυβέρνηση Ερντογάν, έχει στόχο να αυξήσει την πολιτική πίεση από το PKK στην τούρκικη κυβέρνηση για περισσότερες παραχωρήσεις στο κουρδικό. Σε μια περίοδο που η κλιμάκωση από τον περασμένο Μάιο των στρατιωτικών επιχειρήσεων στο τουρκικό Κουρδιστάν από τους κούρδους αντάρτες έχει προκαλέσει σοβαρές απώλειες στον τούρκικο στρατό. Σημειωτέον ότι τα τελευταία χρόνια η στάση του κυβερνώντος Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης έχει ελαφρώς διαφοροποιηθεί. Σύμφωνα με σχετικό ρεπορτάζ του Αλ Τζαζίρα (5/11/12), οι απαγορεύσεις στη χρήση της κουρδικής γλώσσας στην εκπαίδευση έχουν χαλαρώσει, έχει εκδοθεί ένα επίσημο κουρδο- τουρκικό λεξικό και έχει τεθεί σε λειτουργία ένα κρατικό τηλεοπτικό κανάλι στην κουρδική γλώσσα.

Πρωτοβουλία made in USA

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

Εθνικό Σώμα Συντονισμού, πολιτικός αντίπαλος του Συριακού Εθνικού Συμβουλίου, και το Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο δεν συμμετέχουν στη συνδιάσκεψη της 8ης Νοεμβρίου για τη Συριακή Εθνική Πρωτοβουλία και έχουν δηλώσει ότι οποιαδήποτε μονομερής απόφαση στη Ντόχα για το σχηματισμό μεταβατικής κυβέρνησης θα οδηγήσει σε παραπέρα διάσπαση της αντιπολίτευσης.

Τέλος, ακόμη και ο ειδικός απεσταλμένος του ΟΗΕ, Λακνταρ Μπραχίμι, επέμεινε, ύστερα από τη συνάντησή του στο Κάιρο στις 4 Νοεμβρίου με τον επικεφαλής του Αραβικού Συνδέσμου Ναμπίλ Ελαράμπι και το ρώσο υπουργό Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ, ότι οποιαδήποτε λύση στη Συρία πρέπει να βασίζεται στη Διακήρυξη της Γενεύης τον περασμένο Ιούνιο, η οποία καλούσε για διαπραγματεύσεις μεταξύ Ασαντ και αντιπολίτευσης με στόχο το σχηματισμό μεταβατικής κυβέρνησης.

Στο μεταξύ, ο εμφύλιος πόλεμος μαίνεται, με εκατοντάδες νεκρούς καθημερινά, με ορατό πλέον τον κίνδυνο η χώρα να μετατραπεί σε Ιράκ, ακόμη κι όταν επιτευχθεί κάποια συμφωνία και τυπικά σιγήσουν τα όπλα.

Τα μέτρα-εφιάλτης ψηφίστηκαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

τώρα θέλει να μην πέσει η συγκυβέρνηση, μέχρι να ξεκαθαρίσει στο μεταξύ το τοπίο και να δει πού τον συμφέρει να τοποθετηθεί για να ξαναβγεί βουλευτής. Ασε που όσο παραμένει η σημερινή συγκυβέρνηση, έχει ελπίδες και για υφυπουργοποίηση.

Το πολυνομοσχέδιο-εφιάλτης ψηφίστηκε, λοιπόν, με 153 «ναι», 128 «όχι», 18 «παρών» και μια απουσία. Δεν ήταν ασφαλώς ό,τι καλύτερο για τον Σαμαρά και τη συγκυβέρνηση, που έχασαν πολλές εντυπώσεις, όμως στις δεδομένες συνθήκες ήταν το καλύτερο που μπορούσαν να πετύχουν. Τις εντυπώσεις περιμένουν να τις ξανακερδίσουν την Κυριακή, με την ψήφιση του προϋπολογισμού. Ηδη τα ΜΜΕ των νταβατζήδων στήνουν σκηνικό «ψήφου εμπιστοσύνης» και η συγκυβέρνηση περιμένει να πάρει τουλάχιστον 168 ψήφους, δεδομένου ότι θα ψηφίσει η ΔΗΜΑΡ και ο Σκανδαλίδης, όπως έχει δηλώσει.

Ομως και οι 168 και οι 170 ψήφοι δε θα είναι παρά μια μαγική εικόνα. Και την καθιστά μαγική η διάλυση που παρουσιάζει το ΠΑΣΟΚ. Εξι βουλευτές διέγραψε το βράδυ της περασμένης Τετάρτης ο Βενιζέλος, μεταξύ των οποίων ο Σκανδαλίδης, που κάθε άλλο παρά αμελητέα ποσότητα είναι, ενώ υπήρξε βασικός στυλοβάτης του Βενιζέλου εδώ κι ένα χρόνο. Το πρωί της άλλης κιόλας μέρας, ο Βενιζέλος βρέθηκε αντιμέτωπος με μια δήλωση ανεξαρτητοποίησης του Ανδρουλάκη, που δηλώνει κι αυτός ότι θα εργαστεί για την ανασυγκρότηση της κεντροαριστεράς, και με μια επιστολή του Λοβέρδου που ζητούσε σύγκληση της ΚΟ του ΠΑΣΟΚ (στην οποία έχει κάνα τετράμηνο να πατήσει!).

Είναι φανερό πως στο ΠΑΣΟΚ ανοίγει ένα παιχνίδι «φαγώματος» του Βενιζέλου. 'Η θα τον «φάνε» ή θα τους «φάει». Να συνυπάρξουν αποκλείεται. Οταν ανοίγει ένα τέτοιο παιχνίδι, η ίδια η κοινοβουλευτική δύναμη του ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένη, γιατί το παιχνίδι θα μεταφερθεί και μέσα στη Βουλή, όπου οι διάφοροι παίχτες θ' αναζητούν προβολή με κινήσεις εντυπωσιασμού. Κάποιοι θα παίξουν ακόμη και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (το δίδυμο Σκανδαλίδη-Κουτσούκου, που δεν είναι δίδυμο, αλλά ολόκληρη ομάδα με τον Κασσή, τον Αργύρη και άλλους). Αυτό δεν μπορεί παρά ν' ανησυχεί τον Σαμαρά, αλλά δεν μπορεί να κάνει και πολλά πράγματα. Ακόμη και τη στήριξη του Βενιζέλου πρέπει να την κάνει διακριτικά πλέον, για να μη θυμώσει τους άλλους. Οπως φάνηκε την Πέμπτη, ο Σαμαράς παγώνει προς το παρόν κάθε σχέδιο ανασχηματισμού (σύμφωνα με τις διαρροές από το Μαξίμου, σχεδίαζε να προτείνει θέσεις αντιπροέδρων στους Βενιζέλο και Κουβέλη), μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο στο ΠΑΣΟΚ.

Με το ΠΑΣΟΚ υπό διάλυση, ο Σαμαράς ήταν υποχρεωμένος να κάνει την ανάγκη φιλοτιμία και να καταπιεί το χουνέρι που του έκανε ο Κουβέλης με το «παρών». Απευθύνοντας από το βήμα της Βουλής ευχαριστίες εξίσου στο ΠΑΣΟΚ και την ΔΗΜΑΡ, έβαλε τέλος στα σενάρια των προηγούμενων ημερών περί αποπομπής της ΔΗΜΑΡ από την κυβέρνηση. Αλλά και ο Κουβέλης όχι μόνο δεν το τράβηξε, αλλά εμφανίστηκε τόσο απολογητικός και τόσο ηθικολογικός (εξαφανίζοντας επί της ουσίας κάθε ιδέα πολιτικής διαφωνίας) που ήταν σαν να ζητούσε συγνώμη από τον Σαμαρά για τη δοκιμασία στην οποία υπέβαλε τη συγκυβέρνηση.

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, ότι η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη δεν μπορεί να μακροημερεύσει. Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών το επιβεβαίωσαν. Δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι η κυβερνητική συνοχή δε θα περάσει σύντομα νέες δοκιμασίες. Ακόμη και δι' ασήμαντον αφορμήν. Βέβαια, ο φόβος των εκλογών κρατάει τους τρεις εταίρους σφιχταγκαλιασμένους. Ομως, σε συνθήκες πολιτικής κρίσης, το απρόοπτο μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή, γι' αυτό και ο Σαμαράς δεν πρόκειται να έχει ήσυχο ύπνο από εδώ και πέρα. Χωρίς να λογαριάζουμε τις εμπλοκές σε ευρωπαϊκό επίπεδο, όπου το παιχνίδι παίζεται ανάμεσα σε μεγάλους διεθνείς «παίκτες» (Γερμανία, Γαλλία, ΗΠΑ, Βρετανία, ΔΝΤ) και ο Σαμαράς κινδυνεύει να την πάθει από καμιά καραμπόλα.

Είναι βέβαιο ότι μπαίνουμε σε μια περίοδο ανακατατάξεων στο αστικό πολιτικό σκηνικό, οι οποίες δε θ' αφήσουν «εκτός» τη συγκυβέρνηση. Μπορεί η ΝΔ να εμφανίζει τη μεγαλύτερη συνοχή, όμως φθείρεται ραγδαία και γι' αυτό δεν μπορεί να εμπνέει εμπιστοσύνη παρά μόνο ως ένα αναλώσιμο σχήμα που θα κάνει τη βρόμικη δουλειά. Οταν ο γερμανός πρέσβης ζητά συνάντηση με τον Τσίπρα και την πραγματοποιεί μια μέρα πριν από την κρίσιμη συζήτηση επί του πολυνομοσχέδιου, ο Σαμαράς αισθάνεται την ανατριχίλα να κατεβαίνει στη ραχοκοκαλιά του. Εμάς, όμως, άλλη ανατριχίλα μας διατρέχει. Η αγωνία για ένα πολιτικό παιχνίδι που παίζεται ερήμην της εργατικής τάξης και του λαού, με το κενό πολιτικής εκπροσώπησης να καλύπτεται από ξεφωνημένα αστικά κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, που πλέει πλεισίστιος προς την εξουσία.

■ **Ρωσία**

Ενισχύει τη στρατηγική της θέση στην Κεντρική Ασία

Με σημαντικές συμφωνίες που υπογράφτηκαν το τελευταίο διάστημα με το Τατζικιστάν και το Κιργιστάν, η Ρωσία ενισχύει τη στρατηγική της θέση στην Κεντρική Ασία ενόψει της αποχώρησης των αμερικανονατοϊκών στρατευμάτων το 2014.

Συγκεκριμένα, στις αρχές Οκτωβρίου, οι πρόεδροι της Ρωσίας και του Τατζικιστάν υπέγραψαν μια συμφωνία με την οποία παρατείνεται η ρώσικη στρατιωτική παρουσία στο Τατζικιστάν για 30 ακόμη χρόνια. Η ρώσικη στρατιωτική βάση, που εγκαταστάθηκε στη χώρα το 1993, θα συνεχίσει να λειτουργεί μέχρι το 2042. Η βάση αυτή φιλοξενεί περίπου 7.000 στρατιώτες και είναι η μεγαλύτερη στρατιωτική βάση της Ρωσίας σε ξένο έδαφος. Ως αντάλλαγμα, η Ρωσία θα επανεξοπλίσει και θα εκπαιδεύσει το στρατό του Τατζικιστάν. Επιπλέον, η Μόσχα θα επιτρέψει σε περισσότερους Τατζίκους να μεταναστεύσουν και να δουλέψουν στη Ρωσία.

Το Τατζικιστάν καλύπτεται κατά 93% από βουνά και είναι η φτωχότερη χώρα της Κεντρικής Ασίας. Μέχρι το 2011, περισσότεροι από 1.1 εκατομμύρια Τατζίκοι, το ένα τρίτο περίπου του εργατικού δυναμικού της χώρας, εργάζονταν στη Ρωσία και έστελναν στις οικογένειές τους περίπου 3 δισεκατομμύρια δολάρια, ποσό που αντιστοιχεί κοντά στο μισό του ΑΕΠ της χώρας. Ταυτόχρονα όμως έχει τεράστια στρατηγική σημασία γιατί συνορεύει νότια με το Αφγανιστάν, ανατολικά με την Κίνα, βόρεια με το Κιργιστάν και δυτικά με το Ουζπεκιστάν.

Μια ανάλογη συμφωνία υπογράφτηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο ανάμεσα στη Ρωσία και το Κιργιστάν, με την οποία παρατείνεται μέχρι το 2032 η λειτουργία της ρώσικης αεροπορικής βάσης στην Καντ και άλλων στρατιωτικών εγκαταστάσεων στη χώρα και επιβεβαιώνεται το κλείσιμο της αμερικάνικης στρατιωτικής βάσης που χρησιμοποιείται για την αεροπορική μεταφορά των αμερικάνικων στρατευμάτων από και προς το Αφγανιστάν.

Ως αντάλλαγμα, το Κρεμλίνο ανέλαβε τη διαγραφή χρέους 500 εκατομμυρίων δολαρίων του Κιργιστάν και την κατασκευή από την ελεγχόμενη από το κράτος RusHydro τεσσάρων υδροηλεκτρικών σταθμών μέχρι το 2016. Με τη συμφωνία αυτή, η Μόσχα αποκτά επίσης το ρόλο διαμεσολαβητή στη διαμάχη του Κιργιστάν με το πολύ μεγαλύτερο γειτονικό Ουζμπεκιστάν για τη χρήση του νερού. Το Ουζμπεκιστάν, που βρίσκεται κάτω από το Κιργιστάν, εξαρτάται από τα ποτάμια που πηγάζουν από το Κιργιστάν και το Τατζικιστάν για την άρδευση της γης.

Εκτός από στρατηγική σημασία, το Κιργιστάν διαθέτει πλούσια κοιτάσματα ορυκτών, όπως άνθρακα, χρυσό, ουράνιο, αντιμόνιο και άλλα πολύτιμα μέταλλα, και σημαντική μεταλλουργική βιομηχανία. Διαθέτει ακόμη πλούσιους υδάτινους πόρους που του επιτρέπουν να παράγει και να εξάγει μεγάλες ποσότητες ηλεκτρικής ενέργειας.

Ας μην ξεχνάμε ότι μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ πριν από 21 χρόνια, η Κεντρική Ασία μετατράπηκε σε μήλον της έριδος ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, λόγω της στρατηγικής θέσης και του μεγάλου φυσικού πλούτου της, με πρωταγωνιστή τις ΗΠΑ. Με περιορισμένη ωστόσο επιτυχία, καθώς η οικονομική ανάκαμψη της Ρωσίας, που συμπίπτει με την άνοδο του Πούτιν στην εξουσία, επιτρέπει στη Ρωσία να ξαναμπεί δυναμικά στο παιχνίδι και να κερδίζει έδαφος.

■ Ελληνική Χαλυβουργία

Ο Μάνεσης αντεπιτίθεται

Ριζοσπάστης, 2.11.2012. Στη σελίδα 8 διαβάζουμε ρεπορτάζ με τίτλο *«Να κάνουμε ό,τι και οι χαλυβουργοί»!*, το οποίο αναφέρεται στην ομιλία εργάτη στη γενική συνέλευση των εργατών της ΕΒΓΑ, ο οποίος *«ανέβηκε στο βήμα μόνο και μόνο για να πει στους συναδέλφους του πως ο μόνος δρόμος που έχουν οι εργαζόμενοι είναι ο δρόμος του αγώνα, ακριβώς όπως έκαναν οι χαλυβουργοί»*. Οπως είναι γνωστό, προηγήθηκε ολόκληρη φιέστα του Περισσού, στο κλειστό της Ριζούπολης, με το ίδιο θέμα.

Δέκα σελίδες παρακάτω, στη σελίδα 18 διαβάζουμε ρεπορτάζ με τίτλο *«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ:Εκβιάζει για νέες απολύσεις ή 3μηνη διαθεσιμότητα»*, από το οποίο πληροφορούμαστε για το τελεσίγραφο που παρέδωσε ο Μάνεσης στο ΔΣ του σωματείου, ανακοινώνοντάς του ότι *«για να μη κάνει απολύσεις θα θέσει άμεσα όλο το προσωπικό του εργοστασίου σε διαθεσιμότητα για 3 μήνες»*. Οπως σημειώνεται στο ίδιο ρεπορτάζ, *«δεν είναι τυχαίο ότι ο Μάνεσης φρόντισε και εξασφάλισε πρώτα (προχτές Τετάρτη) την υπογραφή του σωματείου του Βόλου σε επιχειρησιακή σύμβαση που προβλέπει μειώσεις μισθών 18% για 4 μήνες σε όλους τους εργαζόμενους στα εργοστάσια σε Βόλο και Βελεστίνο»*.

Αυτές οι γραμμές γράφονται την ώρα που βρίσκεται σε εξέλιξη η γενική συνέλευση των χαλυβουργών της Αθήνας. Δεν έχουμε ρεπορτάζ, ούτε γνωρίζουμε τι απόφαση πάρθηκε τελικά. Το ίδιο πρωί ο Ριζοσπάστης έγραφε ότι *«το Σωματείο ξεκάθαρα απάντησε ότι δεν αποδέχεται το αντεργατικό μέτρο της διαθεσιμότητας και αυτό θα θέσει και στη σημερινή ΓΣ. Ετσι, ο Μάνεσης κλείνει μόνος του το εργοστάσιο για το οποίο όλοι οι μηχανισμοί της κυβέρνησης είχαν "κοπιάσει" ώστε να ανοίξει σπάζοντας την ηρωική πολύμηνη απεργία των απεργών χαλυβουργών»*.

Το σωματείο δεν συμφωνεί μεν, αλλά δεν μπορεί να κάνει και τίποτα για ν' αποτρέψει την απόφαση του Μάνεση να θέσει όλο το προσωπικό σε διαθεσιμότητα. Ετσι, πέρα από τις 200 απολύσεις, οι οποίες δεν πάρθηκαν πίσω μετά το σπάσιμο της απεργίας, πέρα από τη μακρόχρονη απεργία στη διάρκεια της οποίας υπέφεραν οικονομικά, οι χαλυβουργοί του Ασπρόπυργου θα πρέπει τους επόμενους τρεις μήνες να ζουν με το 50% του μισθού τους.

Είναι φανερό ότι ο Μάνεσης επιδιώκει την εξόντωση των εργατών, σπρώχνοντας αρκετούς απ' αυτούς να φύγουν. Παίρνει την εκδίκησή του. Οταν δεν δίστασε να εκβιάσει ωμά και να ρίξει τους μισθούς των εργατών σε Βόλο και Βελεστίνο, οι οποίοι δούλεψαν σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός καθ' όλη τη διάρκεια της απεργίας των συναδέλφων τους, θα διστάσει να φερθεί απάνθρωπα και εκδικητικά προς εκείνους που απήργησαν επί τόσους μήνες;

Το να καταγγέλλουμε τον βιομήχανο για τη συμπεριφορά του και τη συγκυβέρνηση για την κατασταλτική της πολιτική (άνοιξε με τα ΜΑΤ το εργοστάσιο τάχα για να δουλέψει ο κόσμος και τώρα έρχεται ο Μάνεσης και το κλείνει) είναι σωστό. Οταν αναφερόμαστε στην Ελληνική Χαλυβουργία, όμως, δεν αναφερόμαστε σε ένα οποιοδήποτε εργοστάσιο στο οποίο οι εργάτες δέχονται την επίθεση των καπιταλιστών ιδιοκτητών. Δεν μπορείς να μιλάς για τη Χαλυβουργία και να κάνεις πως δεν αντιλαμβάνεσαι ποιο είναι το μήνυμα που περνάει σε ολόκληρη την εργατική τάξη. Πόσο μάλλον να στήνεις φιέστες για τη «μεγάλη νίκη των χαλυβουργών».

Οι εργάτες, με την επίσημη ανεργία πάνω από 25% και με την απειλή της απόλυσης να κρέμεται σαν Δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια τους σκέφτονται: όταν οι χαλυβουργοί απήργησαν τόσους μήνες, είχαν πίσω τους ένα κόμμα και τη συνδικαλιστική του παράταξη, είχαν τόση αλληλεγγύη, από την Ελλάδα και το εξωτερικό, και δεν κέρδισαν, ενώ τώρα το αφεντικό παίρνει τη ρεβάνς κάνοντας ό,τι θέλει, πού να κουνηθούμε εμείς; Τα κεφάλια μέσα κι όσο αντέξουμε. Τι απαντάει ο Περισσός σ' αυτές τις απόψεις; Οτι είναι ηττοπαθείς, διότι ο αγώνας των χαλυβουργών κέρδισε και μόνο επειδή έγινε!

Καταφεύγουν σε μια ιδεοληψία, η οποία απλώνει ακόμη περισσότερο την ηττοπάθεια ανάμεσα στους εργάτες, για να κρύψουν τις τεράστιες ευθύνες τους για την εξέλιξη του αγώνα στη Χαλυβουργία, που τον χρησιμοποίησαν μόνο για δικούς τους κομματικούς σκοπούς. Συμπεριφέρθηκαν σαν αισχροί τυχοδιώκτες, αφήνοντας την απεργία να σέρνεται παθητικά, χωρίς κανένα σχέδιο. Στο τέλος έβλεπαν τους απεργούς να φυλορροούν και παρακαλούσαν να επέμβουν τα ΜΑΤ, για να 'χουν ένα άλλοθι για το σταμάτημα της απεργίας. Και βέβαια, επειδή πρόκειται για αστικό και όχι εργατικό κόμμα, όχι μόνο δεν κάθησαν να αναλύσουν την πορεία του αγώνα, να βρουν τι έφταιξε, να κάνουν μια ειλικρινή αυτοκριτική για τις δικές τους ευθύνες, να βρουν τι έπρεπε να γίνει και δεν έγινε, άρχισαν να στήνουν νέες κομματικές φιέστες, την ώρα που ο βιομήχανος ετοίμαζε τη ρεβάνς του.

Στην εποχή της κρίσης και της αλματώδους αύξησης της ανεργίας οι εργατικοί αγώνες δεν είναι εύκολη υπόθεση. Το παράδειγμα της απεργίας στη Χαλυβουργία Ελλάδας προσφέρεται για την εξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων για το πότε πρέπει να ξεκινά ένας αγώνας, για το πώς πρέπει να οργανώνεται, για τους ελιγμούς που πρέπει να γίνουν στη διάρκειά του, για τα μέσα πάλης που πρέπει να χρησιμοποιηθούν κτλ. Οι αστορεφορμιστές του Περισσού ποτέ δεν πρόκειται να κάνουν αυτή τη συζήτηση. Καθήκον να γενικεύσουν την πείρα έχουν οι πραγματικά ταξικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος.

Ξεπέρασε το 25% η ανεργία

Στο 25,4% έφτασε η ανεργία τον Αύγουστο του 2012, σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕλΣτατ, που δόθηκαν στη δημοσιότητα μερικές ώρες μετά την ψήφιση του πολυνομοσχέδιο-εφιάλτη από τη Βουλή (φυσικά και δεν πρόκειται για σύμπτωση, κράτησαν την έκθεση για να μη γίνει αντικείμενο συζήτησης στη Βουλή). Τον Ιούλιο η ανεργία ήταν 24,8%, ενώ ένα χρόνο πριν, τον Αύγουστο του 2011, ήταν 18,4%. Δηλαδή, μέσα σ' ένα χρόνο το ποσοστό της ανεργία αυξήθηκε κατά 7 εκατοστιαίες μονάδες, ενώ σε απόλυτα μεγέθη είχαμε 351.666 περισσότερους ανέργους.

Θυμίζουμε πως τα μεγέθη της ΕλΣτατ είναι σαφώς υποεκτιμημένα, καθώς η έρευνα που πραγματοποιεί θεωρεί εργαζόμενο ακόμη και κάποιον που έχει εργαστεί μόνο μια ώρα κατά τη βδομάδα της έρευνας. Η πραγματική ανεργία είναι πολύ μεγαλύτερη, χώρια η υποαπασχόληση (μερική απασχόληση, εκ περιτροπής εργασία, διαθεσιμότητα κτλ.).

Την ίδια μέρα, η ΕλΣτατ έδωσε στη δημοσιότητα και τα στοιχεία για την οικοδομική δραστηριότητα, πάλι για τον περασμένο Αύγουστο. Σε σχέση με τον Αύγουστο του 2011 είχαμε μείωση 48,2% στον αριθμό των οικοδομικών αδειών που εκδόθηκαν, 30,3% στην επιφάνεια και 27,5% στον όγκο των κτιρίων για τα οποία εκδόθηκαν οι άδειες. Κατά το τελευταίο δωδεκάμηνο είχαμε μέση μείωση 26,1% στον αριθμό των οικοδομικών αδειών που εκδόθηκαν, 30,9% στην επιφάνεια και 29,4% στον όγκο των κτιρίων. Αν σκεφτούμε ότι στην οικοδομή απασχολούνταν ένα σημαντικό τμήμα του ελλαδικού εργατικού δυναμικού και ότι η οικοδομή είχε σημαντικό μερίδιο στο ΑΕΠ του ελληνικού καπιταλισμού, μπορούμε να καταλάβουμε τη στενή σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στη συνεχή πτώση της οικοδομικής δραστηριότητας και στη συνεχή αύξηση της ανεργίας.

Το ουσιαστικότερο σχόλιο που πρέπει να γίνει, όμως, αφορά τις προοπτικές του ελληνικού καπιταλισμού. Οταν η ανεργία αυξάνεται μήνα με το μήνα, ακόμα και τους καλοκαιρινούς μήνες που υπάρχει έξαρση της εποχικής απασχόλησης λόγω τουρισμού και αγροτικών εργασιών, πώς μπορεί να χάψει κανείς το παραμύθι της συγκυβέρνησης και της τρόικας, ότι το 2013 θα έχουμε σχετική ανάκαμψη και μείωση της ύφεσης στο -4,5%; Ο ίδιος ο Στουρνάρας παραδέχτηκε ότι στο -4,5% συμφώνησαν μετά από παζάρι (μείωσαν τη διαφορά), όμως εμείς εμπειρικά μπορούμε να καταλάβουμε τι πρόκειται να γίνει μετά τα νέα εφιαλτικά μέτρα που αποφασίστηκαν. Το νέο πετσόκομμα μισθών, συντάξεων και κοινωνικών επιδομάτων θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη φτώχεια, μικρότερη κατανάλωση από τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία και επομένως πτώση της παραγωγής και αύξηση της ανεργίας.

Εκπαιδευτικός μεσαίωνας

Μια μαθήτρια είχε το θάρρος να υψώσει τη γροθιά της παρελαύνοντας στις 28 του Οκτώβρη στον Πύργο και μια λυκειάρχισσα (προφανώς με την ανοχή, αν όχι τη στήριξη, του συλλόγου των καθηγητών) την έδιωξε από το σχολείο με πενθήμερη αποβολή. Οι συμμαθητές της κινητοποιήθηκαν, αντέδρασαν, όμως σε λίγες ώρες έκαναν πίσω, επειδή τους απείλησαν ότι θα τους κόψουν την πενθήμερη εκδρομή!

Σημάδια των καιρών. Σημάδια ενός εκπαιδευτικού μεσαίωνα, στον οποίο περιμένουμε ν' αντιδράσουν πρώτοι οι εκπαιδευτικοί, λειτουργώντας ως δάσκαλοι και όχι ως παιδονόμοι μιας άλλης εποχής.

Ρατσισμός σε σχολεία

«Η φυλή μου δεν γέννησε ποτέ κανέναν πούστη!». Η φράση ειπώθηκε από Τσιγκάνο που είχε το κουράγιο να μιλήσει στη συγκέντρωση των γονιών του 7ου και του 10ου δημοτικού σχολείου Χαλανδρίου, την Παρασκευή 2 του Νοέμβρη, κατά την ενημέρωση κλιμακίου του υπουργείου Παιδείας σχετικά με τον ερχομό των τσιγκανόπουλων στο σχολείο (που για την ώρα έχει παγώσει, καθώς συνάντησε την έντονη αντίδραση των γονέων).

Ο Τσιγκάνος (πρόεδρος κάποιου αθλητικού συλλόγου) είχε το κουράγιο να λουστεί όλο το ρατσιστικό υβρεολόγιο που ακούστηκε από αρκετούς γονείς, σε μια συγκέντρωση περίπου 150 ατόμων στο αμφιθέατρο του σχολείου. Ψύχραιμος και νηφάλιος, διαβεβαίωσε ότι ξέρει τα παιδιά και προσκάλεσε τους γονείς για καφεδάκι στον τσιγκάνικο καταυλισμό. «Εγώ είμαι εδώ από τότε που το Χαλάνδρι ήταν 7.000 άνθρωποι, πολύ περισσότερα χρόνια πριν από τους μισούς που βρίσκονται σήμερα εδώ. Τι μας έκανε βρε η Γερμανία και τσακωνόμαστε μεταξύ μας;» είπε ο Τσιγκάνος και κανένας δεν τόλμησε ν' αρθρώσει έναν αντίλογο της προκοπής, πέρα από ύβρεις και αλαλαγμούς υστερίας.

Ο ρατσισμός επικράτησε πατώντας πάνω σε ψέματα, όπως ότι τάχα οι Τσιγκάνοι παίρνουν 3.000 ευρώ για να γράψουν τα παιδιά τους στο σχολείο (ενώ παίρνουν το ένα δέκατο και μάλιστα όσοι έχουν εισόδημα κάτω των 3.000 ευρώ, πράγμα που ισχύει για όλους τους έλληνες πολίτες με χαμηλό εισόδημα) κι ότι τάχα στο γειτονικό 4ο Δημοτικό Σχολείο Χαλανδρίου γίνονται... Σόδομα και Γόμορρα (εξού και η φράση του τίτλου, από τον Τσιγκάνο που αισθάνθηκε την ανάγκη ν' απαντήσει με την ίδια λογική). Η αλήθεια είναι ότι ο ίδιος ο διευθυντής του σχολείου έστειλε επιστολή προς το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, διαμαρτυρόμενος για την επικείμενη κατεδάφιση των καταυλισμών, στην οποία αναφέρει: «Τα αποτελέσματα (της φοίτησης των τσιγκανόπουλων στο σχολείο του) ήταν πολύ ελπιδοφόρα. Το Σεπτέμβριο του 2011 είχαμε 31 εγγραφές παιδιών και τα 26 από αυτά φοίτησαν συστηματικά όλη την προηγούμενη χρονιά σε δύο τμήματα υποδοχής Ρομά. Τόσο η πρόοδός τους σε μαθησιακό επίπεδο όσο και η κοινωνικοποίησή τους στο χώρο του σχολείου μάς επέτρεψαν να τα εντάξουμε κανονικά σε τάξεις, κατά την τρέχουσα σχολική χρονιά, και να φιλοδοξούμε να τα δούμε να αποφοιτούν από το σχολείο μας».

Ομως, όταν η πραγματικότητα είναι αντίθετη από τις ιδεοληψίες μας, τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα... Αρκεί «τα παιδιά μας» να μην... μολυνθούν από τους... εκ γενετής εγκληματίες όπως οι Τσιγκάνοι...

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηφόρα…
Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

Μετά από κάθε απεργία, λαμβάνουμε ένα… παραδοσιακό (κατεστημένο) mail που κάθε φορά «χαιρετίζει την επιτυχία των κινητοποιήσεων». Επειδή οι ισχνές επαναστατικές γνώσεις μας δεν επιτρέπουν την αξιολόγηση τέτοιων απολογισμών, και επειδή πολλοί είναι οι σύντροφοι που έχουν χάσει αρκετές εκατοντάδες ευρώ συμμετέχοντας στις απεργίες της τελευταίας διετίας και αναρωτιούνται, μπορεί κανένας από Περισσό μεριά και από το αυτοαποκαλούμενο «κομμουνιστικό» κόμμα να μας εξηγήσει γι' αυτή την «επιτυχία»;

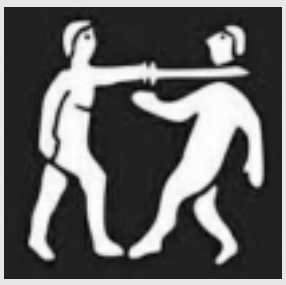

«Οι μεσαίες τάξεις, ο μικρός βιομήχανος, ο μικρέμπορας, ο βιοτέχνης, ο αγρότης, όλοι αυτοί πολεμούν την αστική τάξη για να διατηρήσουν την ύπαρξή τους σαν μεσαίες τάξεις και να σωθούν απ' τον αφανισμό. Δεν είναι λοιπόν επαναστατικές αλλά συντηρητικές. Κάτι παραπάνω, είναι αντιδραστικές, γιατί ζητούν να στρέψουν προς τα πίσω τον τροχό της ιστορίας» (Karl Marx – Friedrich Engels - «Κομμουνιστικό μανιφέστο»).

Sony και καλά, deck α καλά να μας κόψουν και το τσιγάρο. Μισό μεροκάματο (με τις νέες τιμές) θα έχει πλέον ένα πακέτο! Μετά και την απαγόρευση του καπνίσματος σε δημόσιους χώρους, ήδη οι πρώτες ομάδες αντίστασης μαζεύονται σε σπίτια και ντουμανιάζουν με ανοιχτά παράθυρα, για να στέλνουν μηνύματα με τον καπνό.

Συχνά το «χαμηλότερο κόστος» μεταφράζεται και σε χαμηλότερη ποιότητα. Από αυτό τον κανόνα δεν ξεφεύγουν φυσικά και τα έντυπα μέσα μαζικής εξημέρωσης, που με την τακτική των… εκκαθαρίσεων που ακολουθούν τελευταία, κατάντησαν να γράφονται από ημιαναλφάβητους (δανειζόμαστε τη λέξη μαζί με την άποψη «μεταξύ δημοσιογράφου και αγράμματου προτιμάμε τον δεύτερο» από τον άλλοτε συντάκτη της «Ελευθεροτυπίας» Γιώργο Σταματόπουλο). Καθιστώντας έτσι την ανάγνωσή τους όλο και πιο δυσχερή και συγκλίνοντας προς τη σύνταξη και ορθογραφία των «πατριωτών» και των ελληναράδων. Οσοι διαβάζουν ακόμη τον έντυπο αστικό λόγο, καταλαβαίνουν καλά τι λέμε…

«Για ένα πολίτη που δεν έχει κοινωνιολογικές γνώσεις, η κοινωνική επανάσταση σημαίνει χάος γιατί αυτός είναι ανίκανος να συλλάβει το νόημά της. Για έναν επαναστάτη, ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στους εκμεταλλευτές και στους εκμεταλλευόμενους σημαίνει το μεγάλο ξεκίνημα για μια πραγματική ρύθμιση της υλικής ζωής της κοινωνίας» (Wilhelm Reich).

Η νέα σειρά χαρτονομισμάτων με την όψη του Μαντέλα που κυκλοφόρησε πρόσφατα στη Νότια Αφρική, μας δημιουργεί πολλούς συνειρμούς για την όψη των μελλοντικών δραχμών…

«Είμαι υπέρ της πειρατείας γιατί διαδίδει τη μουσική. Δεν σκοτώνει, αυτά είναι γελοιότητες. Οι δισκογραφικές εταιρείες σκοτώνουν τη μουσική. Ο καπιταλισμός σκοτώνει τη μουσική» έφα Τζίμης Πανούσης. Και παρακάτω: «Εμείς αγανακτισμένους λέγαμε στα φοιτητικά μου χρόνια τους φασίστες που έρχονταν και παρίσταναν τους αγανακτισμένους πολίτες, τους τραμπούκους με στόχο να σπάσουν τις απεργίες και τις καταλήψεις. Αυτό του καλοκαιριού ήταν μια μόδα. Μπροστά ήταν κάποιοι φασίστες, ακολουθούσαν κάποιοι επαγγελματίες αριστεροί… ένα μπερδεμένο μπουλούκι».

Για το θερμό επεισόδιο μεταξύ Κυριάκου Μητσοτάκη και Ζωής Κωνσταντοπούλου στη βουλή, δεν μπορεί να ειπωθεί τίποτε. Οι γονείς είναι αρμόδιοι να μαζέψουν και να νουθετήσουν τα παιδιά τους, έστω και για να μην καταδικάζεται ο λαός να ζει τα ίδια και τα ίδια, με τα ίδια ονόματα μάλιστα!...

Συναντήθηκε λοιπόν ο Αλέξης (ένας είναι ο Αλέξης) με τον γερμανό πρέσβη και ιδού το ανακοινωθέν: «Τονίστηκε ότι η εφαρμογή του νέου πακέτου λιτότητας που προβλέπει το υπό ψήφιση νομοσχέδιο καθώς και ο προϋπολογισμός θα οδηγήσουν σε νέα ελλείμματα και περαιτέρω απαιτήσεις για νέες περικοπές δαπανών, μισθών, συντάξεων και του βιοτικού επιπέδου του ελληνικού λαού. Τονίστηκε η μη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους και η ανάγκη αντιμετώπισής του στο πλαίσιο μιας συνολικής ευρωπαϊκής ρύθμισης, όπως έχει προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, μέσα από ειδική ευρωπαϊκή σύνοδο κορυφής». Τα συμπεράσματα δικά σας, γιατί την έχουμε ξεφτιλίσει τη στήλη…

«Η ψήφιση των μέτρων θα είναι το οριστικό τέλος της Ελλάδας» λέει ο Χάρης Καστανίδης (τον θυμάστε;). Και ο πρόεδρος του ΣΕΒ να δηλώνει «δεν πιστεύουμε στα μέτρα αλλά ευχόμαστε να ψηφιστούν», γαργαλώντας και εξάπτοντας τις παραπολιτικές στήλες.

Ο Giorgakis λείπει στο Τορόντο για δουλειές…

«Αιώνες δεν απόστασες να γέρνεις σαν το νωθρό το βόδι στο ζυγό / να σου θερίζουν άλλοι ό,τι εσύ σπέρνεις, αργούς να τρέφεις στάζοντας ιδρό; / Να χύνεις αίμα αυτούς για να πλουταίνεις, να τους υψώνεις σκύβοντας στη γη / κι εσύ να λαχταράς, να μη χορταίνεις και το πικρό σου το ξερό ψωμί (Κ. Χατζόπουλος – «Ενα παραμύθι»).

Κοκκινοσκουφίτσα

Εγκλωβισμός στον κοινοβουλευτικό βάλτο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

είναι ότι ο αστικός κοινοβουλευτισμός, ακόμη και σε συνθήκες πολιτικής κρίσης, μπορεί να βρίσκει λύσεις εξουσίας, λιγότερο ή περισσότερο βιώσιμες, όταν η ταξική πάλη περικλείεται ασφυκτικά μέσα στα δικά του πλαίσια. Μόνο όταν ο λαός, με μπροστάρισσα την εργατική τάξη, αμφισβητήσει τον ίδιο τον κοινοβουλευτισμό, όταν αρχίσει να σπάει την αστική νομιμότητα, η πολιτική κρίση δε θα περιορίζεται στις κορυφές (όπου είναι πολιτικά διαχειρίσιμη), αλλά θα περάσει στη βάση της κοινωνίας, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μετατροπή της σε κοινωνική κρίση.

Η μεγάλη συνεισφορά του ΣΥΡΙΖΑ στο καπιταλιστικό σύστημα είναι ότι αποτρέπει αυτή την προοπτική, επαναλαμβάνοντας αυτό που την περίοδο 1974-1981 διεκπεραίωσε το ΠΑΣΟΚ. Οι συνθήκες, βέβαια, είναι διαφορετικές, όμως ο πυρήνας της πολιτικής παρέμβασης παραμένει ο ίδιος: να εγκλωβιστούν η εργατική τάξη και η φτωχολογιά σε μια λογική κοινοβουλευτικής εναλλαγής, ώστε ν' αποτραπεί κάθε επαναστατικός αναβρασμός. Μάλιστα, όπως και άλλες φορές έχει σημειωθεί από τις στήλες της «Κ», το έργο του ΠΑΣΟΚ τότε ήταν πιο δύσκολο απ' αυτό που έχει σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ. Το ΠΑΣΟΚ καλούνταν να τιθασεύσει ένα ριζοσπαστικό εργατολαϊκό κίνημα, με αιτήματα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ καλείται να διαχειριστεί την απειλή μιας λαϊκής εξέγερσης και ένα κίνημα εξουθενωμένο, χωρίς εσωτερική ενότητα, χωρίς καθαρούς στόχους.

Η «λάιτ» εκδοχή του Περισσού

Πέρα από την απροκάλυπτη εκλογικίστικη στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχει και η «λάιτ» εκδοχή του κοινοβουλευτικού κρετινισμού, την οποία πλασάρει η ηγεσία του Περισσού, παρά τον αγωνιστικό βερμπαλισμό που χρησιμοποιεί. Ας σημειωθεί ότι η περιχαράκωση του κομματικού ακροατήριου σε χωριστές συγκεντρώσεις, μολονότι αυτό δεν είναι εκλογικά «παραγωγικό», δεν αποτελεί απλά μια σεκταριστική εμμονή της ηγεσίας του Περισσού, αλλά κομμάτι μιας στρατηγικής απομόνωσης εργατικών, λαϊκών και νεολαιίστικων δυνάμεων από κάθε επιρροή πέραν της κομματικής. Μιλάμε, φυσικά, για επιρροές ριζοσπαστικές και όχι ΣΥΡΙΖΑίικες.

Την Πέμπτη 1η του Νοέμβρη, όταν το τοπίο περί την ψήφιση του πολυνομοσχέδιου ξεκαθάρισε, ο Περισσός οργάνωσε μια γρήγορη συνέντευξη Τύπου της Παπαρήγα, η οποία διατύπωσε ως εξής το ζητούμενο για τις επόμενες μέρες: *«Οι μέρες που περνάμε περικλείουν **γεγονότα κρίσιμης σημασίας**, που μπορεί να οδηγήσουν σε μία **μικρή ή μεγαλύτερη νίκη του λαού, όσον αφορά τη στάση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας** απέναντι στα νέα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση. **Το παν εξαρτάται απ' την υπεύθυνη, μαζική και μαχητική στάση του λαού** μπροστά στη 48ωρη απεργία που πρέπει να πάρει το χαρακτήρα ενός μαζικού ξεσηκωμού. Αλίμονο, δηλαδή, αν ο λαός δεν αξιοποιήσει αυτές τις μέρες για να επιβάλει **ρωγμές στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία** με ελπίδα την καταψήφιση των νέων μέτρων».*

Ποια η διαφορά απ' αυτά που έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ; Καμιά απολύτως. Ελπίδες για διάρρηξη της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας και καταψήφιση των μέτρων «πουλούσε» ο ΣΥΡΙΖΑ, τις ίδιες ελπίδες «πούλησε» και ο Περισσός. Με χαρακτηριστικό τρόπο, μάλιστα. Αλίμονο αν ο λαός δεν επιδιώξει αυτό το στόχο, είπε η Παπαρήγα. Και για να πετύχει αυτόν το στόχο ο λαός θα πρέπει να δείξει στάση «υπεύθυνη, μαζική και μαχητική». Δεν είναι τυχαίο ότι η λέξη «υπεύθυνη» μπήκε πρώτη και η λέξη «μαχητική» τελευταία. Το περιεχόμενο του τρίπτυχου «υπεύθυνη, μαζική, μαχητική» το έχουμε γνωρίσει πολλές φορές στο παρελθόν, το γνωρίσαμε και στο διήμερο της 48ωρης απεργίας. Υπευθυνότητα σημαίνει περιφρούρηση του αστικού κοινοβούλιου και γενικότερα της κοινωνικής γαλήνης, ενώ η μαχητικότητα έχει να κάνει με την ένταση της φωνής των διαδηλωτών της πορείας του Περισσού. Οτιδήποτε άλλο εκτός από ζωηρά συνθήματα και ρυθμικό χτύπημα των ποδιών στο οδόστρωμα θεωρείται «προβοκάτσια».

Ο Περισσός, βέβαια, δεν μπορεί να ζητήσει εκλογές, για ευνόητους λόγους. Αν το κάνει θα είναι σαν να αβαντάρει τον ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό και η Παπαρήγα συμπλήρωσε: *«Το θέμα, βέβαια, κρίνεται πριν απ' όλα έξω απ' τη Βουλή. Εκεί θα φανεί τι δυνατότητα υπάρχει. Χαμένη είναι η μάχη που δε δίνεται».* Πρώτα είπε ότι ο λαός δεν πρέπει ν' αφήσει να πάει χαμένη η ευκαιρία να προκαλέσει ρήγματα στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία και μετά, κυριολεκτικά για ξεκάρφωμα, ότι το θέμα κρίνεται πριν απ' όλα έξω από τη Βουλή. Τι θα έπρεπε να γίνει έξω από τη Βουλή, για να επηρεάσει αυτό που θα γινόταν μέσα στη Βουλή; Ρητορικό είναι το ερώτημα, γιατί η απάντηση από πλευράς Περισσού έχει δοθεί πολλές φορές και την περασμένη Τρίτη και Τετάρτη απλώς δόθηκε μία ακόμη.

Συμπλήρωσε και άλλα η Παπαρήγα. Τα καθιερωμένα, που υποτίθεται ότι διαφοροποιούν τον Περισσό από τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης. Οτι ο λαός πρέπει να αποβάλει *«κάθε μοιρολατρία ή, αν θέλετε, και κάθε αυταπάτη όσον αφορά την ένταξη, την ενσωμάτωση της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ενωση γενικά και όχι μόνο στην Ευρωζώνη».* Οτι ο λαός πρέπει να ξέρει πως *«κάθε ρωγμή που ο ίδιος θα επιβάλλει με την αντεπίθεσή του, στο βαθμό που αυτή η ρωγμή δεν εντάσσεται σε μια γενική πολιτική ρήξης και ανατροπής, το πολιτικό σύστημα μπορεί αυτή τη ρωγμή να την καλύπτει, να την κλείνει».*

Τις επόμενες μέρες, καθώς είχε διαμορφωθεί ήδη το σκηνικό και φαινόταν ότι η κοινοβουλευτική πλειοψηφία επαρκεί για την ψήφιση των βάρβαρων μέτρων, ο Περισσός εγκατέλειψε τα καλέσματα για δημιουργία ρωγμών στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία (ίσως επηρέασε και το γεγονός ότι τα είχε κάνει σημαία του ο ΣΥΡΙΖΑ) και το γύρισε στο... πιο αγωνιστικό, με τη γνωστή δήλωση της Παπαρήγα: *«Καλούμε το λαό να προχωρήσει σε συστηματική και καλά οργανωμένη απειθαρχία και ανυπακοή όχι μόνο στις αποφάσεις της κυβέρνησης αλλά γενικότερα στο σύστημα».*

Τι σημαίνουν αυτά επί του πρακτέου; Απολύτως τίποτα. Ο συνταξιούχος που του κόβουν τη σύνταξη και ο δημόσιος υπάλληλος που τον βάζουν σε διαθεσιμότητα σε τι θα απειθαρχήσει; Εχει καμιά δυνατότητα ατομικής αντίδρασης; Ολα τα καλέσματα αυτού του τύπου στο παρελθόν, ειδικά για μη πληρωμή του χαρατσιού μέσω ΔΕΗ, μολονότι αγκαλιάστηκαν από αρκετούς εργαζόμενους, πνίγηκαν στο αδιέξοδο του σχεδιασμού τους. Πλέον, η μη πληρωμή του χαρατσιού είναι ατομική υπόθεση. Οποιος δεν έχει δεν πληρώνει. Αυτός, όμως, δεν απειθαρχεί, κάνει αυτό που του επιβάλλει η φτώχεια του. Δεν χρειαζόταν να του πει κάποιος να το κάνει, του το λέει η ανάγκη του.

Μήπως, όμως, το κάλεσμα του Περισσού για «απειθαρχία» και «ανυπακοή» έχει το χαρακτήρα ενός καλέσματος για εξέγερση; Μόνο σαν κακόγουστο καλαμπούρι θα μπορούσε ν' ακουστεί κάτι τέτοιο, δεδομένης της γενικότερης στάσης αυτού του κόμματος. Δεν χρειάζεται να θυμηθούμε την περιβόητη ατάκα της Παπαρήγα από το βήμα της Βουλής, που απετέλεσε έναν ακόμη όρκο πίστης στην αστική νομιμότητα («στη λαϊκή επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι»). Αρκεί να δούμε το σύνολο της πρακτικής πολιτικής του καθ' όλη την περίοδο από το 1974 μέχρι σήμερα. 38 χρόνια απόλυτης υποταγής στην αστική νομιμότητα και καταδίκης ακόμα και εργατικών συγκρούσεων με τις δυνάμεις καταστολής έχει να μας επιδείξει το συγκεκριμένο κόμμα. Εχουμε, λοιπόν, να κάνουμε με κούφια λόγια που προσπαθούν να στηρίξουν την εκλογική στρατηγική του Περισσού. Τίποτα περισσότερο.

Είναι νομίζουμε καθαρό, ότι τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς, όπως κάνουν δεκαετίες τώρα, παρά τις μεταξύ τους διαφορές στην προπαγάνδα και στην κοινοβουλευτική δύναμη, συναντιούνται σ' ένα σημείο που είναι πολύ σημαντικό για το καπιταλιστικό σύστημα. Δεν αμφισβητούν τον αστικό κοινοβουλευτισμό και σέβονται απόλυτα την αστική νομιμότητα. Πέραν των άλλων, με την τακτική τους να καλούν το λαό να κινητοποιηθεί για ν' αλλάξει τους υπάρχοντες συσχετισμούς στο κοινοβούλιο, σπέρνουν την απογοήτευση στους εργαζόμενους. Οταν εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλώνουν και πολλοί περισσότεροι απεργούν, και το μπλοκ της πλειοψηφίας περνάει –έστω και με απώλειες σε έμψυχο δυναμικό– τα απανωτά εφιαλτικά πακέτα μέτρων, τότε σκορπίζεται σύγχυση, απογοήτευση και ηττοπάθεια στις λαϊκές μάζες, που δεν βλέπουν μπροστά τους μια νικηφόρα πολιτική. Με το σύνδρομο της ήττας αυτές οι λαϊκές μάζες καθίστανται έτοιμες για να χρησιμοποιηθούν σαν πρώτη ύλη για την επόμενη κυβερνητική εναλλαγή, για να διαψευστούν και πάλι.

Πέτρος Γιώτης

Δεν θα είναι «τα τελευταία μέτρα»

«Αυτά είναι τα τελευταία μέτρα», διακηρύσσει ο Σαμαράς. «Αυτά πρέπει να είναι τα τελευταία μέτρα», κραυγάζει ο Βενιζέλος, ακολουθούμενος από τον Κουβέλη. «Αν δεν είναι τα τελευταία μέτρα δεν πρόκειται να ξαναψηφίσω», δηλώνουν συντετριμμένοι διάφοροι δήθεν διαφωνούντες και προβληματιζόμενοι βουλευτές, που έχουν συνηθίσει να λένε κάθε φορά «αυτή είναι η τελευταία φορά».

Ε, λοιπόν, αυτά τα μέτρα δεν είναι τα τελευταία. Και δεν το λέμε επικαλούμενοι την προηγούμενη πείρα (από την εποχή του πρώτου μνημόνιου ακόμη) και εκείνον τον ανεκδιήγητο Παπακωνσταντίνου που διαβεβαίωνε ότι, αν χρειαστεί να παρθούν άλλα μέτρα, αυτός θα παραιτηθεί. Δεν το λέμε επικαλούμενοι τον Σαμαρά, τον Βενιζέλο και τον Κουβέλη, που όχι μόνο προεκλογικά αλλά και μετεκλογικά διαβεβαίωναν πως δεν πρόκειται να θιγούν μισθοί και συντάξεις, πως δεν πρόκειται να ληφθούν «οριζόντια μέτρα». Το λέμε, επειδή αυτό προκύπτει από τα ίδια τα επίσημα στοιχεία.

Αν κοιτάξει κανείς το καινούργιο Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016, το οποίο δεν είναι παρά ένα κωλόχαρτο που θ' αλλάξει πολλές φορές ακόμη, όπως άλλαξε και το προηγούμενο ΜΠΔΣ, θα διαπιστώσει ότι οι «παρεμβάσεις», όπως ονομάζονται τα αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα, προϋπολογίζονται σε 14.244 εκατ. ευρώ μέχρι το 2016. Αυτά κατανέμονται ως εξής: 9.734 εκατ. ευρώ το 2013, 4.186 εκατ. ευρώ το 2014, 529 εκατ. ευρώ το 2015 και 155 εκατ. ευρώ το 2016.

Το πακέτο που ψηφίστηκε με το πολυνομοσχέδιο (πλην μιας σειράς φορολογικών μέτρων που θα έρθουν με ξεχωριστό νομοσχέδιο) αφορά μόνο το 2013. Επομένως, μένουν μέτρα ύψους περίπου 5 δισ. ευρώ που πρέπει να παρθούν κυρίως το 2014. Στην πραγματικότητα, ο σχεδιασμός αφορά μόνο το 2013 και το 2014, ενώ τα δύο επόμενα χρόνια μπαίνουν μόνο για να δοθεί η εντύπωση του δήθεν μακροχρόνιου σχεδιασμού. Σε κάθε περίπτωση, αν όλα πάνε όπως προβλέπονται στον προϋπολογισμό, για το 2014 θα πρέπει να παρθούν νέα μέτρα ύψους 4,2 δισ. ευρώ. Ενα πακέτο μισό απ' αυτό που ψηφίστηκε. Αλήθεια, από πού θα βρεθούν αυτά, αν όχι από νέες επιθέσεις σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες;

Περιττεύει να πούμε ότι εκτός από τα προγραμματισμένα 4,2 δισ., θα υπάρξει μέσα στο 2013 (όπως συμβαίνει σε κάθε «μνημονιακή» χρονιά) και μια δημοσιονομική μαύρη τρύπα, η οποία θα πρέπει να καλυφθεί με πρόσθετα μέτρα. Γιατί θα υπάρξει δημοσιονομική μαύρη τρύπα; Γιατί όλοι οι υπολογισμοί έχουν γίνει με βάση ένα εξωπραγματικό σενάριο για την ύφεση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας. Ενα σενάριο με το οποίο γελούν τα διεθνή οικονομικά έντυπα. Υφεση 6,5% το 2012 και 4,5% το 2013 προβλέπει το σενάριο. Δεν χρειαζόμαστε την ανάλυση της Κατσέλη για να καταλάβουμε ότι η ύφεση θα φτάσει το 7% το 2012 και στα ίδια επίπεδα θα είναι το 2013. Τα πρόσθετα μέτρα των περίπου 9,5 δισ. του 2013 θ' αφαιρεθούν στο σύνολό τους από την κατανάλωση. Οταν κόβεις μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά επιδόματα (και μάλιστα μετά από απανωτά πετσοκόμματα τα προηγούμενα χρόνια), τα κόβεις κατευθείαν από την κατανάλωση, άρα βαθαίνεις και δεν μειώνεις την ύφεση. Από πού θα προκύψει η σχετική ανάπτυξη, για να μειωθεί η ύφεση το 2013; Μήπως θα προκύψει καμιά έκρηξη των εξαγωγών; Αυτό το παραμύθι, που άνθισε την εποχή που στο υπουργείο Ανάπτυξης ήταν ο Χρυσοχοΐδης, το έχουν εγκαταλείψει οι κυβερνώντες. Μήπως θα καμφθεί η ύφεση από την ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής; Οταν μόνο με το πολυνομοσχέδιο αυξάνεται κατακόρυφα το κόστος παραγωγής, που θα οδηγήσει σε επιτάχυνση του ξεκληρίσματος των φτωχών αγροτών και σε καταστροφή των λίγων που θα τολμήσουν να πάνε στα χωριά τους για ν' ασχοληθούν με την αγροτική παραγωγή, το μόνο που μπορούμε να περιμένουμε είναι μείωση της αγροτικής παραγωγής.

Ομως, πέρα από τα προγραμματισμένα 4,2 δισ. του 2014 και πέρα από τη δημοσιονομική μαύρη τρύπα που θα προκύψει το 2013 και θα πρέπει να καλυφθεί με πρόσθετα μέτρα το 2014, υπάρχουν τα «κενά» 2015 και 2016. Σε ανύποπτο χρόνο, κομπάζοντας ότι έχει ήδη πετύχει την επιμήκυνση, ο Στουρνάρας είπε από το βήμα της Βουλής, ότι κερδήθηκε η επιμήκυνση κατά δύο χρόνια, γι' αυτό και τα μέτρα είναι 13,5 δισ. (στο Μεσοπρόθεσμο, βέβαια, αναφέρονται 14,2 δισ.), διαφορετικά θα ήταν 18 δισ. Τι σημαίνει αυτή η ομολογία; Οτι υπάρχουν στην «καβάτζα» άλλα 4 δισ. για το 2015 και το 2016, **με βάση το σημερινό σχεδιασμό**. Φυσικά, με βάση τη μαύρη τρύπα που θα υπάρξει και το 2014, το ποσό αυτό θα γίνει μεγαλύτερο. Οπως γίνεται πάντοτε μέχρι τώρα.

Είναι, λοιπόν, δεδομένο ότι νέα μέτρα θα υπάρξουν και θα είναι και πάλι αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα. Εμείς το έχουμε υποστηρίξει από την αρχή. Το Μνημόνιο είναι κινούμενη άμμος. Κάθε επικαιροποίησή του από την τρόικα φέρνει νέα μέτρα κι αυτό θα γίνει και στη συνέχεια.

3η ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΠΦ, «ΠΑΚΕΤΟ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ»

■ 6η συνεδρίαση Δευτέρα, 5.11.12

Η συνεδρίαση ήταν πολύ σύντομη, δεδομένου ότι όλοι οι Δικηγορικοί Σύλλογοι έχουν κηρύξει πενθήμερη αποχή και, όπως ήταν επόμενο, οι συνήγοροι, μέσω του Σ. Φυτράκη, ανακοίνωσαν ότι απέχουν από τη συνεδρίαση. Επειδή δύο συνήγοροι, η Α. Παπαρούσου και ο Φρ. Ραγκούσης (με εκπρόσωπό του), δήλωσαν ότι έχουν κώλυμα, η πρώτη για τη Δευτέρα 12 Νοέμβρη και ο δεύτερος για την Τετάρτη 14 Νοέμβρη, η πρόεδρος του τρομοδικείου Μ. Τζανακάκη, η οποία κάθε φορά που συζητείται ο καθορισμός της επόμενης συνεδρίασης εκφράζει την αγωνία της για το ότι περνάει ο καιρός και δεν υπάρχει πρόοδος της δίκης, προσανατολιζόταν για την Παρασκευή 16 Νοέμβρη, αφού πρώτα πέταξε την «απειλή», ότι ίσως αργότερα το τρομοδικείο αναγκαστεί να συνεδριάζει κάθε μέρα. Τότε παρενέβη ο εισαγγελέας Σ. Μπάγιας για να πει ότι «πάμε πολύ μακριά» και να προτείνει τη Δευτέρα 12 Νοέμβρη, ημερομηνία που αποδέχτηκε η πρόεδρος.

Επειδή πρόεδρος και εισαγγελέας θέτουν συνέχεια το ζήτημα ότι περνάει ο καιρός και δεν υπάρχει πρόοδος στην δίκη, τους λέμε για μια ακόμη φορά, ότι πρέπει να σταματήσουν αυτή τη «γκρίνια», γιατί εμμέσως πλην σαφώς παραβιάζουν το τεκμήριο αθωότητας (εννοούν πως κανένας από τους κατηγορούμενους δεν πρέπει να αποφυλακιστεί λόγω παρέλευσης 18μηνου, προεξοφλώντας την ενοχή όλων). Δεν πρέπει να ξεχνάμε, άλλωστε, ότι αρκετοί από τους κατηγορούμενους έχουν καταδικαστεί πρωτόδικα από άλλο τρομοδικείο σε πολύ βαριές ποινές.

Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα 12.11.12.

■ Δασκαλόπουλος ευχαριστών

Οπως δεν λείπει ο Μάρτης από τη σαρακοστή, έτσι δεν μπορούσε να λείψει και ο Δασκαλόπουλος από τη συζήτηση για το πολυνομοσχέδιο και τον προϋπολογισμό. Κάλεσε, λοιπόν, τους δημοσιογράφους και επιδόθηκε ενώπιόν τους στη γνωστή λογοδιάρροια, με ονειδιστικούς χαρακτηρισμούς για το πολιτικό προσωπικό που κυβερνούσε μέχρι τώρα και με εκφράσεις οδύνης για τον ελληνικό λαό που υποβάλλεται σε τόσο σκληρές θυσίες (πάντα πονάνε οι βιομήχανοι για τη φτώχεια των εργαζόμενων!).

Ολη αυτή η φλυαρία για να καταλήξει σε απροκάλυπτους επαίνους προς τη σημερινή συγκυβέρνηση: «*Τους τελευταίους μήνες δείχνει να ανοίγει ο δρόμος για να γίνουν περισσότερα. Η διακηρυγμένη αποφασιστικότητα της κυβέρνησης και οι θετικές πρωτοβουλίες σε διάφορους τομείς πρέπει να αποδώσουν: Δομικές μεταρρυθμίσεις που θα φέρουν έναν άνεμο απελευθέρωσης στην οικονομία. Θεσμικές αλλαγές που θα εμπεδώσουν ένα κράτος ευνομίας και δικαίου*».

■ Το ΙΚΑ σε ρόλο Χρυσής Αυγής

Με όλο και μεγαλύτερη συχνότητα τους τελευταίους μήνες εκδίδονται από τη Διοίκηση του ΙΚΑ Δελτία Τύπου που αναφέρονται σε ελέγχους για ανασφάλιστη εργασία. Αντιγράφουμε ενδεικτικά ένα απ' αυτά:

«*Μικτό κλιμάκιο αποτελούμενο από Ε.ΥΠ.Ε.Α. (Ειδική Υπηρεσία Ελέγχου Ασφάλισης του ΙΚΑ), Τμήμα Αλλοδαπών της Ελληνικής Αστυνομίας, Υγειονομική Υπηρεσία, Σ.Δ.Ο.Ε. και Δημοτική Αστυνομία Δήμου Αθηναίων πραγματοποίησε ελέγχους στις 31/10/12 στην περιοχή του Δήμου Αθηναίων και σε επιχειρήσεις ραφής ενδυμάτων αποκλειστικής απασχόλησης αλλοδαπών. Καταχωρήθηκαν 34 ανασφάλιστοι αλλοδαποί και συντάχθηκαν πρόστιμα ύψους 17.000,00 ευρώ. Επιπρόσθετα από την Ελληνική Αστυνομία πραγματοποιήθηκαν συλλήψεις και προσαγωγές 10 αλλοδαπών που δεν διέθεταν νομιμοποιητικά έγγραφα παραμονής και εργασίας*».

Γιατί τα κλιμάκια του ΙΚΑ παίρνουν μαζί τους και την αστυνομία; Γιατί υπάλληλοι του ΙΚΑ μετατρέπονται σε ρουφιάνους; Το ΙΚΑ έχει καθήκον να ελέγχει την ανασφάλιστη εργασία. Μάλιστα, σύμφωνα με το νόμο, είτε ο μετανάστης έχει άδεια εργασίας είτε όχι, ο εργοδότης πρέπει να υποχρεωθεί να του πληρώσει τα ένσημα για όσο διάστημα εργάστηκε ανασφάλιστος. Τόλμησε μήπως ποτέ το ΙΚΑ να πάει σ' ένα εργοστάσιο για να δει πόσοι ανασφάλιστοι, Ελληνες και αλλοδαποί, εργάζονται; Ούτε τις πόρτες δεν τολμούν να περάσουν οι ελεγκτές του. Οι συγκεκριμένες εξορμήσεις δεν γίνονται για την καταπολέμηση της ανασφάλιστης εργασίας. Αν ήταν γι' αυτό, τα κλιμάκια του ΙΚΑ θα πήγαιναν μόνα τους κι όχι μαζί με την αστυνομία και μάλιστα το Τμήμα Αλλοδαπών. Πρόκειται για επιχείρηση ενταγμένη στον «Ξένιο Δία» του Σαμαρά και του Δένδια. Για επιχείρηση δημιουργίας εντυπώσεων και καλλιέργειας του ρατσισμού στον ελληνικό λαό.

■ Σαμποτάρισαν τη διαδήλωση

Η εικόνα των απεργιακών διαδηλώσεων της Τρίτης στην Αθήνα ήταν απογοητευτική. Ο μισός κόσμος απ' αυτόν που είχε κατέβει στην προηγούμενη απεργία. Ο λόγος ήταν προφανής: η καθολική απεργία σε όλα τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, αντίθετα απ' ό,τι γινόταν πριν, με τους εργαζόμενους στα ΜΜΜ να κάνουν στάσεις εργασίας και να λειτουργούν τις ώρες που ο κόσμος έπρεπε να πάει και να φύγει από τη διαδήλωση. Απόδειξη το γεγονός ότι την επομένη, που λειτούργησαν τις ώρες της συγκέντρωσης μετρό και ηλεκτρικός, ο κόσμος ήταν διπλάσιος, παρά την απειλή της βροχής.

Γιατί πάρθηκε μια τέτοια απόφαση, όταν ήταν δεδομένο ότι θα λειτουργούσε σε βάρος της μαζικότητας της απεργιακής συγκέντρωσης; Ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ, όταν άκουσε τις κριτικές από τα ραδιόφωνα, βγήκε και κατά την αγαπημένη του συνήθεια έριξε την ευθύνη στα σωματεία των εργαζόμενων στα ΜΜΜ. Οποιος ξέρει καλά, όμως, πρόσωπα και καταστάσεις ξέρει πως η γραμμή κατέβηκε «από πάνω». Κατέβηκε από τα κορυφαία κλιμάκια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που έχουν τον τρόπο να καθορίζουν τις αποφάσεις της γραφειοκρατίας στα πρωτοβάθμια σωματεία. Ηταν η μεγάλη προσφορά των εργατοπατέρων στην τρικομματική συγκυβέρνηση ή μάλλον στη σταθερότητα του συστήματος. Τα ίδια θα έκαναν και την Τετάρτη, αν δεν μεσολαβούσε κατακραυγή που τους έκανε ν' αλλάξουν γνώμη (άφησαν και πάλι εκτός λειτουργίας τα αστικά λεωφορεία και τα τρόλεϊ).

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία θέλει όσο το δυνατόν λιγότερο κόσμο στο δρόμο. Οχι μόνο για να ελέγχει την κατάσταση, αλλά και για να λειτουργεί αυτό ως πηγή απογοήτευσης και ηττοπάθειας.

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Χουλιγκάνοι με κουστούμι και γραβάτα

Εκτός από τη μιζέρια του ελληνικού ποδοσφαιρικού πρωταθλήματος και το απαράδεκτο θέαμα που μας προσφέρουν οι ομάδες, υπάρχουν και οι κόντρες ανάμεσα σε Μαρινάκη και Αλαφούζο, που συμπληρώνουν το παζλ. Ο πρόεδρος της ερυθρόλευκης ΠΑΕ, αμέσως μετά την νίκη της ομάδας του επί της Μονπελιέ, επέλεξε να επιτεθεί στον πρόεδρο του Παναθηναϊκού Γιάννη Αλαφούζο και τον ισχυρό άντρα της Παναχαϊκής Αλέξη Κούγια. Τους χαρακτήρισε «σκουπίδια», τα οποία πρέπει να απομονωθούν, γιατί κάνουν κακό στο ελληνικό ποδόσφαιρο, που έχει ανάγκη από επενδυτές και ομάδες όπως ο Ολυμπιακός.

Δε γνωρίζουμε το λόγο για τον οποίο ο Μαρινάκης αποφάσισε να επιτεθεί στους αντιπάλους του, σε μια περίοδο που είναι το αδιαφιλονίκητο αφεντικό στο ελληνικό ποδόσφαιρο, με κίνδυνο δυο μεγάλα συγκροτήματα, Καθημερινή-ΣΚΑΙ, ιδιοκτησίας Αλαφούζου, και ΜΕΓΚΑ, στο οποίο έχει ποσοστό η οικογένεια Βαρδινογιάννη, ν' αρχίσουν πάλι να θυμίζουν την εμπλοκή του στο σκάνδαλο με τους στημένους ποδοσφαιρικούς αγώνες και τη φιλία του με τους πρωταγωνιστές αυτού του σκανδάλου. Το πλέον πιθανό (βλέποντας την εικόνα κατά τη διάρκεια των δηλώσεών του) είναι να λειτούργησε για μια ακόμη φορά εντελώς αυθόρμητα, όπως ένας απλός χουλιγκάνος, που τρελαμένος από τη νίκη της ομάδας του σε ένα ευρωπαϊκό παιχνίδι, βρήκε την ευκαιρία να λοιδορήσει τους οπαδούς της αντίπαλης ομάδας.

Από την απέναντι όχθη οι αντιδράσεις ήταν μάλλον χλιαρές. Ο πρόεδρος της πράσινης ΠΑΕ Γ. Αλαφούζος δήλωσε ότι θα προσφύγει στη δικαιοσύνη και θα καταθέσει αγωγή εναντίον του Μαρινάκη. Πιο «δυναμικός» ήταν ο Κούγιας, ο οποίος συνέδεσε την επίθεση στο πρόσωπό του με τη δράση του ενάντια στα κυκλώματα που λυμαίνονται το ελληνικό ποδόσφαιρο. Ο Κούγιας προανήγγειλε αποκαλύψεις για το σκάνδαλο των στημένων αγώνων την ερχόμενη Δευτέρα, κατά τη διάρκεια εκπομπής του ΣΚΑΙ, και ερμήνευσε την επίθεση του Μαρινάκη σαν μια απέλπιδα προσπάθεια να τον πείσει να μη βγάλει στον αέρα όσα γνωρίζει.

Από τη στήλη τα εξής σχόλια. Ο Μαρινάκης μιλάει για την αναγκαιότητα να βρεθούν επενδυτές για το ελληνικό ποδόσφαιρο. Είναι φανερό ότι δε βολεύεται με την ιδέα ότι είναι ο μοναδικός που βάζει του χέρι στην τσέπη και θα πρέπει να συνεχίσει να το κάνει για να διατηρηθεί ο Ολυμπιακός στην κορυφή του ελληνικού ποδοσφαίρου και να έχει μια αξιοπρεπή ευρωπαϊκή πορεία, όταν την ίδια στιγμή οι υπόλοιπες ομάδες προσπαθούν να επιβιώσουν αγωνιστικά και οικονομικά με το μικρότερο δυνατόν κόστος, χωρίς οι πρόεδροί τους να είναι αναγκασμένοι να βάλουν το χέρι στην τσέπη, αφού βγήκαν μπροστά για να σώσουν τις ομάδες τους. Μια άλλη επιδίωξη είναι να δείξει στους ερυθρόλευκους οπαδούς ότι δεν μασάει και μπορεί ανά πάσα στιγμή να την πέσει στον Αλαφούζο και τον Παναθηναϊκό. Μια σημαντική μερίδα των οπαδών του Ολυμπιακού δεν είναι ευχαριστημένη με την αγωνιστική εικόνα της φετινής ομάδας και ασκεί κριτική στον Μαρινάκη. Οι συγκεκριμένοι οπαδοί θεωρούν ότι, εφόσον είναι εξασφαλισμένο το πρωτάθλημα στην Ελλάδα, άρα και τα φράγκα από την απευθείας συμμετοχή των ερυθρόλευκων στους ομίλους του Champions League, θα έπρεπε να ξοδέψει περισσότερα φράγκα και να κάνει μεταγραφές πρωτοκλασάτων ποδοσφαιριστών, προκειμένου να μπορέσει η ομάδα να έχει και μια καλή ευρωπαϊκή πορεία. Κατηγορούν τον ερυθρόλευκο πρόεδρο ότι βάζει στην τσέπη τα φράγκα του Champions League για να ρεφάρει τα φράγκα που ξόδεψε για ν' αγοράσει τον Ολυμπιακό.

Ενας τρίτος λόγος είναι ότι πιθανόν να έχει κάποιες ενδείξεις ότι θ' ανοίξει ξανά το θέμα των στημένων αγώνων από την πλευρά Αλαφούζου και προσπαθεί να προλάβει και με μια επικοινωνιακή κίνηση να τσαλακώσει την εικόνα του αντίπαλού του, υποβαθμίζοντας το ζήτημα σε μια προσωπική αντιπαράθεση. Ταυτόχρονα, στέλνει μήνυμα και προς τους «ανιδιοτελείς εργάτες» του ελληνικού ποδοσφαίρου, τους οποίους καλεί εμμέσως πλην σαφώς να σταθούν στο πλευρό του και να απομονώσουν τα «σκουπίδια». Τονίζει μάλιστα, ότι το ποδόσφαιρο έχει ανάγκη από επενδυτές και τους υπενθυμίζει ότι ο μοναδικός που βάζει φράγκα είναι αυτός και μόνο αν του δηλώσουν την πλήρη υποταγή τους θα μπορούν να ελπίζουν ότι θα βάλουν κάνα φράγκο στην τσέπη.

Βέβαια, τέτοιου είδους δηλώσεις έχουν και μειονεκτήματα. Αναφέραμε παραπάνω τον κίνδυνο να παίξει αρνητικά το όνομά του από τα προσκείμενα στον Παναθηναϊκό ΜΜΕ και να επανέλθουν στ θέμα των στημένων αγώνων. Μια ακόμη «παρενέργεια» των δηλώσεών του είναι ότι παίρνει πόντους ο Αλαφούζος και συσπειρώνει γύρω του τους οπαδούς του Παναθηναϊκού, σε μια περίοδο που η κακή αγωνιστική εικόνα των πρασίνων έχει δημιουργήσει εντάσεις και τριβές. Οι οπαδοί του Παναθηναϊκού, αν και δεν έχουν «αγκαλιάσει» το νέο πρόεδρο της ομάδας τους, είναι σίγουρο ότι θα σταθούν στο πλευρό του όταν δέχεται επιθέσεις από τον Μαρινάκη.

Το επόμενο επεισόδιο της κόντρας θα το δούμε την επόμενη βδομάδα, αν ο Κούγιας, όπως έχει προαναγγείλει, μιλήσει για πρόσωπα και πράγματα που εμπλέκονται στο σκάνδαλο με τους στημένους αγώνες, ανάμεσα στα οποία θα είναι και ο νυν πρόεδρος της ΠΑΕ Ολυμπιακός. Περιττεύει να πούμε ότι τέτοιου είδους κόντρες προσφέρουν μόνο στους αθλητικογράφους που βρίσκουν θέμα για αναλύσεις και σενάρια και υποβαθμίζουν ακόμη περισσότερο την όποια σοβαρότητα έχει το ελληνικό ποδόσφαιρο.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Η απαράδεκτη αγωνιστική εικόνα των πρασίνων είχε σαν αποτέλεσμα, εκτός από τις μαζικές αντιδράσεις των οπαδών προς το πρόσωπο του προπονητή της ομάδας, να υπάρξει έντονη αμφισβήτηση του Φερέιρα και από αρκετά μέλη του ΔΣ της ΠΑΕ. Την περασμένη Τρίτη, πραγματοποιήθηκε το ΔΣ της ΠΑΕ, στο οποίο συζητήθηκαν τα οικονομικά, οι προετοιμασίες για την επιστροφή της πράσινης έδρας στη Λεωφόρο από τον προσεχή Γενάρη και η αγωνιστική πορεία της ομάδας. Στα δυο πρώτα θέματα υπήρχε πολύ καλό κλίμα και η μοναδική στιγμή έντασης ήταν όταν ο Χρήστος Παναγόπουλος (αναπλήρωνε τον Αλαφούζο) υποστήριξε ότι με την οικονομική κατάσταση που υπάρχει στο σύλλογο, ο στόχος είναι η δημιουργία μιας δυνατής και νεανικής ομάδας μετά από δυο-τρία χρόνια, με συνέπεια η συμμετοχή στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις να μην είναι στις άμεσες προτεραιότητες της διοίκησης. Με τον Παναγόπουλο διαφώνησε ο Δομάζος, που τόνισε ότι η συμμετοχή στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις είναι αναγκαία τόσο για το πρεστίζ της ομάδας όσο και για την εξασφάλιση ενός σημαντικού οικονομικού ποσού. Στην εκτίμηση της αγωνιστικής κατάστασης της ομάδας οι τόνοι ανέβηκαν και οι παλαίμαχοι άσοι της ομάδας αμφισβήτησαν ευθέως τον Φερέιρα και τις επιλογές του, τονίζοντας ότι ο πορτογάλος τεχνικός δε συνεργάζεται με την τεχνική επιτροπή που έχει ορίσει η ΠΑΕ. Ιδιαίτερα καυστικός ήταν ο Αντωνιάδης, ο οποίος, αφού ξεκαθάρισε ότι δεν βάζει θέμα απομάκρυνσης του προπονητή, είπε ότι θεωρεί πως έχουν γίνει «εγκλήματα» σε κάποιες επιλογές του και ζήτησε να οριστεί με απόφαση της ΠΑΕ συνάντηση ανάμεσα στην τεχνική επιτροπή και τον προπονητή για να ανταλλαγούν απόψεις. Το κλίμα έγινε ακόμη πιο βαρύ, όταν ο Παναγόπουλος, απαντώντας στα όσα είπαν οι παλαίμαχοι, ανέφερε ότι η ΠΑΕ δεν μπορεί να επιβάλει στον προπονητή μια απόφαση για συνάντηση, γιατί ο Φερέιρα έχει ξεκαθαρίσει στη διοίκηση της ομάδας ότι δε θέλει κανέναν δίπλα του. Η απάντηση δεν άρεσε καθόλου στους παλαίμαχους, οι οποίοι εμμέσως πλην σαφώς πήραν πίσω τη δέσμευσή τους ότι δε βάζουν θέμα προπονητή και πλέον θα βλέπουν τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο. Οπως λέει ο σοφός λαός, «η φτώχεια φέρνει γκρίνια» και στον Παναθηναϊκό είναι φτωχοί, ιδιαίτερα στο αγωνιστικό κομμάτι.

■ ΤΟΜΑΣ ΒΙΝΤΕΜΠΕΡΚ

Το κυνήγι

Οταν ο φερόμενος ως θύτης είναι στην πραγματικότητα τραγικό θύμα. Ο Λούκας βρίσκεται αντιμέτωπος με την κατηγορία της σεξουαλικής κακοποίησης ενός νηπίου, ενώ στην πραγματικότητα είναι αθώος. Πικρό σχόλιο του σκηνοθέτη στην ευκολία με την οποία πολλές φορές υιοθετούνται και κατασκευάζονται κατηγορίες, περιθωριοποιούνται άνθρωποι, πέφτουν θύματα κοινωνικού ρατσισμού και αναγκάζονται να παλεύουν για την αξιοπρέπειά τους.

Υποδειγματικό σενάριο, πυκνό, χωρίς κανένα περιττό στοιχείο. Σκηνές που υπηρετούν όλες το μύθο και το σκοπό του σκηνοθέτη. Συμβολισμοί και στοιχεία που οδηγούν το θεατή να κρίνει και να παρατηρήσει τους μηχανισμούς εκείνους που παράγουν τέτοια φαινόμενα. Ταυτόχρονα επιχειρείται μία έμμεση κριτική σε κοινωνίες όπως αυτή της Δανίας, που ενώ παρουσιάζονται πρότυπα ευμάρειας των πολιτών τους, είναι βαθιά συντηρητικές και ανθρωποφαγικές. Δε διστάζουν, προκειμένου να μοιάζουν "politically correct" και συνεπείς στις ηθικές αξίες τους, να προβαίνουν σε καταπατήσεις των δικαιωμάτων των πολιτών τους και σε δημόσια διαπόμπευσή τους χωρίς την παραμικρή απόδειξη.

■ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΡΑΜΑΓΓΙΩΛΗ

J.A.C.E.

Just Another Confused Elephant είναι οι λέξεις που σχηματίζουν το ακρωνύμιο JACE. Πρόκειται για το σύνδρομο νεαρών ελεφάντων, οι οποίοι έχουν μείνει ορφανοί και προκειμένου να επιβιώσουν αποκτούν επιθετική συμπεριφορά. Jace λοιπόν και ο πρωταγωνιστής, ο οποίος μένει ορφανός από πολύ μικρός και αναγκάζεται να παλέψει για την επιβίωσή του. Στην προσπάθειά του αυτή έρχεται αντιμέτωπος με όλη τη βαρβαρότητα της σύγχρονης κοινωνίας, περνά από φανάρια, αναμορφωτήριο, τσίρκο, νύχτα, σόου με τραβεστί, μαφία, πορνεία, ναρκωτικά κλπ. με τις ελπίδες του συχνά να καταρρέουν και τις πληγές του μο-

Dixi et salvavi animam meam

«Παλιός σίδερος» και νέος τρόμος/ «σίδερος/ σφαί...ρες»/ επειδή οι τύραννοι/ θέλουν να μην ολοκληρώσει η ζωή/ την πορεία της, να μην αισθάνονται οι δούλοι/ πως το ψωμί που τρώνε/ είναι πιο πικρό απ' το δηλητήριο/ πως το νερό που πίνουν/ είναι θολό/ απ' τη γεύση του αίματος/ κι ότι η ζωή, η ζωή είναι λυτρωμός./ Επειδή οι τύραννοι/ δεν ονειρεύονται τίποτα/ παρά τις πουλήσεις και τις μετοχές/ επειδή οι τύραννοι δεν ακούνε τίποτα/ παρά το κουδούνισμα του νομίσματος/ επειδή οι τύραννοι δε βλέπουν/ στη μακρινή ασιατική παραλία/ παρά μια αγορά που πουλιέται ο σίδερος/ καταναλώνεται ο άνεμος και η φωτιά/ κι αποδίνει αγαθά στους αποίκους της./ Μα στα ξυπόλυτα πόδια των μικρών μας/ όρκος, και στο ψωμί και στη ζωή./ Αν δεν σκονίσουμε τα μέτωπα των τυράννων/ πάνω σε τούτα τα γυμνά χνάρια/ αν δε λειώσουμε τις σφαίρες των εισβολέων/ να κάνουμε γράμματα σαν αστέρια να δείχνουν/ βιβλίο σε κάθε σπίτι να κάνουμε/ που φωνάζει: σταματείστε και σκουριάστε κοντάρια/ αν δε φωτίσουμε τα σκοτεινά χωριά/ αν δε φράξουμε τα οργισμένα στόμια/ αν δε διώξουμε τους εισβολείς από την Ασία/ τότε να μη μας θυμηθούν οι ερχόμενες γενιές/ παρά με βρισιές και με κατάρες.

(Μπαντρ Σακέρ αλ Σαϊάμπ: από τα «Οπλα και τα παιδιά»)

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΑΜΑΡΑΣ ΣΤΗΝ «Κ»

«Τώρα περνάμε τον τελευταίο κάβο»

«Μηδενική ανοχή» σε διαλυτικά και εκφυλιστικά φαινόμενα

Και σας πηδάμε, Και μηδενική ανοχή (Παρλαμεντάρακι φακίζω)

◆ Λοιπόν, καταπώς φαίνεται ως και τα «Εισόδια της Θεοτόκου», με βάση τα κυβερνητικά μέτρα θα γίνουν «Διόδια της Θεοτόκου».

◆ «Λόγου χάρη, μπορούμε άραγε να πούμε ότι η βία που συνεπάγεται ο σημερινός αγώνας είναι από κάθε άποψη καταδικαστέα; Ασφαλώς όχι. Μια εφημερίδα της Ρώμης που με ρώτησε σχετικά μ' αυτό έλαβε την απάντηση –την οποία επέλεξαν να μη δημοσιεύσουν– ότι δεν επιλέγουμε εσκεμμένα τη βία για τη βία αλλά μας αναγκάζουν να το κάνουμε οι ιδιαίτερες συνθήκες του αγώνα. Στη σημερινή κοινωνία, η βία υπάρχει παντού και κάθε πόρος μας απορροφά την επίδραση και την προκλητικότητά της· συχνά πρέπει να καταβροχθίσουμε κι εμείς με τη σειρά μας μόνο και μόνο για να μη μας καταβροχθίσουν... Από τη στιγμή που δε θέλουμε να είμαστε μόνο μία σχολή φιλοσοφικών συζητήσεων αλλά και ένα επαναστατικό κίνημα, πρέπει να χρησιμοποιούμε τις μεθόδους που μας επιβάλλονται από την κατάσταση και που μας ωθούν να χρησιμοποιήσουμε οι πράξεις των εχθρών μας, μεθόδους που χρησιμοποιούν οι ίδιοι». (Λουίτζι Φάμπρι: «Αστικές επιδράσεις στον αναρχισμό»). Γιατί το θυμικό στην πολιτική μπορεί και νάναι κακός σύμβουλος.

◆ Μαθαίνουμε (από τον «Τουριστικό οδηγό νομού Καρδίτσας», Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Καρδίτσας 2010), ότι «στην περίοδο της Κατοχής κορυφαία αντιστασιακά γεγονότα της περιοχής υπήρξαν η δημιουργία και λειτουργία του "Αντάρτικου Αεροδρόμιου" στη Νεβρόπολη, η "Μάχη της Σοδειάς" στον καρδιτσιώτικο κάμπο και η αποχώρηση των Ιταλών από την Καρδίτσα στις 11 Μαρτίου 1943, μην αντέχοντας τις πιέσεις των αντιστασιακών δυνάμεων στα αγραφιώτικα βουνά. Από την επόμενη και για έξη μήνες η Καρδίτσα ήταν η πρώτη ελεύθερη πόλη σε ολόκληρη την Ευρώπη». Σωστά όλα αυτά, αλλά γιατί το όνομα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κάνει τζιζ;...

◆ «Στο σωστό δρόμο για τη δόση» («Η εφημερίδα των συντακτών», 7/11/12). Καθαρό το στίγμα της εφημερίδας...

◆ «Καημός» κι αυτός του Τ.Τ.: «Χοντρό ψαλίδι στην Αμυνα» («Η εφημερίδα των συντακτών», 7/11/12). Αλλο ένα στίγμα της ίδιας εφημερίδας...

◆ «Εν τινι γωνία εμπορικού καταστήματος, κειμένου εν τη πλατεία του Δημοπρατηρίου, μικρά ετέθειτο τράπεζα εξ απλού ξύλου και με δύο ερμάρια, παρ' αυτήν δε ανήρ ευτραφής εκάθητο επί έδρας τριζούσης υπό του βάρος του σώματός του εις την ελαχίστην αυτού κίνησιν... Η πενιχρά αύτη τράπεζα εγένετο ο σπόρος, εξ ου εφύη και εις υψίκομον ανεπτύχθη δρυν η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, ης το μεγαλοπρεπές μέγαρον υψούται σήμερον εν τη πλατεία Λουδοβίκου, ο δε παρ' αυτήν καθήμενος προεξοφλητής ήτο ο δραστήριος και ρέκτης Γεώργιος Σταύρου, ο πρώτος της Εθνικής Τραπέζης διοικητής». (Από το βιβλίο του Στ. Σπηλιωτόπουλου «Ιστορία της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος, Ικαρος 1949»). Απ' τα πολλά στα πιο πολλά, κι ακόμα πιο πολλά και άλλα τόσα...

◆ «Αυτή η εργασία (σ.σ.: «Τρία τραγούδια για τον Λένιν») συνεχιζόταν σχεδόν ολόκληρο το 1933... Από το διάγγελμα του Λένιν στους στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού ακούγονται καθαρά τα παρακάτω λόγια: "Να είσαστε σταθεροί", "Να είσαστε ενωμένοι", "Η νίκη είναι δική μας", "Η εξουσία των τσιφλικάδων και των καπιταλιστών, που συντρίφτηκε στη Ρωσία, θα ηττηθεί σ' όλο τον κόσμο"». (Τζίγκα Βερτόφ: «Λόγοι και άρθρα», Μόσχα 2008, Κέντρο Αϊζενστάιν).

◆ «Συζητάμε με τους Ανεξάρτητους Ελληνες άλλου είδους κινητοποιήσεις. Ενα είναι οι υπογραφές. Μπορούμε να στείλουμε το μήνυμα και με άλλους τρόπους. Μια μαύρη σημαία σε κάθε σπίτι. Ή να κατέβουν οι πολίτες μπροστά στο σπίτι τους. Ή να κλείσουν τα φώτα για δυο ώρες» (από συνέντευξη του Π. Καμμένου στο περιοδικό UNFOLLOW, τ. 10, Οκτώβρης 2012). Επειδή νομίζει ότι απευθύνεται σε... κατακαημένους ο... Καμμένος το λέει καθαρά: όχι πορείες, όχι διαδηλώσεις, όχι φασαρίες... (αλλά και όλη η υπόλοιπη αντιπολίτευση γιατί γλείφεται; Για εκλογές).

◆ Ούτε 20 δεύτερα δεν κράτησε το χειροκρότημα της συμπολίτευσης το βράδυ της Τετάρτης, 7/11/12.

◆ Αντίο ΔΗΜΑΡ (τη βρωμοδουλειά την έκανες, πάντως).

Βασίλης

νίμως ανοιχτές.

Σύμφωνα με το σκηνοθέτη, η ταινία είναι βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα. Ενα εντυπωσιακό καστ ηθοποιών, έντονη δράση, γρήγοροι ρυθμοί, ίντριγκες, ανατροπές, προσπάθεια επιβίωσης, στοιχεία εντυπωσιασμού (κάπως παλιομοδίτικα και χιλιοειπωμένα). J.A.C.E. και η ταινία, αφού στην προσπάθεια να θίξει τόσα πολλά και σημαντικά θέματα, χάνεται ο προσανατολισμός και μένουμε στα προφανή. Εχουν περάσει οι καιροί που τραβεστί, νύχτα, σεξ, πορνεία, ναρκωτικά κτλ. αποτελούσαν ταμπού και «εξίταραν» το κοινό. Αυτό από μόνο του δεν αρκούσε τότε, πόσο μάλλον τώρα πια...

■ Αντιφασιστικό Φεστιβάλ

Θεωρούμε πιο επίκαιρο παρά ποτέ το θέμα που η New Star επέλεξε να κάνει αφιέρωμα. Με τη συντηρικοποίηση σημαντικού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας και την άνοδο του φασισμού σήμερα, είναι αναγκαίο τέτοια φαινόμενα να μας απασχολούν. Ο κινηματογράφος μπορεί και πρέπει να λειτουργεί τουλάχιστον ως προβληματισμός και πληροφορία για τη φύση, την εξέλιξη και την ιστορία τέτοιων φαινομένων. Ειδικά όταν μιλάμε για ταινίες σταθμούς στην ιστορία του κινηματογράφου, δημιουργήματα κορυφαίων σκηνοθετών. Ενδεικτικά αναφέρουμε τους Τσάπλιν, Παζολίνι, Ταρκόφσκι, Αλέν Ρενέ, Ροσελίνι, Γουότκινς κ.ά. Αφιέρωμα με αρκετά μεγάλη ποικιλία ταινιών τόσο από Αμερική όσο και από Ευρώπη, ειδικότερα από Γερμανία και Γαλλία. Από Πέμπτη 8/11 έως Τετάρτη 14/11 στον κινηματογράφο «Τιτάνια» στην Πανεπιστημίου, με αρκετά φτηνό εισιτήριο. Αναλυτικό πρόγραμμα μπορείτε να βρείτε στο διαδίκτυο.

Ελένη Π.

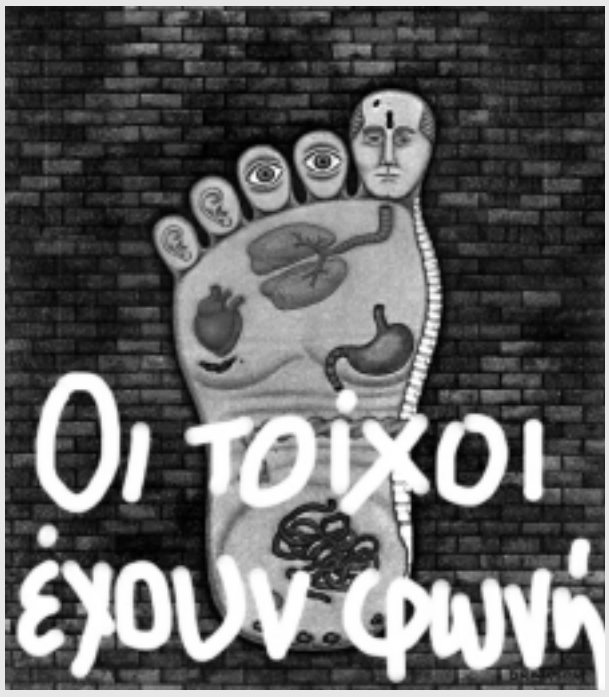

◆ Στις γειτονιές μας οι μνήμες από την προσφυγιά είναι ακόμα ζωντανές – Στις γειτονιές μας, ντόπιοι και μετανάστες μεγαλώσαμε μαζί, μοιραστήκαμε πλατείες, σχολεία, όνειρα και αγωνίες – Στις γειτονιές μας, Ελληνες και ξένοι βλέπουμε καθημερινά τη ζωή μας να υποβαθμίζεται – Σε αυτές τις γειτονιές δε χωράει το ρατσιστικό μίσος – Σε αυτές τις γειτονιές δε χωράνε οι νοσταλγοί του Χίτλερ – Σε αυτές τις γειτονιές δε θα ανεχτούμε το φασισμό – Αντιφασιστική πορεία – Κυριακή 4 Νοέμβρη, πλ. Πατριάρχου 12:00, Νέα Φιλαδέλφεια – Δικτύωση Αυτοοργανωμένων Εγχειρημάτων Βορείων Συνοικιών Αθήνας (αφίσα)

Ενα υπέροχο κάλεσμα. Υπέροχο όχι μόνο για το πολιτικό του περιεχόμενο, αλλά και για την υποδειγματική γραφή του. Χωρίς αβανγκαρντίστικες μεγαλοστομίες. Χωρίς αυτοαναφορικότητα και ελιτισμό. Με γλώσσα απλή, λαϊκή, που να μπορεί να μιλήσει σε νέους και γέρους, «ανασκαλεύοντας» τις μνήμες του καθένα και της καθεμιάς και βάζοντάς τον σε «διάλογο» μ' αυτές τις μνήμες, που να οδηγεί στο σημερινό «διά ταύτα». Η πορεία έγινε και παρά το απρόσφορο μέρας και ώρας (Κυριακή μεσημέρι), συγκέντρωσε περίπου 300 αντιφασίστες και αντιφασίστριες, οι οποίοι επί δυόμισι ώρες γυρνούσαν τους δρόμους της Νέας Φιλαδέλφειας, φωνάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας προκηρύξεις στον κόσμο που έβγαινε στις αυλές και τα μπαλκόνια. Με τέτοιες ενέργειες μπορείς να προβληματίσεις, να συγκινήσεις, να ανασκαλέψεις μνήμες, να κερδίσεις εν τέλει τον απλό λαϊκό κόσμο, χωρίς να τον προκαλέσεις. Στη φωτογραφία ένα έξυπνο σκίτσο που με στένσιλ αποτυπώθηκε σε δεκάδες τοίχους, στη διάρκεια της πορείας.

◆ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ – 48ωρη γενική απεργία – Τρίτη 6 & Τετάρτη 7 Νοεμβρίου – Να μην περάσουν! (αφίσα)

◆ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ – 48ωρη γενική απεργία – Τρίτη 6 & Τετάρτη 7 Νοεμβρίου – Ολοι μαζί θα νικήσουμε! (αφίσα)

«Να μην περάσουν!» και «Ολοι μαζί θα νικήσουμε!» ήταν τα συνθήματα των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ για τη 48ωρη απεργία αυτής της εβδομάδας. Πόσες φορές χρησιμοποιήθηκαν τα ίδια συνθήματα; Οσες και οι 24ωρες και 48ωρες απεργίες που έχουν γίνει την τελευταία τριετία. Κάθε φορά που ένα Μνημόνιο, ένα Μεσοπρόθεσμο, ένα πακέτο αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων ερχόταν στη Βουλή για ψήφιση. Το αποτέλεσμα ήταν κάθε φορά το ίδιο: «περνούσαν». Μπήκε ποτέ στον κόπο η συνδικαλιστική γραφειοκρατία να διερευνήσει το γιατί; Ανοιξε καμιά τέτοια συζήτηση ανάμεσα στους εργαζόμενους; Αστεία πράγματα. Και να θέλει, άλλωστε, ν' ανοίξει οποιαδήποτε συζήτηση, δεν μπορεί, γιατί συνδικαλιστικές διαδικασίες συλλογικές, διαδικασίες βάσης, δεν υπάρχουν. Και είναι άκρως βολικό αυτό για τους σύγχρονους εργατοπατέρες, που πολιτεύονται με τυπική κοινοβουλευτική συμπεριφορά: εκλογές-συνέδριο-χρήση της συνδικαλιστικής εξουσίας από μια μικρή κλίκα στελεχών.

4μηνη Οικονομική Εξόρμηση

Οκτώβρης 2012
Γενάρης 2013

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

Το χρέος εργαλείο για την «κινεζοποίηση»

«Η Βόρεια Ευρώπη δεν θέλει το ελληνικό χρέος να είναι πολύ βιώσιμο. Στο μυαλό τους, χρειάζεται το χρέος στην Ελλάδα να είναι σχεδόν μη βιώσιμο, ώστε να υλοποιεί τις μεταρρυθμίσεις η χώρα».

Γκάμπριελ Στερν
οικονομολόγος,Exotix Ltd

Κυνικός, αλλά άκρως αποκαλυπτικός ο οικονομολόγος μιας εταιρίας του χρηματιστικού κεφάλαιου, αποκαλύπτει αυτό που εμείς υποστηρίζουμε από τη στιγμή που ψηφίστηκε το πρώτο Μνημόνιο. Οτι το πρόβλημα για τους καπιταλιστές δεν είναι το ελληνικό δημόσιο χρέος, αλλά το χρέος αποτελεί ένα εργαλείο για την προώθηση και ολοκλήρωση της «κινεζοποίησης» του ελληνικού λαού.

Αυτή τη στιγμή γίνεται σε διεθνές επίπεδο μια συζήτηση για την από εδώ και πέρα διαχείριση του ελληνικού χρέους. Μια συζήτηση άτυπη, στην οποία όμως παίρνουν μέρος παράγοντες όπως η Λαγκάρντ, ο Σόιμπλε, ο Ντράγκι, ο Γιούνκερ, ο Ρεν, ο Νταλάρα. Κι από κοντά μια ολόκληρη στρατιά συμβούλων τους και θεσμικών οικονομολόγων, οι απόψεις των οποίων «μετράνε». Ανεξάρτητα από το τι υποστηρίζει η κάθε πλευρά, και μόνο το γεγονός της δημόσιας συζήτησης, που γίνεται με εκατέρωθεν διαξιφισμούς και δηλητηριώδη βέλη, πιστοποιεί ότι το πρόβλημα δεν λύθηκε με το περιβόητο PSI+, για το οποίο τόσο μελάνι χύθηκε στη χώρα μας και τόσα πανηγύρια στήθηκαν όταν συνομολογήθηκε, μαζί με την ψήφιση του Μνημόνιου-2. Κι έχουν περάσει από τότε μόλις οχτώ μήνες!

Μια ματιά στην εισηγητική έκθεση του κρατικού προϋπολογισμού, που αναμένεται να ψηφιστεί αύριο με μεγάλη πλειοψηφία (θα τον ψηφίσει και η ΔΗΜΑΡ) θα μας αποκαλύψει την εικόνα της προπαγανδιστικής απάτης αναφορικά με το χρέος. Το 2012 το χρέος της Γενικής Κυβέρνησης θα διαμορφωθεί στα 340.600 εκατ. ευρώ, έναντι 355.657 εκατ. ευρώ το 2011. Δηλαδή, το περιβόητο PSI+, που «κούρεψε» το χρέος κατά 100 εκατ. ευρώ περίπου, οδηγεί πριν ακόμη παρέλθει έτος σε μείωση του χρέους κατά μόλις 15 εκατ. ευρώ! Για τους δανειστές, βέβαια, εκείνο που έχει σημασία δεν είναι τόσο το χρέος σε απόλυτο μέγεθος όσο το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ, γιατί απ' αυτή τη σχέση φαίνεται η δυνατότητα εξυπηρέτησης του χρέους από τη χρεώστρια χώρα. Ως ποσοστό του ΑΕΠ, λοιπόν, πάντα σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του προϋπολογισμού, το χρέος θα διαμορφωθεί το 2012 σε 175,6%, έναντι 170,6% το 2011. Λόγω της ύφεσης, το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ αυξήθηκε κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες.

> «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το ελληνικό χρέος καθίσταται όλο και λιγότερο βιώσιμο χωρίς πρόσθετα μέτρα μείωσής του».
>
> Ολι Ρεν

Υπάρχει και συνέχεια, όμως. Το 2013, το χρέος θα αυξηθεί και σε απόλυτο μέγεθος (346.200 εκατ. ευρώ), ενώ ως ποσοστό του ΑΕΠ θα εκτιναχτεί στο 189,1% (στην πραγματικότητα το ποσοστό θα είναι πολύ ψηλότερο, γιατί η ύφεση του 2013 υποεκτιμάται στο 4,5%, ενώ στην πραγματικότητα θα είναι πολύ βαθύτερη).

Να γιατί γίνεται η διεθνής συζήτηση. Γιατί οι πάντες γνωρίζουν (γνώριζαν και την εποχή του PSI), ότι και μετά το «κούρεμα» το ελληνικό χρέος δε θα είναι βιώσιμο. Οπως γνωρίζουν πολύ καλά (αριθμοί είναι αυτοί και τους έχουμε παραθέσει σε σχετικά άρθρα στην «Κ»), ότι ακόμα και με την πιο αισιόδοξη εκδοχή, μέχρι το 2020 υπάρχει ένα ποσό περίπου 170 εκατ. ευρώ σε τοκοχρεολύσια που δεν καλύπτεται ούτε από τα δάνεια της τρόικας. Τι θα κάνουν; Θα προχωρήσουν σε νέες διευθετήσεις, αργά ή γρήγορα. Το πώς θα το βρουν, είναι τεχνικό ζήτημα. Το χρέος, όμως, θα εξακολουθήσει να είναι υπέρογκο, οι πιστωτές θα εξακολουθούν να παίρνουν όλο το κρατικό πλεόνασμα και ταυτόχρονα το χρέος θα εξακολουθήσει να χρησιμοποιείται ως εργαλείο για την προώθηση των «μεταρρυθμίσεων», δηλαδή της «κινεζοποίησης του ελληνικού λαού.

Παραλυτική ευρωλαγνεία

Για να καλαμπουρίσουμε λίγο, θα χαρακτηρίζαμε τον Α. Τσίπρα «μερκελιστή», μετά τη συνάντησή του με τον γερμανό πρέσβη, η οποία –σύμφωνα με την ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ– *«διήρκησε μία ώρα και εστιάστηκε στην οικονομική κρίση, στο αδιέξοδο του εφαρμοζόμενου προγράμματος και στις εναλλακτικές προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ»*. Στον γερμανό πρέσβη, όπως αναφέρει η κατακλείδα της ίδιας ανακοίνωσης, *«τονίσθηκε η μη-βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους και η ανάγκη αντιμετώπισής του στο πλαίσιο μιας συνολικής ευρωπαϊκής ρύθμισης, όπως έχει προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, μέσα από Ειδική Ευρωπαϊκή Σύνοδο Κορυφής»*.

Δεδομένου ότι η συνάντηση ζητήθηκε από τον γερμανικό πρέσβη, μπορούμε να εικάσουμε ότι το Βερολίνο σπάει τον πάγο. Σε πολύ χαμηλό επίπεδο, βέβαια, αλλά οι ΣΥΡΙΖΑίοι ήταν τόσο «χεσμένοι» από τη χαρά, που έστειλαν στη συνάντηση τον ίδιο τον πρόεδρό τους και όχι κάποιο στέλεχος «ομοιόβαθμο» με τον πρέσβη. Διότι εκείνο που τους ενδιαφέρει πρωτίστως είναι η ευρωπαϊκή αναγνώριση. Διότι πυρήνας της πολιτικής τους είναι η καλλιέργεια της ευρωλαγνείας.

Με συνέντευξή του στο Reuters, πριν από μερικές εβδομάδες, ο Τσίπρας διατύπωσε με συμπυκνωμένο τρόπο την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για το ελληνικό πρόβλημα: *«Θα επαναδιαπραγματευθούμε τη δανειακή σύμβαση και θα διεκδικήσουμε μια συνολική ευρωπαϊκή λύση, με συμμαχίες με χώρες του ευρωπαϊκού νότου, στην κατεύθυνση της λύσης που δόθηκε για το δημόσιο χρέος της Γερμανίας το 1953. Δηλαδή μια ευρωπαϊκή διάσκεψη με στόχο τη διαγραφή μεγάλου μέρους του χρέους όλων των χωρών της ευρωζώνης, με μορατόριουμ στην αποπληρωμή των τόκων, ρήτρα ανάπτυξης, ώστε να αποπληρώνεται το χρέος από οικονομία που βρίσκεται σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης, και ταυτόχρονα θα διεκδικήσουμε ένα νέο σχέδιο Μάρσαλ για την Ευρώπη. Δηλαδή να γίνει εργαλείο η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων με στόχο την ανάπτυξη και τη δημιουργία θέσεων εργασίας»*.

Τι είναι αυτό το πράγμα; Μια μπούρδα. Ο ΣΥΡΙΖΑ διατυπώνει στρατηγική για ολόκληρη την Ευρωζώνη. Οταν συγκρούονται τα δυο βασικά ιμπεριαλιστικά κέντρα, Γερμανία και Γαλλία, και η ΕΕ βαδίζει μέσα από συνεχείς πρόσκαιρους συμβιβασμούς που δε λύνουν κανένα πρόβλημα, αλλά απλώς κερδίζουν χρόνο μέχρι να φτάσουν κάποια στιγμή –αν φτάσουν– σε μια συνολικότερη λύση, όταν η Ευρωζώνη μαστίζεται από καπιταλιστική ύφεση, εμείς καλούμαστε να πιστέψουμε ότι η κυβέρνηση της Ελλάδας (όποιο κόμμα κι αν τη διαχειρίζεται) θ' αλλάξει το ευρωπαϊκό στάτους. Λες και οι εξελίξεις στην ΕΕ και την Ευρωζώνη δεν καθορίζονται από τη δύναμη του κεφάλαιου που η κάθε πλευρά βάζει στο τραπέζι του παζαριού, αλλά από ιδέες και παχιά λόγια σαν αυτά που εκφωνούν ο Τσίπρας και οι άλλοι ΣΥΡΙΖΑίοι.

Τι μένει αν αφαιρέσουμε τη μπουρδολογία; Μένει μια παραλυτική ευρωλαγνεία στη συνείδηση του ελληνικού λαού και το Μνημόνιο ως πρακτική πολιτική. Θα εφαρμόσετε αυτά που σήμερα καταγγέλλετε, γιατί είστε μεταρρυθμιστές και όχι επαναστάτες, έλεγε τις προάλλες στη Βουλή ο Σαχινίδης, απευθυνόμενος στους ΣΥΡΙΖΑίους. Το έγραψε και ο βουλευτής τους και επίλεκτο στέλεχος του οικονομικού τους επιτελείου Γ. Σταθάκης, προ εβδομάδων στο «Βήμα»: όλα θα παραμείνουν ως έχουν και θα επιδιωχτεί η δημοσιονομική ισορροπία με σταθεροποίηση εσόδων και δαπανών σε επίπεδα όσο ο ευρωπαϊκός μέσος όρος. Μια πολιτική που αρχίζει και τελειώνει στο έδαφος του καπιταλισμού και της ΕΕ θα είναι μια «μνημονιακή» πολιτική.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

Συνδρομές

Ετήσια 85 ευρώ
Εξάμηνη 45 ευρώ

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατσέλου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΩΤΗΣ
Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ιερα Οδος 81 - Αθηνα